



မာန်(တောင်လုံးပြန်) စီစဉ်သည်

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)

ချစ်ဦးညို

ဆောင်းဝင်းလတ်

မောင်ညိုပြာ

BURMESE
CLASSIC

သူတို့ရေးသော ဝတ္ထုများ

မင်းသိင်္ခ

မာန်(တောင်လုံးပြန်)

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

သန်းမြင့်အောင်

တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ

Than Myint Aung

စာအုပ်အမှတ် - ၂၄၆/၂၀၀၃(၂)

မျက်နှာပုံအမှတ် - ၃၃၆/၂၀၀၃(၃)

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ကွန်ပျူတာစာစီ - DREAM CITY

မျက်နှာပုံအမှတ်နှင့် အတွင်းပန်းချီ - သန်းမြင့်အောင်

ထုတ်ဝေသည့်လ - ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၆၀၀/-

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - မာကျူရီအောင်ဆက်

မျက်နှာပုံဖလှယ် - STAR

အတွင်းဖလှယ် -

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးကျော်ဟင်း၊ ယုံကြည်ချက်စာပေ
အမှတ်(၁၁၁)၊ (၃)ထပ်(ညာ)၊ (၃၃)လမ်း။

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးစွန်ကော်ယု

မာကျူရီပုံနှိပ်တိုက်(၁၅၅၅၇)

အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း။

☎ - ၂၉၆၅၅၀

တောင်လုံးပြန်စာပေဆက်သံရေးမှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိသည်။

တောင်လုံးပြန်စာပေဆက်သံရေး

အမှတ် (၁)

သူတို့ရေးသောဝတ္ထုများ

တောင်လုံးပြန်စာပေဆက်သံရေး

အမှတ်(၁၀၀)၊ မဏ္ဍာသုခလမ်း၊ ဟိုတော်ရပ်ကွက်၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မာတိကာ

အမှာလွှာ

၁။ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)	စွမ်းအား	၁
၂။ ချစ်ဦးညို	ပရိမ္မထိပ်ထား	၁၁
၃။ ဆောင်းဝင်းလတ်	စတတ်တာ	၄၉
၄။ မောင်ညိုပြာ	နွေဆင့်ဆင့်	၆၆
၅။ မင်းသိင်္ခ	မသိခြင်းလက်ဆောင်	၈၄
၆။ မာန် (တောင်လုံးပြန်)	ငါမညံ့သော်ငြား	၁၀၉
၇။ မှော်ဝန်းကြည်မြတ်	လွမ်းချင်းတာရှည်အမိမြေ	၁၂၃
၈။ သန်းမြင့်အောင်	နောင်ကြိုးမဲ့ခရီးသည်	၁၄၃
၉။ တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ	ချစ်ပိုင်းတဝေဝေ	၁၇၀

အမှာလွှာ

ဤ 'သူတို့ရေးသော ဝတ္ထုများ' ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် စဉ်ဆက်မပြတ် အားပေးကူညီခဲ့သော ဆရာမှော်ဝန်းကြည်မြတ်မှစ၍ 'တောင်းစာမူများ' ကို လိုက်လျောပေးအပ်ခဲ့ကြသည့် ဆရာ၊ ဆရာမ များကို အထူးကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

အချိန်ယူစောင့်စားပေးခဲ့ကြသဖြင့် စာမူချီးမြှင့်ကြသည့် စာရေးဆရာများကို ပို၍ပင် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် မလွယ်ကူလှသော ကိစ္စတစ်ခုဟု ယခင်က ကျွန်တော်ထင်ခဲ့ရာမှ စာရေးခြင်းသည် ပို၍ပင် မလွယ်ကူပါကလားဟု လက်တွေ့သိခဲ့သည် နောက်ပိုင်း၊ စာအုပ်ထုတ်ရခြင်းသည် သာ၍ပင်မလွယ်ကူပါကလားဟု နှလုံးသွင်းမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များ၏ စွမ်းပကားကို ပို၍လေးစားမိပါသည်။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်နိုင်ရန်စီစဉ်ကြသူအားလုံးကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ရသဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ထုတ်ဝေသွားနိုင်ကြပါစေဟုလည်း ဆုမွန်တောင်းလျက် ...

မာန်(တောင်လုံးပြန်)



BURMESE
CLASSIC

မာယာ
၁၈၈၄/သိပ္ပံ
ဦးမိုးနား



စွမ်းအား

‘ဆရာမကြီးဒေါ်မြမေရဲ့ အိမ်ပါလားရှင်’

အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စင်းဆိုက်သံကြားပြီးသည်နှင့် မေးသည့်အသံပါ
တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရ၍ ဒေါ်မြမေ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပြီး...

‘ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ လာပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒေါ်မြမေပါ’

ပြီးခွာကြိုဆိုပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သင်ဖျူးဖျာလေး ခင်းပေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက ဧည့်သည်ကျော်ထင်ရဲ့ မာမိပါ၊ ဒီက ဆရာမကြီးရဲ့သား
မောင်ရည်မွန်နဲ့ တစ်တန်းတည်းလေ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကလေးနာမည် ကြားဖူးပါတယ်’

‘ကြားဖူးတယ် ဆိုရင်တော့ ဆိုးတဲ့အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘အင်း... ဟင်း... သိပ်ဆော့တယ်လို့တော့ သားကြီးက ပြောပြဖူး
ပါတယ်’

‘ဆော့ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆိုးလွန်းလို့ အတန်းပိုင်
ဆရာမက ခေါ်တွေ့၊ ဆရာကြီးရုံးခန်းရောက်နဲ့၊ ကျွန်မမျက်နှာလည်း ဘယ်
ထားရမှန်းတောင် မသိအောင် အရှက်တွေ့ ရရနေလို့ပါရှင်’

ဒေါ်မြမေသည် စိန်တွေတဖျပ်ဖျပ်တောက်ပအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော
အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး ‘သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာပြောချင်တာလဲ’ ဆိုသော

တောင်လှုံဖြန့် စာပေဆက်ဆံရေး

ဆေးခန်းကို ရင်တွင်းကသာ မေးဖြစ်သည်။ ရိုင်းရာကျမည်စိုး၍ အသာငြိမ်၍ အထဲခတ်နေခဲ့မှပင်...

‘တူနီမ လိုက်လာရခြင်း အကြောင်းရင်းက၊ ဆရာမကြီးရဲ့သားလေး မောင်ရည်မွန်ရဲ့အတုကို ယူစေချင်လို့ပါ’

‘ရှင်’

‘ဪ... မောင်ရည်မွန်လေးက အတန်းထဲမှာ အမြဲ ပထမရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရည်မွန်လိမ္မာလွန်းလို့ ဆရာမတွေကလည်း ချစ်ကြတယ်၊ နှစ်တိုင်းလည်း ဆရာမတွေ ဆရာကြီးကတောင် မောင်ရည်မွန်ကို ချီးမွမ်းတဲ့အထိပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သားကြီးက စာတော်တယ်ဆိုပြီး ချီးမွမ်းခံရတိုင်း ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်မိပါတယ်၊ ခု သားတို့လို ခုနစ်တန်းအရွယ်ဆိုတာ ကလေးစိတ်လည်း မကုန်၊ လူကြီးစိတ်ကလည်း ဝင်ကာစဆိုတော့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်၊ ထိန်း ကျောင်းသွန်သင်တာလည်း နည်းလမ်းကျမို့ လိုပါတယ်’

‘အဲဒါပေါ့... အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့၊ မောင်ရည်မွန် လေးလို့ လိမ္မာအောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲဆိုတာ ဆရာမကြီးဆီလာ ပြီး ကျွန်မကပါ တပည့်ခံတာပါ’

‘ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ’

ဒေါ်မြမေက အားနာစွာနဲ့ ပြုံး၍ပြောပြီး သမီးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက် သည်။ မကြာမီမှာ လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ကြွေရည်သုတ်ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်နှစ်လုံး ဧည့်သည်ရှေ့သို့ ရှိဆွေစွာလာချသည်။

ဒေါ်မြမေအိမ်မှာ ကော်ဖီတိုက်စရာ မရှိပါ။ လမ်းထိပ်ဆိုင်မှ လက် စတ်ရည်ဝယ်၍လည်း မတိုက်နိုင်ပါ။

ဒေါ်မြမေက မူလတန်းကျောင်းအုပ်၊ ခင်ပွန်းသည်က အလယ်တန်းပြ ဆရာ၊ ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်မှာ ဆရာ၊ ဆရာမများဖြစ်ပါ၍ ဘယ်ကျောင်းသား မိဘဆီကမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်း လက်ဆောင်မရရှိပါ။ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမနှစ် ယောက်ပေါင်းဝင်ငွေက တစ်နေ့မှာ ကျပ်တစ်ရာခန့်သာရှိတာမို့၊ ထမင်းနှစ်နပ် မှန်မှန်စားနိုင်ဖို့သာ အဓိကထားနေရသည်။ သားငါးဆိုတာ မစဉ်းစားရဲ။

ဘူးသီးဟင်းခါးလောက်၊ ချည်ပေါင်ရည်ကျဲလောက်ကိုသာ ဟင်းအဖြစ်နှင့် ကျေနပ်နေရသည့်ဘဝ။

သို့သော် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာသမားများ ဖြစ်ကြပြီး သားသမီးသုံးယောက်ကလည်း လိမ္မာ စာတော်ကြသဖြင့် ဒေါ်မြမေတို့ အိမ်ကလေးက အေးချမ်းလှသည်။

‘ပြောပါဦး ဆရာမကြီးရဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေး စည်းကျော်ထင်ကို မောင်ရည်မွန်လိုလိမ္မာအောင် ဘယ်လိုဆုံးမရမလဲဆိုတာ...’

‘သားသမီး လိမ္မာအောင် ဆုံးမတဲ့နေရာမှာ အဓိကအချက်ကတော့ အလိုမလိုက်ဖို့ပါပဲ’

‘ဟင်... ကျွန်မကရော၊ သူ့ဒက်ဒီကရော သူ ပူဆာသမျှ ဝယ်ပေး၊ သူ တောင်းသလောက် ငွေပေးပြီး ချောထားရတာ၊ စာကျက်အောင်လို့’

‘အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ၊ သူတို့ပြောတိုင်းရတယ်၊ တောင်းတိုင်း ရတယ် ဆိုကတည်းက ကလေးဆိုတာ သူတို့ဆန္ဒချည်း တောင်းဆိုလာတော့ ရှာပေါ့’

‘အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာမကြီးရယ်’

‘ရေခွေးကြမ်း သောက်လိုက်ပါဦး’

ဒေါ်မြမေက ရေခွေးတစ်ခွက်ငှဲ့ပေးပြီး အကြမ်းပန်းကန်ကို လှမ်းတေး လိုက်သည်။

ဗညားကျော်ထင်၏မိခင် ဒေါ်နှင်းဝတ်ရည်သည် အားနာ၍သာ လှမ်း လှူထားလိုက်ရသည်။ ဤကဲ့သော ရေခွေးကြမ်းမျိုးကို သောက်လေ့သောက်ထ ရှိပါ။

‘ဒီလိုရှိပါတယ်၊ သူတို့ပူဆာတာဟာ ဂစ်တာတစ်လက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဝယ်ပေးသင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောရမှာက... သားလေးကို အလိုလိုက်ပြီး ဝယ်ပေးတယ်၊ ဒီတော့ မေမေဆန္ဒကိုလည်း ပြန်ဖြည့်ပါ၊ စာမေး ပွဲပြီးမှ တီးနော်လို့ ချောထားသင့်ပါတယ်’

‘ဂစ်တာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အော်ဂင်ပူဆာလို့ သုံးသိန်းကျော်ပေးပြီး ဝယ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ စာကျက်ပါဆိုလည်း မရ၊ ဝယ်ခါစက အဲဒါပဲတီးနေ

တယ်၊ ဒုတော့ အိမ်မှာတီးရတာ စိတ်မပါဘူးဆိုပြီး သူငယ်ချင်းအိမ်တွေ လျှောက်လည်း တစ်ခါတစ်လေ ညအိပ်တဲ့အထိ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မလည်း သိပ် စိတ်ဝှက်တာနဲ့ ဆရာမကြီးဆီ လာခဲ့တာပါ။

‘ကလေးဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး စည်းကမ်းပေးရမှာပေါ့လေ၊ အရွယ်ရောက်လာမှ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လုပ်ရင်လည်း မရဘူး၊ မိန့်ပုံအား များလေ တွန်းကန်အားကြီးလေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဆရာမကြီး’

‘ကျွန်မသားကိုလည်း မှာထားမယ်၊ ဗညားကျော်ထင်ကို အိမ်အလည် ခေါ်ခဲ့နို့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ကားတစ်စီးပေးထားပါမယ်၊ သားတို့ အတွက်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမကြီးတို့လည်း သွားစရာရှိရင်...’

‘မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က လိုင်းကားနဲ့ နေသားတကျ ရှိနေပြီးသားပါ’

‘ကျွန်မ စကားမှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ သားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်ရှားတတ်လွန်းလို့ပါ ဆရာမကြီးရယ်’

“မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ မိခင် ပေါင်းနဲ့ ဆွေးနွေးဖြေရှင်းနေကျလေ’

‘ဪ... ဟုတ်မှာပဲ’

‘သားနဲ့သာ အိမ်ကိုလွှတ်ပေးပါ၊ ကလေးအခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဆုံးမပေးပါမယ်၊ လိုအပ်ရင်လည်း တိုင်ပင်ပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေး ယူထားပါ၊ အချိန်မရွေး ဆက်ပါ၊ ကျွန်မ မရှိရင်လည်း ပြောထားပါ၊ စက်ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်လာလို့ နားထောင်ပြီးရင် ချက်ချင်းလာခဲ့ပါမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကလေးဆိုတာ ဖယောင်း ဖွပ်ကလေးတွေလိုပါပဲ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကြည့်ပြီး ပြုပြင်ကြတာပေါ့ ကွယ်’

‘အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကြည့်ပြီး ပြုပြင်ယူရမှာပေါ့နော်၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုဦးနော်’

* * *

‘သားကြီးမောင်ရည်မွန်... မင်းသူငယ်ချင်းလည်း လိုက်မလာပါလား’

‘သားအိမ်လာတိုင်း စာသင်ရလို့ ဖျင်းတယ်တဲ့၊ အမေကလည်း သူ့တပည့် မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ကို လက်ချာတွေ တအားရိုက်တာပဲတဲ့’

‘ဪ... သားရယ် သားရဲ့တခြားသူငယ်ချင်းတွေကို အမေဘာများ ဝင်ပြောလို့လဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ စကားများတဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေကို သိပ်စိတ်ညစ်တတ်ကြတာ၊ ရှောင်ပြေးတတ်တာတွေ အမေ နားလည်ပါတယ်၊ ဒုဟာက သူ့မာမိ ဒေါ်နှင်းဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင် လာအပ်ထားလို့ပါ’

‘ဒီကောင် မရတော့ပါဘူး အမေရာ၊ ကျောင်းပြေးပြီး ဆေးလိပ်ခိုး သောက်၊ အိမ်ကပိုက်ဆံတွေ အများကြီးခိုးလာပြီး လျှောက်သုံးပစ်နေတာ’

‘ဟင်...’

‘ကျောင်းကလည်း ဝမ်းနင်ပေးလိုက်ပြီ၊ သူ့မိဘတွေလည်း လာပြီး လက်မှတ်ထိုးသွားကြရတယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ကျောင်းပြေးရင် ကျောင်းက ထုတ်ပစ်မယ်ဆိုတာကို လက်ခံပါတယ် ဆိုပြီးပေါ့’

‘ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံတွေကပေါ့၊ မိဘက တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် မဆုံးမရင် ကလေးဆိုတာ ပျက်စီးတတ်ကြတာပဲ၊ အင်း...’

ဒေါ်မြမေသည် လာမည့်ကာလများကို မှန်းမျှော်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်း များဖြင့် ငေးနေရာမှ...

‘မကြာခင် ကြာရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ဗညားကျော်ထင်တစ်ယောက် ဆေးစွဲလို့၊ အိမ်ကပိုက်ဆံတွေခိုးလို့၊ အချုပ်ထဲမှာ ထောင်ထဲမှာ၊ ရဲဘက်မှာ... အို... ဒီကလေးရဲ့အနာဂတ်ဟာ အရပ်ဆိုးလိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း သားရယ်’

သားအမိနှစ်ယောက် ဗညားကျော်ထင်၏အကြောင်းကို ရင်လေးစွာ တွေးပေးနေမိကြသည်။

ကိုးတန်းနှစ်မှာ ကျောင်းထွက်သွားရသည်။ ဆယ်တန်းကိုလည်း ပြင်ဝ ကမမြေဟု သတင်းကြားရ၏။

သူ့မိဘနှစ်ဦးသည် စိပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို လုပ်ကိုင်နေသည့်ကြား မှပင် သားအတွက် အခြေရှာနေကြသည်ဟုလည်း ကြားရသည်။ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောပဲ တင်ပေးရတော့မလိုလို၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှာပဲ ကျောင်းသွားထား

တော့မလိုလို ကြားရပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမှ အထမမြောက်။

ဆရာဝန်များနှင့် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆေးပြတ်နေသည်ဟု ကြားရပြီးသည့်နောက်မှာ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ပေ။

မောင်ရည်မွန်လည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဒေါ်နှင်းဝတ်ရည်နှင့် ဒေါ်မြမေတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းချင်းက ကမ္ဘာ၏ တစ်ဘက်ခြမ်းဆီမှာ ရှိနေကြသလို အလှမ်းကွာဝေးလှသဖြင့် သူတို့အကြောင်းကို ဘာမှမသိရ။ မကြားရတော့ပါပေ။

* * *

‘မောင်ရည်မွန်လေးက တကယ်လိမ္မာတာပဲ၊ သားမက်တော်ချင်တဲ့ လူတွေကတော့ ဝိုင်းနေပြီနော် ဒေါ်မြမေ’

‘သားကိုလည်း ပြောပါတယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးတာလည်း လေးနှစ်ရှိပြီ၊ လခရသရွယ်လည်း မအေကိုအပ်ပြီးပြီ၊ သားတာဝန်ကျေပါပြီ၊ မိန်းမယူချင်ယူဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောတယ် မှတ်သလဲ ဆရာမရဲ့’

‘ဘယ်လိုပြောလို့လဲ’

‘ဒီလို လခစားဘဝနဲ့ ထမင်းနပ်မှန်အောင်လေး စားနေရရုံနဲ့တော့ မိန်းမ မယူချင်သေးဘူး အမေတဲ့’

‘အင်း...’

‘သား ကြိုးစားချင်သေးတယ်၊ ဘဝမှာ တင့်တင့်တယ်တယ်လေး သိပ်နေချင်တာပဲ အမေရယ်တဲ့’

ဒေါ်မြမေက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘ခုနုပြောတဲ့ သားမက်တော်ချင်သူတွေဆိုတာကလည်း သူတို့က ကိုယ့်ပြန်အားကိုးချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ဒီအရပ်ထဲမှာ သူဌေးမှမရှိတာ’

‘ဪ... ဆင်းရဲသား ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ပါလို့ အမည်တပ်ထားတာပဲရှင်’

‘သားက သင်္ဘောလိုက်ချင်တယ်၊ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး၊ ငွေမပေးနိုင်ဘူး၊

ဂျပန်မဟုတ်တောင် မလေးရှားလောက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တာတဲ့လေ၊ အဆက်အသွယ်ရဖို့ကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မသိဘူး၊ အဆက်အသွယ် မရှိဘူးထဲထား၊ ငွေရှိရင်ဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ် ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ လခစားမိသားစုသုံးယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ငွေတစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းဆိုတာ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှာလဲရှင်

‘အင်း... ဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က မူလတန်းပြ ဆရာမတွေဟာ ကန်တော့ခံပစ္စည်းရဖို့ဝေးလို့ ကလေးတွေရဲ့ လိုအပ်ခြင်းပေါင်းစုံကို သိသိကြီးနဲ့ ဥပေက္ခာပြုနေရတာ ရင်နာစရာပါ ဆရာမရယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သားသမီးဆိုတာ မိဘအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ မိဘက ဖျိုးထောင်ပေးနိုင်ရင်တော့ သူတို့ဘဝ တင့်တယ်တာပေါ့လေ၊ မိဘက ဖန်တီးမပေးနိုင်ရင်တော့ သူတို့ ပင်ပန်းကြတာပေါ့၊ သားက လိမ္မာတယ်၊ စာကြိုးစားတယ်၊ အကျင့်သိက္ခာကောင်းတယ်၊ ဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေကို အရင်းမြဲရုံလောက်နဲ့ နိုင်ငံခြားမရောက်နိုင်ဘူး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ’

‘မောင်ရည်မွန် ဝိုင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာ လူ့ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးတွေပါ ဒေါ်မြမေရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ချပြောလို့ကောင်းပါတယ်၊ စာဖွဲ့လို့ ရသမြောက်တယ်၊ လူတိုင်းရဲ့ အထင်ကြီးလေးစားမှုကို ခံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေက ဘဝရဲ့ အဆင့်မြင်နေရာကိုရောက်အောင် ကယ်တင်ပေးနိုင်တဲ့ “စွမ်းအား” မရှိဘူးလေ’

လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ရုံးနှင့်အိမ် ဖားဖား ဖားဖား သွားလာနေရရှာသော သားကြီးမောင်ရည်မွန်ကို ကြီးမားလွန်းသော မိဘမေတ္တာနှင့် အလကားနေရင်း သနားနေမိသည်။

ဘဝ၏ တင့်တယ်မှုနှင့် နေချင်လှပါသည်ဆိုသော သားကြီးကို ဝဉာအမွေမှလွဲ၍ ငွေကြေး လုံးဝ မတည်မပေးနိုင်သည့်အတွက်လည်း စိတ်မချမ်းသာမိပါ။

သည်လိုနှင့်...

သက္ကရာဇ်တွေပြောင်းလာသလို မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေလည်း

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)

ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသားတွေ ဆန်တစ်ပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာရှိသလို၊ စီးပွားရေးမှူဝါဒပြောင်းလာသဖြင့် မြန်မာပြည်မှာ သူဌေးတွေလည်း ပေါ်လာကြပါပြီ။

ကုမ္ပဏီတွေ များစွာ တည်ထောင်လာနိုင်သည်။ အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးတွေ တည်ဆောက်လာနိုင်ကြသဖြင့် ကိုယ့်ပညာအဆင့်အတန်းအလိုက် လစာတွေကောင်းပြီး အလုပ်တွေရလာခဲ့ကြပါပြီ။

‘အမေ၊ ကျွန်တော် ရုံးကထွက်တော့မယ်’

‘ဆို... ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်’

‘ကျွန်တော်တို့လို စာရင်းကိုင်ပညာတတ်တဲ့သူတွေ အသုံးကျလာပြီ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကခေါ်တယ်၊ တစ်လရှစ်ထောင်ရမယ်တဲ့၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုကြည့်ပြီး တစ်လ တစ်သောင်း၊ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်အထိ တက်ပေးမှာတဲ့ အမေရဲ့’

‘သား ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပါကွယ်၊ အမေက လမ်းညွှန်မှုပေးနိုင်တော့ဘူးလေ’

ဒေါ်မြမေ အားငယ်စွာပြောမိသည်။

စိတ်ထဲမှ မိဘဝတ္တရားငါးပါး ရွတ်ဆိုကြည့်မိ၏။

မကောင်းဖြစ်တော့

ကောင်းရာညွှန်လတ်၊

အတတ်သင်စေ၊

ပေးတန်းရင်း၊

ထိမ်းမြားခြင်းတဲ့။

သားရေ... အမေက မကောင်းတာတွေ တားမြစ်ရုံမက ကောင်းတာတွေ ညွှန်ပြဆုံးမခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘွဲ့ရအောင်လည်း ပညာသင်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဲဒီ ဝတ္တရားသုံးပါးကလွဲလို့ အမေ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါလား သားရယ်...။

အရင်းအနှီးပေးစရာဆိုလို့ ငွေတစ်ထောင်တောင် မစုနိုင်ဘူး၊ ခုခေတ် ခွေးငါးသိန်းကုန်၊ ဆယ်သိန်းကုန်အောင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ဘုန်းကြီး

စွမ်းအား

ထို မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး လက်ထပ်ပေးဖို့တောင် အမေ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူး သားလေးမောင်ရည်မွန်၊ သားအဖလည်း သက်ပြည့်ပင်စင် ယူလိုက်ရပြီလေ၊ အငယ်မနှစ်ယောက်လည်း ကျောင်းဆက်တက်ကြတုန်း၊ ဒီခေတ်ဆန်ဈေး၊ သားငါးဈေးနဲ့ အမေ မရူးရုံစီမံနေရတာ သားလေးမသိဘူးနော်။

ဒေါ်မြမေသည် လိမ္မာလှသော သားလေးကို ဘာမှမပြောရက်ဘဲ သူ့အလုပ်ပြောင်းလုပ်မယ်ဆိုသော ကိစ္စသာ အဆင်ပြေပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေရဆဲမှာ...

‘အမေရေ... သားကိုအလုပ်ခန့်လိုက်ပြီအမေ၊ တစ်လ တစ်သောင်းတောင် ရမှာတဲ့’

‘အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ သားအဖမေရဲ့ နှလုံးရောဂါဟုနိုင်တော့မှာပေါ့လေ’

‘အမေလည်း စားပါ၊ သုံးပါ၊ သား မိန်းမမယူသေးပါဘူး’

‘သားကြီးရယ်’

‘ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ တင့်ဘောင်းတင့်တယ်ဘဝဆိုတာကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ အမေ၊ ဒီတစ်သက် ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါဘူး၊ လခတစ်သောင်းနဲ့ဝဲ အမေတို့ကို ဝဝလင်လင်လေး ကျွေးရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ’

‘သားရယ်...’

ဒေါ်မြမေသည် ဝမ်းသာသလိုလို၊ ဝမ်းနည်းစွာလိုလို ခံစားရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုင်းလာသည်။

‘ဪ... အမေ့ကို ပြောရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲသား’

‘သားကို အခုအလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ စွမ်းအားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဘယ်သူ့ဆီ သိလား’

‘ပြောပါဦး’

‘ဗညားကျော်ထင်’

‘ဟယ်...’

‘ဒီကောင် အရမ်းကြီးပွားနေတယ် အမေ၊ စင်္ကာပူနဲ့ဒီလို ကူးလိုက်

သန်းလိုက် လုပ်နေတာ၊ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း မွတ်နေတာပဲ’

‘သူ... သူ... ဘွဲ့ရပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း... ကိုတန်းနှစ်မှာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာလေ၊ သူ့ဆိုးလို့ သူ့အဖေ အမျိုးမျိုးလိုက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ အားရပါးရ ပြောပါတယ်၊ ဒီကောင်က သားကိုတွေ့တော့ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့အညီ မနေရှာပါဘူး။ အင်တာဗျူးရွေးပွဲမှာပဲ ဒါ သူ့သူငယ်ချင်း၊ လခလည်း တစ်သောင်းလေးလိုက် ဝါဆိုပြီး သူက ခန့်လိုက်တာ အမေရဲ့၊ သူ့လုပ်ငန်းက တအားကြီးကျယ်တာပဲ အမေရာ’

‘ဪ...’

‘သူက ပြောပြရှာပါတယ်၊ ငါ တအားဆိုးခဲ့ပေမယ့် ငါ့မာမိက ငွေရဲ့ လိုက်၊ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့လိုက်ပြီး ကယ်ပေးခဲ့တာတဲ့၊ ပြီးတော့မှ ခုလို ကုမ္ပဏီကြီး ထောင်ပေးလိုက်တော့ ငါလည်း မဆိုးတော့ဘဲ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စား သွားပြီတဲ့၊ အသက်ကလေးတွေလည်း ရလာကြပြီလေ အမေရယ်၊ စွမ်းအား ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့အမေရဲ့ စွမ်းအားကလည်း မသေးဘူးနော် အမေ... အဟဲ... ဟဲ’

သားလိမ္မာလေး မောင်ရည်မွန်က စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြန်၍ ပြောပြနေသော်လည်း ဒေါ်မြမေ၏ ရင်တွင်းမှာ အကြီးမားဆုံး ထုထည်ကြီးနှင့် ဖိထားခြင်း ခံလိုက်ရသလို ရှိချေသည်။

မကောင်းဖြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ ဆိုသည့် သုံးခုသော ‘စွမ်းအား’ လေးနှင့် သားသမီးတို့၏ဘဝကို မြှင့်တင်နိုင်စွမ်း မရှိပါလားဟူ၍ ဒေါ်မြမေ ကြေကွဲစွာတွေးနေမိသည်...။

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)



ဓမ္မဒိဋ္ဌိ
ဝရိဗ္ဗဝိပဿာ



ပရိမ္မထိပ်ထား

၁၁

ပရိမ္မထိပ်ထား

ကန္တာလရာဇ်တိုင်းထွက် ပိုးခန်းဆီးသည် ပျော့နုစွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။
ပြတင်းကို ဖြတ်သန်းလာသော တမာနံသင်းသည် လေပြေကို အကျွန်မ ရှိခိုး
မိရပေသည်။ ပြတင်း၏ ပန်းကနုတ်တောင်များထက်က လင်းပြက်သော
ရွှေရောင်ဆီသို့ အကျွန်မ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သို့သော် အထူးအထူး မြူးကြ
ဖို့တက်နေကြကုန်သော ရွှေပန်းကနုတ်တို့ထက်ပို၍ တင့်တယ်သည့် မြင်ကွင်း
ကြောင့် အကျွန်မ စိတ်အာရုံ ပြတင်းက ကနုတ်ထဲမှ ပျောက်ပျက်သွားကြ
ပြန်သည်။

ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဖူးတွေ့နေရသော...

အဝေးဆီက အာနန္ဒာလိုဏ်စေတီတော်။ စေတီတော်ကြီးသည် တမ္ပဒီပ
မြို့ရိုး၏ အရှေ့ဘက် သရပါတံခါးအနီးတွင် ရှိသည်။ အကျွန်မ၏ အဆောင်
ထော်ဦးခန်းသည် နန်းတော်၏ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်းဘက်တွင် ရှိသည့်
အခုချောက် အာနန္ဒာလိုဏ်စေတီတော်ကြီးကို အကျွန်မ ဤပြတင်းမှတစ်ဆင့်
ဧကင်းစွာ ဖူးတွေ့နေရပေသည်။

ခန့်သည်သော မီးတားမဟာရာဇ်တိုင်းကြီး၏ အတွင်းဝယ် အာနန္ဒာ
လိုဏ်စေတီတော်ကြီးသည် သပ္ပာယ်ကြီးမြတ်လွန်းသည်။

အမွန်းအပြောက်တို့ဖြင့် ပြီးအပ်သော စေတီတော်ကြီးကို အဝေးမှ

စုတ်စုတ်နေရတာမျိုး အကျွန်ုပ်မအာရုံတွင် စေတီတော်ကြီး၏ အလုံးစုံသော အသွင်တို့က ပြတ်သားစွာ ထင်ဟပ်ကြကုန်သည်။

မိနပ်ခုံ ပစ္စယံကမ္ပတံများတွင် မာရ်နတ်၏စစ်သည်တို့ စစ်ထိုးကြဟန် ခုတ်ထွင်းရပ်များဖြင့် မွမ်းမံထားပေးသည်။ သည့်အပြင်တစ်ဖု၊ နတ်မင်းကြီးများ၊ ဘီလူးစစ်သည်ကြီးများ၊ မျောက်၊ ကိန္နရာ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်ရုပ်ပုံများ၊ မနုဿိဟရုပ်၊ မကာရ်ရုပ်၊ ငါးရာငါးဆယ် ဓာတ်နိပါတ်ရုပ်ပုံများ။

ဪ... လိုဏ်ဂူနံရံလည်း ဘုရားရုပ်တု၊ ရဟန္တာရုပ်၊ နတ်ဗြဟ္မာ၊ သီကြွားရုပ်များကို သွန်းအပ်ပေးသေးသည်။

ဤ ဝတ္ထုကမြေတွင် မောင်တော်မင်းကြီး လူထားသော အာရာမစောင့် ကျွန်သီးတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓဓမ္မဝေယျာဝစ္စဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြကုန်ပေမည်။

အို... စေတီအတွင်း၌ အရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်ပုံတော်တို့လည်း ခြုံကြပေးသေးသည်။

ကောင်းလေစွ...။

မိတ်သဒ္ဓါတို့ ဖြန့်ကြက်သောနှလုံးဖြင့် အကျွန်ုပ်မရင်တွင်းက သာဓု အနုမောအနာ ခေါ်မိပေသည်။

သည်စေတီကြီးကား မောင်တော်မင်းကြီး၏ မဟာကုသိုလ်တော်ပေ စည်း။ သည်စေတီကား မောင်တော်မင်းကြီး၏ နှလုံးသည်းပွတ်အတွင်းမှ အမြဲတောရတနာပေတည်း။

မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည် သတိတည်ဆောက်လိုက်မိချိန်တွင် အကျွန်ုပ်မ၏ လက်အစုံတို့သည် လက်အုပ်ချီလျက် ရှိနေကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်မျှမကသေးပါ။ လိုက်ဝန်သော ပီတိသဒ္ဓါတို့၏ ရိုက်ခတ်စေ့ဆော်မှုအား ဖြင့် အကျွန်ုပ်မ ပါးပြင်ထက်မှလည်း ပူနွေးသော မျက်ရည်စတို့ စီးဆင်းနေကြပေပြီ။

မျက်ရည်စတို့ကို ပန်းပေါ်မှ တဘက်ခြုံသိုင်းဖြင့် ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ အို...

တဘက်စကို ကိုင်ထားသည့် အကျွန်ုပ်မ၏ လက်ချောင်းတို့သည် ကြုံလို ပျော့တော့လှသည်ကော။ လက်ဖျိုးထက်၌ အကြောအမျှင်တို့ သွင်သွင် ယှက်သန်း

ကြသည်ကော။

ဧရာနှင့် ဗျာဓိတို့၏ တံခွန်အလံသည် အကျွန်ုပ်မ၏ ခန္ဓာပေါ်တွင် ခိုက်ထူမိကြပေသည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ဖြင့် စိုစွတ်နေသည့် အကျွန်ုပ်မ ပါးပြင်ထက်မှလည်း ‘ဧရာမြစ်’ ၏ မြစ်လက်တက်နှင့် ချောင်းဆွယ်တို့ဖြင့် ဩဇာနက်နေကြပေရောမည်။ အကျွန်ုပ်မ ပြုံးမိပေသည်။

သည်အပြုံး ဘယ်ကဲ့သို့သောအပြုံး ဖြစ်လေမည်ကား မသိ။ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှု အပြုံးမူမဟုတ်။ နာကြည်းခံခက်၍ ပြုံးမူလည်းမဟုတ်။ အဘယ်သို့ သောအပြုံးပေနည်း။

လောကဓမ္မကို သဘောရောက်သက်ဝင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ငြိမ်းအေး ချမ်းမြေ့စွာပြုံးသော အပြုံးဖြစ်ချေမည်။ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကြုံလိုမျှတော့သော လက်များကို မျက်နှာရှေ့တွင် ဖြန့်၍ကြည့်မိသည်။ လက်ချောင်းတို့တွင် မည်သည့်လက်ဝတ်ရတနာမျှ မရှိ။ လက်ကောက် ဝတ်တို့တွင်လည်း မည်သည့် အဆင်တန်ဆာမျှ မရှိ။ လက်ဝတ်ရတနာနှင့် တကွသော အခြားသော ဘဏ္ဍာတို့ကို အကျွန်ုပ်မ လျစ်လျူရှုခဲ့သည်မှာ ကြာတောင့်ကြာခဲ့ပေပြီ။

တပ်မက်မှု၏ များစွာသော အစိတ်အပိုင်းတို့ကို အကျွန်ုပ်မ စွန့်ခွာ ပယ် ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာတောင့်ကြာခဲ့ပေပြီ။

ဪ... သည်မျှပင် ပြောင်းလဲသွားပါပကော...။

ဟိုစဉ်ကမူ...။

အို... အခြားတစ်ပါးသောအရာများကို ရှိစေတော့၊ အကျွန်ုပ်မကိုယ်တိုင် ၏ လက်များကိုကြည့်ဦးတော့။

အမြဲတစေ သွေးရောင်လျှမ်းနေပြီး ပြည့်ဖြိုးတင်းမာ နေခဲ့ကြကုန်သော အကျွန်ုပ်မ၏ လက်ချောင်းများ...။ ယခု အဘယ်မှာနည်း။ အမြဲတစေ ဖျတ်လတ် စွင်သန်နေပြီး ခုံးမောက်ပြေပြစ်ခဲ့ကြကုန်သော အကျွန်ုပ်မ၏ လက်ကောက် ဝတ်၊ လက်ဖျိုး၊ လက်ဖဝါးပြင်များ ယခုဘယ်မှာနည်း။ အကျွန်ုပ်မ၏ ကိုယ် အာယုပေါ်မှ သည်လက်တို့ပင်လျှင် သည်မျှလောက် ပြောင်းလဲသွားကြပြီ ဟုတ်လော။ သည်လက်တို့အပေါ်တွင် တပ်ဆင်ဝတ်စားခဲ့သော ‘ရတနာ’

ဆိုသည် အရာများမှာမူကား ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

လက်ကောက်ဝတ်များဖြင့် တချွင်းချွင်းမြည်သံရှိခဲ့သော လက်ပေါ်တွင် ယခုမူကား မည်းနက်သော စိပ်ပုတီးကုံး၊ တစ်ဖက်တွင်လွှား၊ တစ်ဖက်တွင် ဓားစွဲကိုင်ခဲ့သော လက်အစုံတို့သည် ယခုအခါ တစ်စုံတစ်ရာ စွဲကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ လက်အုပ်ချီသော အနေအထားဖြင့် ပူးယက်နေကြပေသည်။ ပိုးခန်းဆီး စ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါသွားသည်။ လေပြေတိုးစေ့၊ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ သတိသမ္မဇဉ်ကို အကျွန်မပြန်ရရှိသည်။ အဆုံးမဲ့ ပျံ့လွင့်အံ့မြစ်သော အတွေးတို့ကို အကျွန်မ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ဧရာဝတီ၏ ဟိုဘက်သို့ နေလုံး ငုပ်စွဲဖြူ ထင်သည်။ အလင်းတို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆုတ်ယုတ်သွားကြပေပြီ။ ပြေပြစ်စွာ နီကြန့်သော အလင်းအောက်တွင် တမ္ပဒီပ၏ အသံဗလံတို့လည်း တစ်စတစ်စ ဆိတ်ကြပေပြီ။ ခြောက်... သူတို့ အိပ်စက်နားနေကြတော့မည်။ နန်းဆောင်အတွင်းမှာလည်း အမှောင်တို့ ဖြန့်ကြက်လာကြသည်။ သဗ္ဗာလီထက်မှ အကျွန်မ သက်ခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်သို့ ဝင်ရပေမည်။ ထေရဝါဒ သာသနာတော်၏ ဓမ္မဒေသနာများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ရမည်။ ရွှေပိန်းချုပ်တုတော်ရှေ့တွင် အထူးထူးသော ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်ရမည်။

ရက်ရှည်တည်ဆောက်ခဲ့သော ဥပုသ်ကြောင့် အကျွန်မ အနည်းငယ် အားနည်းလျက် ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။ စင်စစ်မူ မွန်းလွဲညစာ ပျက်ကွက်သောကြောင့် မဟုတ်ရပါ။ အကျွန်မကိုယ်နှိုက်မှာပင် အားနည်းဆုတ်ယုတ်သောဝေဒနာ စွဲကပ်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မဆိုလောက် တရိနီရိပ်မှူးနောက်လာသောကြောင့် နန်းဆောင်တိုင်ကို ဖေးကိုင်လိုက်ရသည်။ သမားတော်ကြီးများ ပေးထားသော သွေးဆေးအဆီဘူးကို ယူခဲ့ရန် ကိုယ်လှမ်းတော်တစ်ဦးသား အမိန့်ပေးမည် အပြုမှာပင်...

‘တြိလောကဝဋ် သကာဒေဝီမယ်တော်ထံ သားတော် ရာဇကုမာရ ရောက်ရှိလာပါတယ်၊ မြင့်မြတ်သော မယ်တော်ဒေဝီနဲ့ တွေ့ဆုံပါရစေလို့ သားတော်က ခွင့်တောင်းပါတယ် အရှင်’ တံခါးမှူးစစ်သည်မှတစ်ဆင့် ရောက်လာသောအမှာကို ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ဦးက လျှောက်တင်ပေးပို့လာသည်။ အို... ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သားရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် အကျွန်မ များစွာ ဝမ်းမြောက်

တော့သည်။

‘အို လာပါစေ၊ သားတော် လာခဲ့ပါစေ’။ ကိုယ်လုပ်တော်ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် သားတော် နန်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာပေသည်။ နုသစ်ပျိုရွယ်သော သားတော်။

‘ဘုရားအဆောင် ဝင်တော့မယ့်အချိန်မှာ သားတော်ရောက်လာရလို့ နှင့်လွတ်ပါမယ်တော်’

‘အို... မတောင်းပန်ပါနဲ့သားရယ်၊ မင်းကို ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့ရအောင် မယ်မယ် အမြဲဝမ်းသာနေပါတယ်’

ရာဇကုမာရသည် အကျွန်မကို အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ဆိုက်ပေသည်။ သည့်နောက်တွင် အကျွန်မ၏သားသည် နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးဖြင့် ငြိလိုက်ပေသည်။ သားငယ် ဘာကြောင့်အံ့သြသွားရသည်၊ အဘယ်ကြောင့် ငြိရသည်ကို အကျွန်မသိသည်။ သားငယ် အကျွန်မကို နားလည်ပေးသည်။

အကျွန်မသည် ‘တြိလောက ဝဋ်သကာဒေဝီ’ ဘွဲ့ခံ နန်းဆောင်ရ ဘုရားကြီးတစ်ပါး၊ ရာဇကုမာရသည်လည်း အမည်နာမရှေ့တွင် ‘ရာဇ’ ဘုရား အသုံးအနှုန်းကို ဆင်မြန်းခွင့်ရသူ ဇေယျခေတ္တရာဘွဲ့ခံ ဘုရင်သားတော်။

သို့တစေ ရံဖန်ရံခါပင် အကျွန်မသည် ဆိုခဲ့ပြီးသော ဘွဲ့တံဆိပ်နှင့် အဆောင်အယောင်တို့ကို ဖယ်ခွာလျက် ဘုရင်မိဖုရားကြီးဟူသော အဆင်းအနံ့ဆာကို မေ့ပျောက်လျက် သာမန်အသည်သားကဲ့သို့ပင် သုံးနှုန်း ခေါ်ဝေါ်အက်ဆံပြုမှု တတ်ပေသည်။ ယင်းကိုလည်း ‘သားကုမာရ’ နားလည်ပေသည်။ သားနှင့်အမိ တွေ့ဆုံခန်းဝယ် သားသည် သားသာဖြစ်လျက် အမိသည် အမိသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ ‘တြိလောကဝဋ်သကာဒေဝီ’ ဟူသောဘွဲ့ကြောင့် အကျွန်မ၏ မေတ္တာသည် သားအပေါ် ပိုက်ဖြိုးမောက်လာမည်လော။

‘ဇေယျခေတ္တရာ’ ဟူသောဘွဲ့ကြောင့် သား၏မေတ္တာသည်ကော အကျွန်မအပေါ် ပိုက်ဖြိုးမောက်လာမည်လော။

‘သမ္ဘူလ’ နှင့် သူ့သား ‘ကုမရ’ တို့အကြားတွင် ‘တြိလောက’ လိုအပ်သလော။ ‘ဇေယျခေတ္တရာ’ လိုအပ်ပါသလော။

မောင်တော်မင်းကြီးနှင့် လွတ်လပ်စွာတွေ့ဆုံသော အခါမျိုးမှာပင်လျှင် အကျွန်မသည် မောင်တော်မင်းကြီးအား 'အမောင်' ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်ပေသေးသည်။ သည်အခါမျိုးတွင် မောင်တော်မင်းကြီးသည် အကျွန်မအား စူးစူး နိုက်နိုက် ကြည့်ရှုကာ 'ဪ... သမ္ဘူလရယ်' ဟု တီးတိုးရေရွတ်တတ်ပေသေးသည်။

နန်းတွင်းအသုံးအခေါ် အဆောင်အယောင်များကို အကျွန်မ ရွံရှာသောကြောင့် သည်ကဲ့သို့ ပြုမူသည်လည်း မဟုတ်ပေ။ မိဖုရားကြီးတစ်ပါးသည် နန်းတော်နှင့် သက်ဆိုင်သည်များကို ရွံရှာစက်ဆုပ်နေသည်ဆိုပါက ဖြင့်ဖြတ်သော မင်းကြီးအပေါ် ပြစ်မှားရာလည်း ရောက်ပေမည်။ သို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် အကျွန်မ သည်သို့ ပြုမူသနည်း။

အကျွန်မရှေ့မှ သားငယ် ကုမာရ နားလည်ပေသည်။

သည်သို့သော အပြုအမူအပြောအဆိုလေးများဖြင့် 'အကျွန်မတို့' မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး သွားရသည်။ တစ်ချိန်က အကြောင်းအခြင်းကလေးများကို စူးစူးစူးစူးစွာ ခံစားမိရသည်။ ထိုအခါ တဒင်္ဂမျှပင်ဖြစ်စေ ဗြဟ္မစိုရတနာသည် အကျွန်မနုလုံးအိမ်သို့ ကိန်းဝပ်လာပေသည်။

'မယ်မယ် နေကောင်းတယ်နော်'

သည်အခါ ပြုံးရသူကား ကျွန်မပင်။ သားငယ်သည်လည်း သူ့ထံမှ 'ဧယျဇေတ္တရာ' ကို ဖြုတ်ခွာလိုက်ပေပြီ။ 'မယ်တော်' ဟူသော အသုံးနေရာတွင် 'မယ်မယ်' ဟု သူဆိုပေပြီ။

'မယ်မယ် နေကောင်းတယ် သားငယ်၊ အခါတိုင်း ဒီအချိန်မျိုး မလာဖူးပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား... ဟင်'

ကုမာရသည် ဂျိဉ်နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးလေသည်။ နုပျိုခြင်း၏သဘော သင်္ကေတများကို သားငယ်ထံတွင် အပြည့်အဝ တွေ့ရလေသောကြောင့် အကျွန်မ ပီတိဖြစ်ရပေသည်။

'မနက်က ရွှေနန်းဆောင်ကို မယ်မယ် မလာဘူးလေ၊ သဘင်ပြီးသွားတော့ ခမည်းက သားကိုခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ ရာဇကုမာရတဲ့ မင့်မယ်မယ် ညီလာခံကို တက်မလာဘူး၊ နေမကောင်းထိုင်မသာများ ဖြစ်လေရောသလား'

တဲ့၊ မင့်မယ်မယ်ဆီသွားတွေ့ပြီး ငါက မေးနေတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတဲ့'

မေတ္တာတရားကို ထိတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားချေသည်။ မောင်တော်မင်းကြီးသည် အကျွန်မကို တကယ်ပင် ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်က ညီလာခံသဘင်သို့ အကျွန်မ မဝင်ခဲ့။ ပြောပလောက်အောင် နေမကောင်းထိုင်မသာ ရှိသည်လည်းမဟုတ်။ သဘင်သို့ အကျွန်မ မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ယနေ့ အဖိတ်နေဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ နက်ဖြန်ကျရောက်မည့် ဥပုသ်နေ့အတွက် ပြင်ဆင်စီမံခန့်ခွဲနေရသောကြောင့်။

'မနက်က သဘင်မှာ မင့်မယ်မယ်တွေကော စုံစုံညီညီ ရှိကြရဲ့လားသား' ကုမာရ ပြုံးပြန်သည်။ 'မင့်မယ်မယ်တွေ' ဟူသောစကားကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အပယ်ရတနာ၊ ခင်ဦးနှင့် ခင်တန်။ မောင်တော်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးများ။

'အားလုံးစုံတယ်၊ မယ်မယ်တစ်ယောက်တည်း မလာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ခမည်းတော်ကလွတ်လိုက်လို့ သားလာတာပဲ မယ်မယ်'

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုအတွက် အထစ်အငေါ့ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူ... သူ့ကိုယ်တိုင် အဘယ်ကြောင့်မလာတာလဲ...။

'မောင့်ခမည်းက တမ္ပဒီပမှာ မရှိဘူးလား'

မရည်ရွယ်ပါဘဲလျက် မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြောမိသွားသည်။ သူ မရှိလို့ မလာလေသလား။ ရှိလျက်နှင့်...

'နေ့လယ်ပိုင်းကပဲ မြကန်ကို ခိုလှုံပါခေါ်ပြီးသွားတယ် မယ်မယ်၊ အဲဒီကနေ ကလန်တွေနဲ့ ဆည်လွှဲဖို့ကိစ္စအတွက်တဲ့'

'ဪ... ဪ'

ကျေနပ်ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ သက်သာရာရသွားသည်။

'ခမည်းတော်က ည ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်ရောက်လာနိုင်မယ် မသိဘူးတဲ့၊ ဒီည မယ်မယ်ကျန်းမာရေးကို လာပြီးမေးဖို့ အချိန်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

'အေးပေါ့ သားငယ်'

'ပြီးတော့၊ တစ်ခုမှာလိုက်သေးတယ် မယ်မယ်'

‘ပြော... သားငယ်’

‘မနက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့မှာ အာနန္ဒာလိုက်စေတီတော်ကိုသွားပြီး ဗုဒ္ဓဓမ္မရာဇာဓိရာဇ်ကို စစ်ဆေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ မယ်မယ်နေကောင်းမယ်ဆိုရင် မယ်မယ်ပါ လိုက်နိုင်မလားဆိုတာ သိချင်တယ်တဲ့’

မောင်တော်မင်းကြီးသည် ထေရဝါဒ သာသနာကိုစွန့်ခွာရန် စိတ်လျဉ်းလျှင် အကျွန်မကို အဦးဆုံး လက်ရင်းပြုတတ်ပေသည်။ ယင်းသည်လည်း အကျွန်မ အထိုက်တန်ဆုံး နေရာပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအတွက်ကြောင့်လည်း အကျွန်မသည် အခြားတစ်ပါးသော အရေးအရာများကို မျက်ကွယ်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ အကျွန်မ အလိုရှိသည်ကား ဤအရာပင်တည်း။

မောင်တော်မင်းကြီး၏ နိုင်ငံတော် အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စများကို အကျွန်မ တကယ်တမ်း မသိပါ။ အကျွန်မ မကျွမ်းကျင် မနဲ့စပ်ပါ။ ထီးမွေ နန်းညွန့် နန်းလျှောက်စွဲများကိုလည်း အကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပါ။ အကျွန်မ စိတ်ဝင်စား ထတ်သန်သည့်အရာကို မောင်တော်မင်းကြီး ကောင်းစွာ နားလည်ပါပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရေးအရာ ပေါ်ပေါက်လာပြီဆိုလျှင် အကျွန်မသည် မောင်တော်မင်းကြီး၏ အရေးတယူပြုမှုကို ခံယူခဲ့ရလေသည်။

‘မယ်မယ် လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဝရီးငထွေဆီကို သားက အကြောင်းကြားထားရမယ်လေ’

သားက ‘ဝရီးငထွေ’ ဟု ခေါ်သူကား မောင်တော်မင်းကြီး၏ သွေးသောက်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ငထွေပင်တည်း။

‘လိုအပ်တဲ့ လွှဲဖွယ်ပစ္စည်းတွေနဲ့တကွ မယ်မယ် အဆင်သင့် ရှိနေမယ့် အကြောင်း မင်း ဝရီးငထွေဆီကို အကြောင်းပြန်လိုက် သားငယ်’

အကျွန်မအသံတွင် အားတက်ရွှင်လန်းမှုတို့ သိသိသာသာကြီး ကပ်ငြိသွားသည်ဟု ထင်သည်။ ကုမာရသည် ရွှန်းမြဲစွာ ပြုံးရယ်လျက်။

‘ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်၊ သားကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ သား စည်သူနဲ့ သွားတွေ့စရာလေး ရှိသေးတယ်’

သားငယ်က နန်းရင်ပြင်တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် အကျွန်မကို ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ သား၏ဦးခေါင်းထက်သို့ လက်တင်ကာ အကျွန်မ ဆုပေးရသည်။

ဪ... ကုမာရကား အကယ်ဝင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ။

သားငယ် ပြန်ထွက်သွားပြီး မလှမ်းမကမ်းရောက်သည်တွင်မှ အကျွန်မ သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘စည်သူ့ကို မယ်မယ်က နှုတ်ဆက်ကြောင်းပြောပါ သားရေ’

‘ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်’

စည်သူကား သားကုမာရထက် များစွာငယ်ရွယ်သူ မင်းသားလေး ဖြစ်ပေသည်။ သူကား အပယ်ရတနာ၏ သမီးတော်မှ ဖွားမြင်သူ၊ မောင်တော်မင်းကြီး၏ မြေးတော်။ သို့သော် သူကား ပေါက်ကွဲထီးနန်း၏ နန်းညွန့်နန်းလျှာပေတည်း။

သားကုမာရ တံခါးမုခ်တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက်တွင် နန်းဆောင်သည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညဉ့်ဦးယံကိုလွန်ခဲ့ပြီး နန်းဆောင်တွင်းဝယ် ဆီမီးအလင်းတို့ ကွန်မြူးကြပြီး ကောင်းကင်ပြာတွင် တွေ့နေရသော အာနန္ဒာလိုက်စေတီတော်ကြီးကို ပြတင်းပတ်စာစာ ဖူးမြော်မိပြန်သည်။ အသင်္ချေသော ကြယ်ပွင့်တို့သည်လည်း ကောင်းစွာလင်းလက်နေကြပေပြီ။ ပြည့်လှဆဲလဝန်းသည် စေတီတော်ကြီးကို ပူဇော်နေသယောင်ရှိသည်။

လဝန်း၊ ကြယ်ပွင့်၊ မှန်တရီ နဂါးငွေ့တန်း၊ စေတီတော်၊ အဆုံးခံ ကောင်းကင်ပြင်၊ ချမ်းမြေ့ဖွယ်သော ညဉ့်ယံ၏မြင်ကွင်းသည် အကျွန်မ၏ရင်ကို လိုက်လံစွာ ပုတ်ခတ်ဆော့ကစားသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ စကြဝဠာအနန္တကို မကြာခဏ တွေးမိတတ်သော အတွေးစဉ်တို့သည် အကျွန်မကို သည်ညဉ့်အတွက် အုပ်စိုးကြပြန်လေပြီ။

လောကဓံသည် ထင်ရှားစွာ ကိုယ်ထင်ပြုချေပြီ။

ကောင်းစွာထွင်းထုထားသော ကျောက်ပြားပေါ်မှ အကွရာများကို ထင်ရှားစွာ ဖတ်ရှုနေရသကဲ့သို့ အကျွန်မ ‘သမ္ဘူလ’ သည် မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ ဝိသစွာ တွေ့မြင်လာရလေသည်။

ဪ... မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် မှတ်ထင်ရချေသည်တကား။

* * *

ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးကို တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်နေသည့် လှိုင်းလုံး

အသံအတိုင်း အကျွန်မ အင်မတန် ခင်တွယ်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်စွယ်များ အကြား လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာ တိုးထွေးစီးဆင်းသော ရေအလျဉ်ကိုလည်း အကျွန်မ ချစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တောင်ကျရေတို့လျှံ၍ တဝေါဝေါ ဝါးလုံးထိုး ထိုးဆင်းလာပြီဆိုလျှင် အကျွန်မသည် မြစ်ကမ်းကျောက်တုံးကြီးအပေါ်မှ တက်၍ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် 'ဟေး...ဟေး' ဟုပင် အော်မိတတ်သေးသည်။

သည်နောက်မှ ကြီးမားသော ဝါးကျည်တောက်ကြီးများကို ကျောက်တုံး ကြီးပေါ်တွင်ထားခဲ့ပြီး မြစ်သလွှာထဲသို့ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးဆင်းမိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်ဖက်တွင် လူးကာလိမ့်ကာ အကျွန်မကိုယ်အကျွန်မ မျောပါစေလိုက်သည်။

ဟိုးရှေ့ဘက် ရေတံခွန်ထိပ်သို့ မရောက်မီ တစ်နေရာတွင် ရေပြင်ထဲ သို့ ထိုးကျနေသော ရေသဖန်းကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ရှိသည်။ သည်ကိုင်းကြီးကို အကျွန်မ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ အကျွန်မ၏ အောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်မူကား တဝေါဝေါမြည်ဟည်းသော ရေတံခွန်ကြီး ရှိပေသည်။

သည်နေရာတွင် အကယ်တန္တူ အကျွန်မ 'သမ္ဘူလ' သာမဟုတ်မူဘဲ အခြားတစ်ပါးသူသာ ဖြစ်ဘိမူ ရေတံခွန်ထဲသို့ ထိုးကျမျောပါသွားမည်မှာ စောနပ်ပင်။ အကြင်သူသည် မြင့်မားလှသော ရေတံခွန်ကြီးတစ်လျှောက် အလူး လူး အလိမ့်လိမ့် မျောပါသွားပြီးနောက် အောက်ရောက်လျှင် အရိုးတခြား၊ အသားတခြား သေပွဲဝင်ရမည်မှာလည်း စောနပ်ပင်။

သို့သော် အကျွန်မ၏ ကျွမ်းကျင်သော လက်များကမူ ရေသဖန်း တိုင်းကြီးကို မြီမြီစွာ ဖမ်းတွယ်လိုက်နိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်မျှမကသေး။ ရေသဖန်းကိုင်းကြီးအတိုင်း အပင်ပေါ်သို့ ကုတ် တပ်တက်သွားကာ လှပသော ရေသဖန်းသီးများကို ခူးယူလိုက်နိုင်သေးသည်။ ပြီးတော့ အပင်ထက်တွင်ရှိသော မျောက်တွေဆီသို့ ရေသဖန်းသီးများဖြင့် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ပေါက်လိုက်နိုင်သေးသည်။ မျောက်များသည် အကျွန်မ ၏ ရေသဖန်းသီးများကို တိမ်းရှောင်ရင်း ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်ကာ ထွက် ပြေးသွားကြသည်။

'ဟေး... ဟေး' ဟု အော်လိုက်သော အကျွန်မအသံမှာ ဤ တောကြီး ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ မျောက်တွေအော်သံ တကွီကွီ တကွကွ အော်

သံများလည်း တောထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ် ဆူညံသွားသည်။ သည်နောက်တွင် အကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်သည်လဲ။

ရေသဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ရေကူးရံသည်မှာလည်း မောပြီ။ မျောက်တွေကို စုရသည်မှာလည်း မောပြီ။ တောထဲတွင် ရှိနေတတ်သည့် ပျားအုံကြီးများကို လိုက်ရှာသည်။ သည်အရပ်မှာတော့ အကျွန်မ သတိကြီးစွာ ထားရသည်။ 'ဖပုပွား' က မှာထားသည် မဟုတ်လား။

'ပျားအုံတွေကိုတွေ့ရင် အနီးအနားကို ဂရုစိုက်ကြည့်သမီး၊ ဒီတောကြီး ထဲမှာ ဘယ်ပျားအုံနားကိုမဆို သမီးထက်အရင် ရောက်နေတတ်သူ ရှိတယ်၊ သူ့ကို သမီး သတိထားရမယ်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီဆိုရင် အကောင်းဆုံးက ပျားဖွပ် ခို့မကြီးစားတော့ဘဲ အသားပြန်လှည့်လာရုံပဲ၊ သူဟာ သမီးအတွက် အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးသူ ဖြစ်တယ်'

မှန်ပါသည်။ ဝက်ဝံကိုတော့ အကျွန်မ ရင်မဆိုင်လိုပါ။ ရင်မဆိုင်နိုင်ပါ။ သည် 'ပရိမ္မ' တစ်ဝိုက်တွင် ဝက်ဝံပုတ်၍ အသက်ဆုံးခဲ့ရသော ထင်းခွေသမား တို့ များစွာမှရှိခဲ့ပြီ။

ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကောင် ရှိမနေခြင်းက သေချာပြီဆိုလျှင်တော့ အကျွန်မ များဖွပ်သည်။ ပျားရည်ကိုယူသည်။ ပျားသလက်ကို ဖဲ့သည်။ မောမော ဖန်းပန်းနှင့် ပျားရည်အနည်းငယ်လောက် စားလိုက်သည်။ ကျန်သည်ကို 'ဖပုပွား' ဆိုသို့ ပြန်ယူခဲ့သည်။ သည်တောထဲက ပျားရည်ဆိုသည်မှာ 'ဖပုပွား' ၏ ဆေးဝါးအတွက် အလွန် အရာရောက်သည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပျားဖယောင်းကလည်း အကျွန်မတို့အတွက် အလွန်အသုံးတည့်သည် မဟုတ်လား။

ပျားအုံမတွေ့လျှင် တောငှက်ပျောခိုင်ကြီးများမှ အကောင်းဆုံး၊ အဝင်း နှည်ဆုံး ငှက်ပျောသီးတွေကို အကျွန်မ ခူးစားသည်။ ပြီးလျှင်မူ စောစောက ဆျာကတီးတုံးကြီးရှိရာသို့ ပြန်ပြီး နွေးထွေးသောနေခြည်ကို လှံရင်း ကျောက်တုံး ကြီးပေါ်တွင် တစ်ရေးတစ်မှိတ် အိပ်စက်နားနေလိုက်သည်။

သည်နေရာတွင်လည်း 'ဖပုပွား' ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပေးသော ခူးလေး နှင့် မြားကျည်တောက်ကိုမူ လက်တစ်ကမ်းအလိုတွင် ထားရပေသည်။ ပရိမ္မ၏ သည်တောသည်တောင်သည် ရေတံခွန်စခန်းတွင် 'ရှင်ပုပွားတူမ သမ္ဘူလ' ကို

ဘယ်လူသားကမှ ထိပါးဝံ့သည် မဟုတ်သော်လည်း တောကောင်များကမူ ရှင်ပုပ္ဖားကိုလည်း သိမည်မဟုတ်။ သူ့တူမ သမ္ဘူလကိုလည်း သိမည်မဟုတ်။ ထိတ်တစ်ကောင် သို့မဟုတ် သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်ဆီမှနေ၍ ခုန်အုပ်ရန် ချောင်းခြောင်းနေမည့် ကျားသစ်တစ်ကောင်ကောင်၏ အနံ့ကို အကျွန်မ သတိထားရသည်။ အန္တရာယ်တွေ့လာပြီဆိုလျှင်ကား ဒူးလေးနှင့် မြားတံသည် အကျွန်မရင်ခွင်တွင် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသား။ အကျွန်မ၏ လက်သန်းနီးပါး နှိုသည့် ဒူးလေးညှို့ကြီးတွင် မြားတံနောက်ခြီးကို မြဲမြံစွာ တည်စေမည်။ ချောင်းသော ဈက်လုံးအစုံဖြင့် ရန်သူနှလုံး သို့မဟုတ် လက်ပြင် သို့မဟုတ် လည်ပင်းကို တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်မည်။ ပြီးမှ ညှို့ကြီးထိန်းခလုတ် တံကို ဖြည်းညင်းစွာ ညှစ်ချလိုက်မည်။ ညှို့ကြီးပြုတ်သံနှင့် လေထုထဲသို့ မြားတံ ပျံသန်းသွားသံတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ပေါ်ပေါက်လာပြီး...

သည်နောက်တွင်တော့...

အကျွန်မသည် မိမိမြားတံကို ရန်သူ့ကိုယ်ထဲမှ ဆွဲနုတ်ယူရသည်ချည်း သား။ နွေးထွေးသောနေခြင်းကို ခံစား၍ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်း ရင်း အကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာ ပြီးမိသည်။ လောကသည် ချမ်းမြေ့စွယ်အတိပင်။

သည်တော၊ သည်တောင်၊ သည်မြစ်သလ္လာ၊ သည်ရေတံခွန်၊ အို... သည်ဝရိဒ္ဓသကား အကျွန်မ၏ ပြီးပြည့်စုံသော ကမ္ဘာလောကပေတည်း။ လူသားတွေ။ ဟင့်အင်း... လူသားတွေအကြောင်းကို အကျွန်မ မစဉ်းစားချင်။ 'ဗပုပ္ဖား' တစ်ဦးတည်းကိုသာ အကျွန်မ တွယ်တာချင်သည်။

လူသားတစ်ယောက်အဖို့ လူသားတွေနှင့် အတူနေရမည်ဆိုသည့် စကားကို အကျွန်မ လက်မခံချင်။ လူတစ်ယောက်သည် လူ့လောကနှင့် ကင်းကွာပြီးနေ၍ ရစကောင်းပေသည်။ 'အကျွန်မ' ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် 'ဗပုပ္ဖား' မှ တစ်ပါး လူသူဆိတ်သုဉ်းသော တောတောင်ထဲတွင် နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် တောတောင်ထဲမှာ နေရသည်က အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသည်။ လူ့လောကထဲတွင် နေရသည်က အန္တရာယ်ဖြစ်တီးသည်။

'ဗပုပ္ဖား' ကလည်း ပြောပြသည်။ အကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝိုးတဝါး

မှတ်မိနေသည်။ ထိုစဉ်က အကျွန်မ အသက်တစ်ဆယ် မပြည့်တတ်သေး။

'သစ်မထီး' ဒေသတွင် အကျွန်မတို့နေသည်။ အဖက ထင်းခုတ်သည်။ အမိကမူကား များပြားလိုက်သည့်အလုပ်။ မောင်းထောင်း၊ ဆန်ဖွပ်၊ ထမင်းချက်၊ ဟင်းလျာအရှာထွက်။

'သစ်မထီး' တွင် အကျွန်မတို့ အရှင်သခင်ကြီးများ နေထိုင်သည်။ ထူထပ်ခိုင်ခံ့သော သစ်လုံးတပ်ကြီးများကို မှတ်မိနေသည်။ အရှင်သခင်ကြီးများကို 'ရှင်ကြီး' ဟု အကျွန်မတို့ ခေါ်ရသည်။ ရှင်ကြီးတို့ကား အံ့မခန်းစွမ်းရည်များဖြင့် လေးစားကြည်ညိုထိုက်သူများ ပေတည်း။

သူတို့ ဆေးဝါးမန္တရား၌လည်း လိမ္မာကြသည်။ မြင်းစီး၊ ဆင်စီး၊ ဓားရေး၊ လှံရေး၊ လေးမြားအတတ်တို့၌ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ သူတို့ထံ၌ တပည့်တွေ အထောင်အသောင်းရှိနေခြင်းကပင် သက်သေသာကေ ဖြစ်တော့သည်။ ထူးဆန်းသော အကျင့်များကိုလည်း သူတို့ကျင့်ကြသည်။ ကြောက်စရာ ရုပ်တုကြီးများရှေ့တွင် သူတို့ ယဇ်ပွဲပြုလုပ်ကြသည်။ 'သေ' ကို ဘယ်သူနှင့်မှမတူအောင် တစ်ကောင်းပြီးတစ်ကောင်း သောက်နိုင်သည်။ သေတကောင်းများစွာ သောက်သုံးထားသည့်အကြားက သူတို့လက်ထဲမှ အမောင်းကြီးများသည် 'စိတ်ကွင်း' ၏ ဗဟိုချက်မှ တစ်ရွေးတစ်စေ့ပျင် မတိမ်မစောင်း။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုး၍ တရားကျင့်သည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ မီးလျှံတွင်းဝင်၍ တရားကျင့်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြိမ်သက်စွာတည်စေခြင်းသည် မောဟကိုပွားများစေသည်ဟုဆိုကာ ကြီးစွာသော သစ်လုံးကြီးများ၊ ဝင်းထရံကြီးများကို ကျော်လွှားခုန်ပျံရင်း တရားကျင့်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းအားဖြင့် ဝိညာဉ်သည် ခို၍ခို၍ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မန်ကျည်းစေ့များ၊ ဝံ့ညှင်းခိုးများကို အစလိုက်၊ အပုံလိုက် စုဆောင်းကာ တစ်စေ့ပြီးတစ်စေ့၊ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဟိုအပုံမှ သည်အပုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရေတွက်ရင်းဖြင့် မနာဓာတ်တည်ငြိမ်မှုကို ရှာကြသည်။

ယင်းသည့် အကျင့်များဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်းကောင်း၊ မနာသည်လည်းကောင်း ရင့်ကျက်မာကျော သန်စွမ်းလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

သည်မျှမကသေး။ လူတို့၏ အတိတ်၊ အနာဂတ် ကိုလည်း ဟောကိန်းများ ထုတ်ပေးကြသေးသည်။

သည်မျှ စွမ်းစွမ်းတစ်စုံရှိလေသော 'ရှင်ကြီး' များကို အကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သောင်းသောင်းဖြဖြ ကိုးကွယ်ကြသည်။ အကျွန်ုပ်မအမိ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ 'ရှင်ပုပ္ဖား' ကိုယ်နှိုက်ကပင် သစ်မထီးကျောင်းသစ်နံ့တော်မှ ရှင်ကြီးငယ်တစ်ပါး ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။

သို့သော် အကျွန်ုပ်မ၏ဝရီးတော် 'ဖပုပ္ဖား' သည် အခြား ရှင်ကြီးများနှင့် အနည်းငယ် ခြားနားကွဲလွဲနေသည်ဟု ဆိုကြပေသည်။ ဖပုပ္ဖားသည် ခြင်းစီးအရာ၊ လေးမြား၊ ဓားလှံအရာ၊ ဆေးဝါးမန္တရားအရာတွင် အခြားရှင်ကြီးများလိုပင် စွမ်းအင်ထက်မြက်သော်လည်း၊ နှစ်ခုသောအရာတွင်မူ အခြားရှင်ကြီးများနှင့် မတူဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းအရာနှစ်ခုကား သေရည်နှင့် ယစ်ပွဲဝင်တည်း။

ဖပုပ္ဖားသည် သေရည်ကို မနှစ်သက်။ ယစ်ကိုလည်း လက်မခံဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖပုပ္ဖားကို သူတို့ နှိမ့်ချကြသည်ဟု ဆိုသည်။

အကျွန်ုပ်မ အဖို့မူကား ယခုအခါ ဖပုပ္ဖားသာလျှင် အမိ၊ ဖပုပ္ဖားသာလျှင် အဖ၊ ဖပုပ္ဖားသာလျှင် ဂုဏ်ဆရာ ဖြစ်တော့သည်။ သည်တော၊ သည်တောင်ထဲတွင် အဖလည်းမရှိ၊ အမိလည်းမရှိတော့သော အကျွန်ုပ်မအဖို့ ဝရီးဖပုပ္ဖားသာလျှင်...

အတွေးစတို ရုတ်ချည်းပြတ်တောက်သွားသည်။

ရန်သူ။

ရန်သူဟူသော အာရုံကို အကျွန်ုပ်မ ရရှိလိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်မ လဲလျောင်းနေရာ ကျောက်တုံးကြီး၏ တစ်ဖက် သစ်ပင်တောအုပ်ဆီတွင် ရန်သူရှိနေပြီး ချောင်းမြောင်းပုန်းခိုနေသော ရန်သူ။

ဝက်ဝံလာလျှင် တောထဲမှ တဖြောင်းဖြောင်း တဖြင်းဖြင်း အသံများ ဆူညံသွားလေ့ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် အဘယ်နည်း။

ကျားသစ်၊ ကျားသစ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျားသစ်သည် ပါးနပ်ကောက်

ကျစ်သော တောကောင်ဖြစ်သည်။ သင်းသည် သစ်ပင်အုပ် တစ်နေရာဆီမှ နေ၍ အကျွန်ုပ်မကို ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်ရန် ချောင်းမြောင်းနေခြင်း ဖြစ်မည်။ အကြောင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ သည်တောဝန်းကျင်ကို အကျွန်ုပ်မ ရက်လပေါင်းများစွာ ကျွမ်းနှီးနေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း အနီးတွင် ချထားသော ဒူးလေးနှင့် မြားကျည်တောက်ဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ဒူးလေးကို ညာဘက်၊ မြားတံကို ဝဲဘက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း တောအုပ်ဆီသို့ စူးစိုက်ရှာဖွေလိုက်သည်။

'အို... ကျားသစ်လည်း မဟုတ်နိုင်သေး'

သစ်ရွက်ဖားဖားတို့ ထူထပ်သောနေရာဆီတွင် ညင်သာသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ဖြုတ်ချည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ စပါးကြီးမြွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သစ်ရွက်ဖားဖားတို့ အုပ်ဆိုင်နေ၍တစ်ကြောင်း၊ နေရောင်စူးရှနေ၍ တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုနေရာမှ ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် မသဲမကွဲ ဖြစ်နေသည်။ အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ အနက် ရောင်စုံရာယုက် နေသည်။ ကျားသစ်ဆိုလျှင် အစိမ်းအနီမရှိရ၊ စပါးကြီးဆိုလျှင်လည်း သည်မျှလောက် အလုံးအထည် မကြီးရ။ ဘယ်သို့သော အရာလဲ။

'ရန်သူလို့ အာရုံထဲမှာ ဝင်စားလိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်လိုရန်သူလည်းဆိုတာ ဆက်တွေးမနေနဲ့၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်'

ဖပုပ္ဖား၏ သွင်သင်ဆုံးမမှုကို သတိရသည့်အခြားမိမ့်။

လဲလျောင်းနေရာမှ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ထွက်ရင်း ဒူးလေး၌ မြားတံကို တစ်လိုက်သည်။ ပြန်၍ ပက်လက်လှန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညှို့ကြီးလှုပ်တတ်ထို ဖိညစ်လိုက်သည်။

အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ အနက်ဖြင့်ပြီးသော ရန်သူရှိရာသို့။

လှသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်ထင်သည်။ ထိုနောက် အကျွန်ုပ်မ၏ မြားတံသည် ရန်သူထံတွင် ထိုးဖောက်စူးနစ်ပြီး ရန်သူအော်ဟစ်သံကို ကြားရသည့်အစား သံနှင့်သံ ထိခတ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြားတံသည် ရှေးပတာ လွင့်စင်လာကာ အကျွန်ုပ်မအနီး ပြန်ကျလာသည်။

'ဟင်'

အတိုင်းမသိ အံ့ဩရှက်ကြောက်သွားမိပြီး နောက်ထပ်မြားတံ တစ်ချောင်းကို ညှို့တွင်တပ်လိုက်သည်။ ရှက်စဖွယ် အခြင်းအရာပင်။ ဖပွား၏ တူမ သမ္ဘူလ၏မြား လွဲချော်သွားခဲ့ပြီဆိုခြင်းမှာ မဖြစ်စကောင်းသောအရာ။ ပရိမ္မတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အကြောင်း။ ဒူးလေးကို မြောက်ချီလျက် သံသေကွဲကွဲ မမြင်ရသော ရန်သူရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်တွင်...

‘ဟေ့... မပစ်နဲ့ ကလေးမ’

အစိမ်း၊ အဝါ၊ အနီ၊ အနက် ရန်သူသည် သစ်ပင်ထက်မှနေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်တုံးပေါ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ဆင်းလာသည်။ ဟင်... ဒါဟာ လူ... လူသားတစ်ယောက်ပါလား။

ဦးစွာ သတိပြုမိသည်ကား ထိုသူ့လက်ထဲတွင် ကြီးမားသော လုံတစ်ချောင်း၊ လုံတံကို ရန်သူကိုခုခံသည့် အနေအထားဖြင့် စွဲကိုင်ထားသည်။ အကျွန်မ ပိုရှက်လာမိတော့သည်။ သားကောင်တစ်ကောင်ကို လွဲချော်ခြင်းမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ကို လွဲချော်ခြင်း။ ဘယ်လောက် ရှက်ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ပေလဲ။

ဒူးလေးပေါ်မှ မြားတံကို ထိုလူ့ထံ အကျွန်မ ထပ်၍ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ထင်ရှားပြတ်သားသော မြင်ကွင်းထဲမှ ရန်သူ။

‘ဟေ့... မပြစ်နဲ့ မင့်မြားတံ ရေထဲကျသွားလိမ့်မယ်’

အသံနက်ကြီးဖြင့် ထိုလူအော်သည်။ သူ့အသံဝါကြီးသည် ‘မြစ်သလ္လာ’၏ ချောက်ကမ်းပါးယံသို့ ရိုက်ခတ်ကာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

‘ဟေ့... မပစ်နဲ့’

‘ဟေ့... မပစ်နဲ့’

‘.....’

‘မင့်မြားတံ ရေထဲကျသွားလိမ့်မယ်’

‘မင့်မြားတံ ရေထဲကျသွားလိမ့်မယ်’

‘မင့်မြားတံ’

‘မင့်မြားတံ’

‘.....’

သည်အသံများက အကျွန်မ၏အရှက်ကို ပြင်းစွာ ရိုက်ပုတ်သည့်နှယ်ဖြစ်သည်။ အကြောက်ကို အကျွန်မ နားမလည်။ အရှက်မူကား အကျွန်မ၏ဒေါသကို လှုံ့ဆော်လေတော့သည်။ ဒေါသအရှက်ဖြင့် ပူလောင်လေပြီ။

ညှို့ကြိုးသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ တုန်ခါသည်။ တဒင်ဒင် မြည်သံများ ထွက်လာသည်။ ဘယ်နှစ်ချက် ပစ်လိုက်မိသလဲ မသိတော့။

သတိရလာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျည်တောက်ထဲတွင် မြားတံများ မရှိတော့။ ရန်သူကား လှံရှည်ကိုစွဲလျက် ရပ်နေဆဲ။ သူ့ခြေရင်းတွင် အကျွန်မ၏ မြားတံများ အတုံးအရုံး မြင်မကောင်း။

မျက်နှာကို ဝက်ဝံတစ်ကောင်က လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်သလို ခံစားရသည်။ ယုတ်နိမ့်ညံ့ဖျင်းသော အရှက်သည် အကျွန်မကို အလုံးစုံသော ပူလောင်မှုဖြင့် ဖိစီးနှိပ်စက်ပြီး ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူနွေးသွားသည်။

အို... အကျွန်မ... အကျွန်မ... ငိုကြွေးနေမိပါပကော။

ရန်သူကို၊ မြစ်သလ္လာကို၊ တောတောင်ကို ရှက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မကြည့်ရဲတော့သောကြောင့် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်မိသည်။

‘ဟေ့... ငိုနေပြန်ပြီလား ကလေးမ၊ မငိုနဲ့လေ...’

မျက်စိအစုံကို ပိတ်ထားသောကြောင့် ရန်သူ့ကို မမြင်ရသော်လည်း ရန်သူ့အသံမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်။

‘မငိုနဲ့ ကလေးမ၊ မင်းက သိပ်ဒေါသကြီးနေလို့ပါ၊ မင့်စိတ်တွေသာ တည်ငြိမ်နေမယ်ဆိုရင် မင့်မြားတံတွေ ငါ့ကိုယ်ထဲ ဖိုက်ဝင်သွားကြမှာပါ၊ မင်းဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှ ဒူးလေးသမားတွေထဲမှာ အတော်ဆုံးမိန်းကလေးပဲ၊ ခဏီနဲ့ တိတ်၊ ငါဟာ မငိုရန်သူမဟုတ်ဘူး’

အို... ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ။

ရှက်ခြင်းများအပေါ်သို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းများက ဖိစီးလာကြပြန်သည်။ ‘မငိုနဲ့’ ဟု ထိုသူက တဖုဖုပြောနေသည့်အတွက် ပို၍ ငိုမိတော့သည်။

‘မငိုပါနဲ့ ကလေးမ၊ မငိုပါနဲ့၊ ငါဟာ...’

စကားပြတ်ပြီး ညည်းညူသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာကာ လဲပြိုကျသံ

တစ်ခုကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ အကျွန်မ မျက်စိ ပြန်ဖွင့်သည်။

ကျောက်တုံးပေါ်တွင် လဲကျနေသော ထိုသူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အို... သူ့မှာ သွေးသံရဲရဲပါလား။ အကျွန်မ မြားတံကြောင့်မူကား မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် သူ့မျက်နှာ၊ သူ့လက်မောင်း၊ သူ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာများဖြင့်။

‘ကျုပ် ဒုက္ခသည်ပါ၊ ကျုပ်မှာ...’

လဲကျသွားပြန်သည်။ သို့သော် လှံတံကိုမူကား လက်မှမလွှတ်၊ ညည်းညူသံဖြင့် ထိုသူဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လှံကို ယူထားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်ကို...’

သည်တစ်ခါတော့မူ လက်ထဲကလှံကို အကျွန်မထံ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကမ်းပေးပြီးနောက် သတိမေ့မြောသွားသည်။

အကျွန်မ သူ့အနား ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်မိသည်။

‘မြစ်သလ္လာ’ ၏ တဟ်ဟ် ရေစီးသံသည် အကျွန်မကို ရယ်သွမ်းသွေးနေသလိုပင်။

* * *

‘...ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စောစောက ပြောခဲ့သလို သစ်မထီးက ရှင်ကြီးတစ်ပါးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြီးတွေ သေရည်အလွန်အကျွံ မှီဝဲတာနဲ့ ယစ်အကြီးအကျယ် ပူဇော်တာကို ကျွန်ုပ်က လက်မခံခဲ့ဘူး၊ သည်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ရှင်ကြီးတွေထဲမှာ သင်းကွဲမျောက်တစ်ကောင်လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ သူတို့အကျင့်ကို ကျွန်ုပ်က လပြည့်နေ့ညတိုင်းမှာပြုလုပ်တဲ့ သီလဆေးကြောပွဲသဘင်မှာ ဝေဖန်ခဲ့တယ်၊ အားလုံးကတစ်ဖက်၊ ကျွန်ုပ်ကတစ်ဖက်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ် အရှုံးပေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အခြားအရှင်ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ဟာ တစ်စတစ်စ ကင်းကွာလာတယ်’

ဖပုပ္ပားက မီးဖိုမှ မီးတောက်များကိုညှိရင်း စကားကို အလျင်မပြတ် ပြောနေသည်။ ‘သူ’ ကမူ အလွန်အမင်း စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဖပုပ္ပားကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အနားတွင်ရှိသော အကျွန်မကို

သော်မှ ‘သူ’ သတိမထားအား။

‘ပိုပြီး ဆိုးလာတာက ရှင်ကြီးတွေကို လူတွေ အလွန်အကျွံ ကိုးကွယ်လာကြတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်လာအောင်လည်း သူတို့ကလုပ်တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ပဲ နောက်ပါနောက်လိုက်တွေဟာ အထောင်အသောင်း ဖြစ်လာတယ်၊ ရှင်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်လည်း အာဏာနဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ လက်ရုံးနဲ့ ပညာတွေအပေါ်မှာ ယစ်မူးပြီး မာန်တက်လာကြတယ်၊ အင်း... အဆိုးဆုံးက ပန်းဦးပူဇော်ပွဲ’

မီးဖိုမှ မီးလျှံတို့သည် အထက်သို့ အလှအယက် တက်နေကြပေသည်။

‘ဒီကိစ္စလည်း ဖြစ်လာရော ကျွန်ုပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိန့်ဆိုတဲ့ တန်ခိုးဩဇာကြီးမားတဲ့ ရှင်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ကျွန်ုပ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသေးတယ်၊ အင်း... အဲမောင်းစီးချင်း တိုက်ပွဲပေါ့’

ဖပုပ္ပားရော ‘သူ’ပါ အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားနေသော မီးတောက်များဖြင့် အတိပြီးသည့်မီးပုံကြီးကို အလယ်တွင်ထားကာ ဖာကတိမလှုပ်မရှား ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ အသက်မှရှုပ်လေစေဟု အကျွန်မ ထင်မိတော့သည်။

‘ဒီတိုက်ပွဲအပြီးမှာ အကျွန်ုပ်ကို မိစ္ဆာနတ်ဆိုးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုပြီး သူတို့က အပြစ်ဒဏ်ချကြတော့တယ်၊ သူတို့ စီရင်တဲ့ ဒဏ်ကတော့ ရှင်ပုပ္ပားနှင့် တကွသော တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးကို ကျူးငုတ်မကျန် သုတ်သင်ရေးပဲ၊ ဒီမှာ ဟောဒီက ကျွန်ုပ်တို့မလေး သမ္ဘာလရဲ့ ဖခင်နဲ့ မိခင်တို့လည်း ရှင်ကြီးတို့ အမောင်းများမှာ စတေးခံသွားခဲ့ကြရတယ်’

မွန်သီရီးဝါးသာ မှတ်မိတော့သော်လည်း မရှိတော့သည့် အဖနှင့်အမိတို့၏ ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာအတွက် အကျွန်မရင်ထဲမှာ နာကျင်နေလေသည်။

သို့သော် အကျွန်မ မငိုရှိက်မိ။ အံ့ကြိတ်ထားမိသည်ဟု ထင်သည်။

‘တူမလေးကိုပွေ့ပြီး အကျွန်ုပ် တိမ်းရှောင်နေခဲ့တာပေါ့၊ သင်းတို့ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ အလွယ်တကူနဲ့ မသုတ်သင်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ အင်း... အဲဒီအချိန်မှာပဲ သင်တို့ တမ္ပဒီပတပ်ဖွဲ့ဟာ သစ်မထီးကို ဝင်တိုက်တာပဲ၊ အနုရဒ္ဒါရဲ့ ဇာတ်တွေပေါ့၊ သင်လည်း အဲဒီစစ်ပွဲတုန်းက ပါခဲ့တယ်မဟုတ်လား ကျန်စစ်သား’

‘သူ’ က ဖပုပ္ပား၏ အမေးကို အမေးဖြင့်တုံ့သည်။

‘ဝရီးဖပုပ္ပား ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိန့်ဆိုတာ သစ်မထီးရှင်ကြီးတွေလဲဟာ ထူးထူး’

ခြားခြား ဆံပင်ကို အနီရောင်ဆိုးထားပြီး ကိုယ်ကာယ အထွားကျိုင်းဆုံး ရှင်ကြီးမဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်စစ်သား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လုံနဲ့ ထိုးသတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်’

မလွှပ်မရှား ငြိမ်သက်နေသူ နှစ်ယောက်အနက်မှ ဖုပ္ပားထဲမှ ဦးစွာ သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို အကျွန်မ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ့ပန်းကို ဖုပ္ပား ထဲ လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်ခြင်း။

‘ကောင်းတယ် ကျွန်စစ်သား၊ ကောင်းတယ်’

‘ဝရိုးတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီဒေသကို ရောက်နေရတာလဲ’

သူ့အမေးကိုမူ ဖုပ္ပားက ပြုံးရယ်လျက် ဖြေပေသည်။

‘ကျွန်ုပ်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကြီးတစ်ပါးလေ၊ အနုရုဒ္ဓါက ရှင်ကြီးဆို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား၊၊ ဇောရဝါဒသာသနာကို ပျိုးထောင်နေတဲ့ အနုရုဒ္ဓါဘုရင်ရဲ့ အာဏာစက်ပျံ့နှံ့ရာ အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ ကျွန်ုပ်လို ရှင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အသက် ထင်ရှား နေနိုင်ခွင့်ရပါ့မလား ကျွန်စစ်သား’

‘အို... ဒီလိုရပါတယ် ဝရိုး’

‘နေပါဦးလေ၊ ကျွန်ုပ်စကား မကုန်သေးပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အသက်ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ဟောဒီက အမိမဲ့အဖမဲ့ တူမလေး ရှိသေးတယ် လေ၊ သင်းကလေးဟာ သင်တို့တပ်တွေ သစ်မထီးကို ဝင်စီးစဉ်က အသက် ဆယ်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်’

အို... အကျွန်မတို့ ပရိမ္မရောက်ခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပါပြီ ကော။

‘ဝရိုး... ကျွန်တော်ပြောပါရစေ၊ အနုရုဒ္ဓါဘုရင်ဟာ အယူလွဲမှားနေတဲ့ ရှင်ကြီးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့စာဂကို တိုက်ခိုက်တာပါ၊ ဘာသာဝါဒတစ်ခုဟာ တကယ် မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို သူ မထေမဲ့မြင်မပြုပါဘူး ဝရိုး၊ တမ္ပဒီပကို သွားလို့ရပါတယ်၊ ဝရိုးရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ဘုရင်မင်းမြတ်က နှစ်သက် မှာပါ၊ ဒီမှာဆိုတော့ ဒီတောဒီတောင်ကြီးထဲမှာ ကလေးမနဲ့...’

ဖုပ္ပားသာရှိမနေလျှင် ‘ဒီတော ဒီတောင်ထဲမှာ ဟောဒီလို ဒူးလေးနဲ့

ကလေးမက ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ’ ဟု ထပြီး ပြောလိုက်ချင်သည်။ ကျွန်စစ်သားဆိုသော သူ့ကို အကျွန်မ နည်းနည်းလေးမှ သဘောမကျ။ သူ့ အရွယ် ဘယ်လောက်ရှိ၊ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့များ သူက ကြီး ကျယ်လေးနက်သော စကားတွေ ပြောနေရသည်လဲ။

‘ရှိပါစေလေ၊ ဘာသာဝါဒဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့ မပြောကြစို့နဲ့၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိပေတယ်၊ သမ္ဘူလရော၊ ကျွန်ုပ်ရော ဒီပရိမ္မအရပ်ကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး၊ လူ့လောကဟာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ် ပြွမ်းလှတယ်၊ တောတောင်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်တယ်’

‘လူသားတွေအတွက် လူ့လောကဟာ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်စကောင်း ပါဘူး ဝရိုးရယ်’

သူ့လေသံ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည့်အတွက် အကျွန်မ ဝမ်းသာမိသည်။ သူ... ဖုပ္ပားကို ယှဉ်နိုင်ရိုးလား။

‘အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်စကောင်းပါဘူး ဟုတ်လား ကျွန်စစ်သား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဝရိုး’

‘အဲဒီအတိုင်းသာ မှန်ရင် သင်လည်း ဒီနေရာကို ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး’

အကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လိုက်သည်မှာ ရေတံခွန်ထိပ်ပေါ်ရပ်ရင်း အော်သလို အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်အထိ။ ဖုပ္ပား၏စကား မှန်လိုက်လေခြင်း။

သူ့မျက်နှာ အောက်ပိုင်းသွားသည်။ စကားကြီးကျယ်ပြောချင်သူ ဘာမှ စကားနှုတ်လှန် တန်မပြန်နိုင်တော့။ ဟုတ်သည်လေ။ လူ့လောကသည် လူ တစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ဆိုပါက သူ အကျွန်မတို့၏ ‘ပရိမ္မ’ သို့ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ရေတံခွန်ထိပ်တွင် သူနဲ့ အကျွန်မ ဆုံခဲ့ရပြီးနောက်၊ သူ အကျွန်မနား ညှောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် သတိမေ့လဲကျသွားခဲ့ပြီးနောက်၊ ဒဏ်ရာအထပ်ထပ် နှင့်သူ့ကိုယ်ကြီးကို အကျွန်မ မနိုင်တနိုင်ဆွဲယူပြီး ဖုပ္ပားနှင့် အကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ သစ်ဝါးတဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ဖြစ်နေသော ဒဏ်ရာတို့ကို ဖုပ္ပား၏ ဆေးဝါးစွမ်းဖြင့် ကုသပျောက်ကင်း သက်သာခဲ့ပြီးသည့်နောက်...

သူ... ကျန်စစ်သားပြောပြသည့် သူ့အဖြစ်က အထင်အရှား သက်သေခံနေသည်။ မဟုတ်ပါလား။

သူ့စကားတွေကို အကျွန်မ မှတ်မိနေပေသည်။
'ဥဿာဘုရင့်သမီးတော် မဏိစန္ဒာနှင့် မှားယွင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ကြောင့် မင်းဒဏ်သင့်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတဲ့ ရာဇဝတ်သားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုရဲပါတယ် ဝရီးဖုပ္ပား၊ ဥဿာကနေ တမ္ပဒိပကို အပြန်လမ်းခရီးမှာ မင်းသမီးကို ကျွန်တော် မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းထင်းစေရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နန်းတွင်းက စောလူးမင်းရဲ့ အထောက်အကူတွေ စကားကို ဘုရင်မင်းမြတ် ယုံကြည်သွားဟန် တူပါတယ်'

သူ့အဖြစ်သူ ဖုံးကွယ်နေခြင်းသာဟု အကျွန်မထင်သည်။ သူ ဥဿာဘုရင့်သမီး မဏိစန္ဒာဆိုသူနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ မငြိစွန်းဘဲလျက် ပြဿနာ တစ်ခုတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်နိုင်ဟု အကျွန်မ တွေးမိသည်။

သူ့မှာ အပြစ်ရှိသောကြောင့် တမ္ပဒိပဘုရင်က သူ့ကို စီရင်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဖုပ္ပား၏ စကားတစ်ခွန်းက အကျွန်မ၏ အတွေးကို ရွတ်စေပြန်ပေသည်။

ဖုပ္ပားက ဆိုသည် 'အနုရုဒ္ဓါဟာ အဲမောင်းလုံတံအရာမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်လှသူ ဖြစ်တယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဆင်ပေါ်ကလူကိုတောင်မှ မလွဲတမ်းပစ်စိုက်နိုင်သူပဲ။ သူ့ရဲ့လုံတံပစ်ကျွမ်းကျင်မှုကို သစ်မထီးက ရှင်ကြီးတွေ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သင့်ကိစ္စမှာတော့ နည်းနည်းထူးခြားနေတယ် ကျန်စစ်သား။ သင့်ကို နောင်တဲထားတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ မတိမ်မရှောင်သာတဲ့ ပစ်မှတ်ကို အနုရုဒ္ဓါရဲ့လုံချက် လွှဲချော်တယ်ဆိုတာဟာ အင်မတန်အံ့သြစရာကောင်းပေတာပဲ။ ပြီးတော့ လူကိုမထိဘဲ နောင်ကြီးတွေကိုထိပြီး နောင်အဖွဲ့က လွတ်လာတယ်ဆိုတာက ပိုပြီး အံ့သြစရာကောင်းနေတယ်' ဟု ဖုပ္ပားက ဆိုခဲ့သည်။

'ဘယ်နှယ့်လဲ ကျန်စစ်သား။ လူ့လောကဟာ လူသားတွေအတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးလား။ ပြောပါဦး'

ဖုပ္ပား၏ လေးနက်သောအသံကြောင့် အကျွန်မအတွေးတို့ ကုန်ဆုံး

သွားခဲ့ရသည်။ သူကား ယခုအချိန်ထိ မလုပ်မယုက်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သူ ခေါင်းပြန်မော့သည်။ နက်မှောင်သော သူ့မျက်လုံးထူထူကြီးများမှာ တစ်ခုခုကို လေးနက်စွာ တွေးတောနေဟန်ပင်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒီဒေသရောက်နေရတာဟာ မကောင်းဘူး ဝရီးဖုပ္ပား။ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချအပ်တဲ့ လူယုံလူရင်းတွေ သိပ်ပြီးလိုအပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မင်းရာဇဝတ်နဲ့ အဝေးရောက်နေရတယ်။ စောလူးမင်းဟာ ဆောက်တည်လက်စ နိုင်ငံတော်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

အကျွန်မသည် မခံချင်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ အကျွန်မတို့ ပရိမ္မဒေသတွင် သူမပျော်တဲ့။ တမ္ပဒိပနန်းတော်သို့သာ သူ ပြန်သွားချင်ပြီတဲ့။ သည်အရာကား စင်စစ်အားဖြင့် သူပြောသလို တမ္ပဒိပဘုရင် အနုရုဒ္ဓါကြောင့် မဟုတ်နိုင်။ သူနှင့်ငြိစွန်းခဲ့သည်ဆိုသော ဥဿာဘုရင့်သမီးကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

'အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဟာ ဖြစ်ချိန်တန်လာရင် ဘာနဲ့မှ တားဆီးလို့ မရပါဘူးလေ။ ကဲ... ကဲ အနားယူလိုက်ပါဦး ကျန်စစ်သား။ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသွားပေမယ့် သင့်မှာ အင်အားလိုနေသေးတယ်။ သမီး သမ္ဘူလ'

'သမီးရှိပါတယ် ဖုပ္ပား'

'ကျန်စစ်သားကို ပျားရည်နဲ့တေထားတဲ့ ဆေးတိုက်ပါ။ သူ ကောင်းကောင်း အိပ်ဖို့လိုတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖုပ္ပား'

အမှန်တော့ သူ့မှာ လူမမာပင်ရှိသေးသည်။ ဒဏ်ရာတို့ အနာကျက်ပြီး ဆိုသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့နေပေသေးသည်။

ဖုပ္ပား သစ်ဝါးတဲအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှပင် တစ်ချိန်လုံး စကားကြီးကျယ်တွေပြော၊ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချနေခဲ့သော သူသည် အကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။

'မင်းတို့ တူဝရီးနစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကြီးမားလှပါတယ်။ ကလေးမရယ်၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး'

သူ့အပေါ် မကျေနပ်ခြင်းတွေ များနေသဖြင့် အကျွန်မ ဘာမှ စကား

တုံ့မဆိုဘဲ တမင်တကာ မျက်နှာကိုမဲ့ရှုံ့ပြလိုက်တော့သည်။ အကျွန်မ သဘောထားကို ပြသည့်အနေဖြင့်လည်း အနားမှ ခူးလေးနှင့် မြားကျည်တောက်ကို သစ်ဝါးတဲထောင့်သို့ မြှောက်ချိပ်စလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် ပျားရည်ဖြင့်တေသော ဆေးယူရန် နေရာမှထလာခဲ့သည်။

အကျွန်မ ကျောခိုင်းခဲ့သော နောက်ဘက်မှာ သူ ပြီးပြီးကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဆိုသည်ကို အကျွန်မ တပ်အပ်သေချာ သိပါသည်။

* * *

‘ဒီရုပ်တုတွေကို သစ်မထီးက ယူလာခဲ့တာလား’

လူတစ်ကိုယ်စာလောက်ရှိသော နတ်ဒေဝတာရုပ်တုတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်ရင်း သူထ အကျွန်မကို မေးနေသည်။

ယခုမှ သူ ကောင်းစွာကျန်းမာလာပေပြီ။ သည်လောက် ဒဏ်ရာအနံ့ရခဲ့ပြီး တောတောင်ထဲမှာ အစာငတ်ပြတ်လာခဲ့သူတစ်ယောက် သည်မျှလောက်သော တာလအတွင်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလာသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။ တမ္ပဒီပနန်းတော်က အနုရုဒ္ဓါ၏လက်ရုံး သူရဲကောင်းကြီး တစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်ကို သူ့ထံ၌ ထင်ရှားစွာတွေ့ရလေပြီ။ ကျစ်လစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အနည်းငယ်ညိုသယောင်ရှိသော အသားအရေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစေဖြင့် လေးလေးနက်နက် ပြီးနေတတ်သော မျက်နှာ၊ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပခုံး၊ ရင်အုပ်၊ မြင့်မားထွားကျိုင်းသော အရပ်အမောင်း၊ စူးရှလွန်းသော မျက်လုံးများ။

ဪ... သူကား တမ္ပဒီပတွင် သတင်းကြီးလှသော ကျန်စစ်သားပေတကား။

‘ဟေ့... ကလေးမ ဒီရုပ်တုတွေဟာ သစ်မထီးက ယူလာခဲ့တာတွေလားလို့ မေးနေတယ်လေ’

ရှက်ရှက်ဖြင့်ပင် အကျွန်မ ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။ သူ့... သူ့ကို အကျွန်မ ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်ကို သူ သိသွားဟန်တူသည်။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

နှုတ်ကလည်း ကယောင်ကတန်း ထွက်သွားသည်။

‘အင်မတန် လက်ရာမြောက်ပြီး အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ကြီးတွေ တန်ခိုးထွားခဲ့တာပဲ’

စိရရီရှိနေသော ရုပ်တုများကို သူ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ သည်အရပ်များကို ဖုပုပ္ပား ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကျွန်မအနေဖြင့်မူကား လက်တွေ့အများကြီးရှိသော၊ လက်နက်အမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်သော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာရှိသော သည်ရုပ်တုကြီးတွေအပေါ်မှာ အနည်းနည်းလေးမှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ပေ။ ယခင်ကမူဤရုပ်တုကြီးများသည် ရှင်ကြီးတို့၏ နန်းဦးကျောင်းဆောင်ထက်တွင် အမွှေးနံ့သာ၊ ဆီမီးပန်းမန်တို့ အလယ်၌ ခန့်ညားစွာ နေရာယူခဲ့သည်ဟု ဖုပုပ္ပားက ပြောဖူးသည်။

ယခုမူကား ဤရုပ်တုကြီးများရှေ့တွင် ယစ်ခွက်လည်းမရှိ။ အမွှေးနံ့သာ၊ ဆီမီးပန်းမန်တို့လည်း မရှိ။ ပူဇော်ခြင်းလက္ခဏာရပ်များ လုံးဝမရှိ။ ဖုပုပ္ပားက နံနက်တိုင်း တာဝန်အဖြစ် ခိုင်းထားသောကြောင့်သာ အကျွန်မက ရုပ်တုကြီးများကို ရေဖြင့် သန့်စင်ဆေးကြောနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေသန့်စင်ဆေးကြောပြီးလျှင် ဖုပုပ္ပား ပေးထားသော ဆေးရည်ဖြင့် လိမ်းကျရဦးမည်။

‘သမ္ဘူလ’

ရုပ်တုများရှေ့တွင် ရပ်ကြည့်နေရင်းမှ သူက အကျွန်မကို လှမ်းခေါ်ပြန်သည်။

‘မင်း ထေရဝါဒသာသနာကို သိသလား၊ ဗုဒ္ဓရုပ်တုကိုရော တွေ့ဖူးလားဟင်’

‘ဟင့်အင်း’

‘အေး... ငါလည်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ၊ မင်းတို့ ဒီတောထဲ ဧကန်လာတော့ မင့်အသက် ဆယ်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ဝရိုးကပြောတယ်၊ မင်း ဒါတွေ ဘယ်သိနိုင်ဦးမလဲ’

ကြီးကျယ်တတ်လွန်းသည့် သူ့ကို အကျွန်မ သဘောမကျ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ သူ အကျွန်မအပေါ် အထင်သေးလွန်းသည်။ သို့သော် ဘာပြောရမှန်း သိသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုသာ ကိုက်ထားမိသည်။

‘တမ္ဗဒီပနန်းတော်ဆိုတာတော့ ကြားဖူးမှာပေါ့ သမ္ဘူလ’

‘သီပါတယ်၊ သီပါတယ်၊ အကျွန်မဟာ တောတောင်ထဲက အရိုင်း အနိုင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖုပွားရဲ့ သင်ကြားပေးမှုကြောင့် အကျွန်မ သိထားတာ တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ တမ္ဗဒီပနန်းတော်ဆိုတာလည်း ကြားဖူးပါတယ်၊ အနုရုဒ္ဓါဘုရင်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ ဘုရင့်သူရဲကောင်းကြီး ကျွန်စစ်သား ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်’

ဝါးနှီးရေပုံးကို ဆောင်ချရင်း အကျွန်မ ပြောမိသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား တယ်ဟုတ်တဲ့ ရှင်ကြီးတူမပါ လားဟေ့’

ရယ်စရာမဟုတ်သည်ကို သူက အူလိုက်သည်လို့က ရယ်နေသည်။

‘ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး သူရဲကောင်းတပ်မှူးကြီး၊ မိန်းမသူ တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူသိတာတွေကို ပြောနေတာပါ၊ အကျွန်မ ဆေးဝါးကုသတဲ့ ပညာ ထိုလည်း သိပါတယ်၊ ဒူးလေးနဲ့ပစ်တဲ့ ပညာကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ တောတောင်ရဲ့ သဘာဝကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ မန္တန်ရွတ်ဖတ်ခြင်းနဲ့ စောဒင်ပညာကိုလည်း သိတယ်၊ နက္ခတ္တသဘာဝကိုလည်း သိတယ်၊ အကျွန်မ အများကြီး သိတယ်ရှင်’

သည်တစ်ခါတော့ သူမရယ်တော့။ ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးကြီး နှစ်ခုအောက်က စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးပြက်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ ဒီလိုကြည့်ပြန်သောအခါ အကျွန်မ မနေတတ်ပြန်။ ကမန်းကတန်း မျက်လွှာချလိုက်ရတော့သည်။

‘သမ္ဘူလ’

မျက်လွှာချထားသောကြောင့် သူ့ကို မမြင်ရသော်လည်း နီးကပ်လာ သော သူ့အသံကြောင့် သူ့ အကျွန်မဆီ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာကြောင်း သိနေသည်။

‘မင်းဟာ ပတ္တမြားလို အဖိုးတန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ရဲရင့် ရှိသားပြီး အင်မတန်တိကျသေချာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန် နားလည်ပါတယ်’

ရုတ်တရက် သူက သည်လိုပြောလာပြန်သောအခါ အကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘူးခြားသော ဝေဒနာများကို ခံစားမိရပြန်လေသည်။

‘နားထောင်စမ်း သမ္ဘူလ၊ မင်းကို ကျုပ် လေးလေးစားစားနဲ့ ပြောပါ ရှေ့၊ ကျုပ်က မင်းပြစ်နဲ့ ဘယ်လောက်တိမ်းရှောင်နေရဦးမလဲ မသိဘူး။ ဇောလူးမင်းသားဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမိန့်ကို လက်နက်အဖြစ်တပ်ဆင်ပြီး ထူပ်ကိုသုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားနေမှာပဲ၊ ကျုပ် အခုကာလအတောအတွင်းမှာတော့ ဘယ်လိုမှ သွားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အခုလို အချိန်မှာ အားလုံးနဲ့အဆက်အသွယ် ကင်းပြတ်နေရတာဟာလည်း အလွန်ဆိုး စွားတဲ့ အဖြစ်ပေပဲ၊ သည်တော့...’

အကျွန်မရှေ့ရှိ သစ်တုံးပေါ်တွင် သူ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် အကျွန်မကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ပြန်သည်။

‘ဝရီးဖုပွားနဲ့ သမ္ဘူလတို့ကိုပဲ ကျုပ် အကူအညီတောင်းရတော့မယ်၊ ဒီနေရာမှာလည်း ‘ဝရီးဖုပွားက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ ဖြစ်နေတယ်၊ နှင်ကြီးတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူဖို့ သူနဲ့ မကိုက်ညီလှတဘူး၊ မင်းကိုပဲ အကူ အညီတောင်းပါရစေတော့ သမ္ဘူလ’

သူ့အသွင်၊ သူ့စကား လေးနက်သောကြောင့် အကျွန်မ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ သူ့အသံမှာလည်း အကယ်ပင် အကူအညီကို တောင်းခံသည့် အသံမျိုးပေပင်။

‘မင်း တတ်နိုင်မှာပါ သမ္ဘူလရယ်၊ မင်းအရည်အသွေးကို ကျုပ် ခုံပါတယ်’

‘ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလည်း တပ်မှူးကြီး’

သူ့ကိုတပ်မှူးကြီးဟု အကျွန်မ ခေါ်မိလေသည်။

‘ဝရီးဖော်စပ်ပေးတဲ့ ဆေးဝါးတွေ၊ တောထဲရတဲ့ ပျားရည်တွေ၊ အဖိုး တန်သစ်မြစ်၊ သစ်ဥတွေကို ဒီဒေသတစ်ဝိုက်က လူတွေဆီက ဆန်နဲ့ တခြား ချော့တွေနဲ့ လဲလှယ်ဖို့အတွက် မင်း မကြာခဏ အပြင်ထွက်ရတယ် မဟုတ် တာဟင်’

ဟုတ်ပါသည်။ တူဝရီးနစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်သော ရိက္ခာအချို့ကို

ဆေးဝါး၊ ပျားရည်၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥများနှင့် လဲလှယ်ရန် ဖုပွားနှင့် အကျွန်မတို့ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ ရွာနီးချုပ်စပ် ဒေသများသို့ သွားကြရသည်။ ယခုမူ ဖုပွား 'အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ အကျွန်မတစ်ဦးတည်း သွားနေရပေသည်။ ရှင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဖုပွား၏တူမဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ ဒူးလေးနှင့် မြားတံကို သိကြသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဤအလုပ်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အကျွန်မကို ထိပါးနှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုရဲကြ။

'မင်း အဲဒီလို အပြင်ထွက်တဲ့အခါမှာ တမ္မဒီပအကြောင်း၊ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါအကြောင်းတွေကို ကျုပ်အတွက် ဖုစမ်းပေးပါ သမ္ဘူလ'

သူလိုသည့် အကူအညီကို တိကျပြတ်သားစွာပင် သူဆိုလေသည်။

'ယင်းခဲ၊ မိုးစာနဲ့ ထီးကျိုင်းဒေသတွေမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကင်းစခန်း ဖြို့တွေရှိတယ်၊ မင်း အဲဒီဒေသတွေကို ကျွမ်းကျင်တယ် မဟုတ်လား'

သူ အမြဲ ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားသောလှံတံကို အသွားဘက်နားမှတိုင်၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရေးခြစ်ပြန်သည်။

'ဟောဒါက မြစ်သလ္လာ၊ ဒါ ရောဝတီမြစ်နော်၊ ဟောဒီဒေသတွေ'

တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးက သူ့အကြပ်တစ်ဦးကို အမိန့်ပေးနေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ အကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မိမိ၏ မိန်းမသားအဖြစ်ကို မေ့လျော့ကာ ပွဲဝင်တပ်မှူးတစ်ဦးအလား သူ ရေးခြစ်ပြသည့်ပုံများ၊ သူ့စကားများကို စိတ်ပါဝင်စားမိတော့သည်။

'ပထမ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်တော့ မင်း နည်းနည်းဒုက္ခခံပြီး ဖုစမ်းပေးပါ သမ္ဘူလ၊ နောက်ကျရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ရုပ်ဖျက်ပြီး အပြင်ထွက်မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ နန်းတော်ရဲ့အမိန့်အောက်မှာ ကျုပ်အတွက် ဘယ်လောက် လှုပ်ရှားနေကြသလဲ မသိရသေးတော့ မင်းကိုပဲ အားကိုးချင်တယ်'

ကြီးလေးနက်ရှိုင်းသော တာဝန်တစ်ခုကို အကျွန်မ ရင်ဆိုင်နေရပေပြီ။ သည်အမှုကား ဘုရင့်ရာဇဒဏ် သင့်ထားသူတစ်ဦးအတွက် လှုပ်ရှားစွန့်စားရမည့်အမှု ဖြစ်ချေသည်။ တမ္မဒီပဘုရင်၏ အမိန့်အာဏာကို မထေမဲ့မြင်ပြုနေရသည့်အမှု ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မှန်း

သည်းမသိ။

သူ၏ မြင့်မြတ်မှန်ကန်မှုကို အကျွန်မ သိနေသည်။ သူ၏ ရဲ့ဝံ့စိုးပြောသော နှလုံးသားကို အကျွန်မ အလိုအလျောက် မြင်တွေ့နေသည်။

'ဘယ့်နယ့်လဲ သမ္ဘူလ'

'နက်ဖြန် အကျွန်မ ရွာတွေဘက် သွားစရာရှိတယ်၊ ကင်းစခန်း တစ်မြို့မြို့ကို ရောက်အောင် သွားလိုက်မယ်လေ'

'မင်းကို ကျုပ်ယုံတယ်၊ မင်းကို ကျုပ်ယုံတယ်'

သူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ရပ်သည်။ ထွားကျိုင်းမြင့်မားသော သူ့အရပ်သည် အကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းထက် ခြုံ ကမ်းနေသည်။ ထို့နောက် သူသည် အကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ် စွာ ဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်ကာ

'မင်းကို ကျုပ်ယုံတယ် သမ္ဘူလရယ်'

ဟု ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေလေသည်။

* * *

ယခင်ကလို ရေတံခွန်ကြီးဆီ အကျွန်မ မရောက်ဖြစ်တော့။ ရေသဖန်းတိုင်းကြီးကို ဆွဲခိုကာ သဖန်းပင်ပေါ်တက်၊ သဖန်းသီးတွေခူးပြီး မျောက်တွေကို ပစ်ခတ်ဆော့ကစားသည့် အလုပ်မျိုးလည်း မလုပ်ဖြစ်တော့။ သူ ရောက်လာခြင်းသည် အကျွန်မတို့ အားလုံး၏လောကကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

ဖုပွားနှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စကားဆွေးနွေးကြသည်။ ထေရဝါဒသာသနာ၊ ဗိသုကာ ပန်းတမော့၊ ပြည့်နယ်ဖွား တိုင်းရင်းမျိုးနွယ်များ၊ တမ္မဒီပနန်းတော်၊ အနုရုဒ္ဓါဘုရင်၊ စောလူးမင်းသား၊ မြေပြန့်ဒေသဆီက ဆည်ကန်များ... သူတို့ ပြောလည်းပြောနိုင်ကြသည်။ အကျွန်မမူကား သူပေးထားသည့် တာဝန်ဖြင့် တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၍ သူတို့ စကားဆွေးနွေးပွဲ မီးလင်းဖိုကြီးနားတွင် ကြာရှည်မနေနိုင်ခဲ့။ ထို့ပြင် သူတို့ပြောသော စကားတွေကိုလည်း အကယ်တည့် နားမလည်။ သို့သော် သူရော၊ ဖုပွားက

ဝါ အကျွန်မ ရရှိခဲ့သော သတင်းများ တန်ဖိုးရှိကြသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။
ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ ကောင်းစွာ ကျန်းမန်သာခြင်းမရှိ ဟူသောသတင်း။
ကျန်စစ်သားအပေါ် သက်ရောက်စေသောပြစ်ဒဏ်ကို နန်းတော်မှ ရုပ်
သိမ်းခြင်းမပြုသေး ဟူသောသတင်း။

စောလူးမင်းသား စင်ရေးပြင်နေသည် ဟူသောသတင်း။

အကျွန်မတစ်ဦးတည်း နှစ်ကြိမ်သာ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရသည်။ နောက်
အကြိမ်များတွင်မူ သူကိုယ်တိုင် ရုပ်ဖျက်၍ လိုက်ပါလာလေသည်။ တော
တောင်လျှိုမြောင်တို့ကို သူနှင့်ကျွန်မ အတူတကွ ဖြတ်သန်းကြရသည်။ ကြမ်း
တမ်းသော လမ်းခရီးတစ်လျှောက် သူနှင့်အတူ လှည့်လည်ရသည်မှာ အကျွန်မ
အဖို့ ဖော်မပြတတ်အောင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခဲ့ရချေသည်။

သို့သော် ဤ တမ္ပဒိပ သူရဲကောင်းကြီးကား ပီဘီ ယောက်ျားကောင်း၊
ယောက်ျားမြတ်ပါပေ။

မြင့်မြတ်သော 'အချစ်' ကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရသောအခါ အကျွန်မ
မှာ ဖျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျမိသည်အထိ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရပါလေသည်။ သူသည်
ချစ်ခြင်းဓမ္မာကို နှုတ်ကသော်မှပင် ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ခြင်း မရှိခဲ့။ သူ့အဆက်
အဆံ့ သူ့အပြုအမူ၊ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးများမှတစ်ဆင့် သူ့ရင်ထဲက တစ်စုံ
တစ်ရာကို အကျွန်မ နားလည်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုနည်းတူစွာ သူ ရရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် တောစခန်းတောင်လမ်း၏ ကြမ်းတမ်းသော ခရီးများဝယ်
သူသည် မြင့်မြတ်သော သူ့နှလုံးသားကို ပြသနိုင်ခဲ့ပါပေသည်။ မွန်မြတ်သော
သူ့အချစ်နှင့် သူ့ ကိုယ်ကျင့်ဘိဓမ္မာကို သိလာရသောအခါ နန်းတွင်းမင်းယောက်ျား
တို့မည်သည် မိန်းမသူများအပေါ် ဆော့ကစားရုံမျှသာ သဘောထားတတ်ကြ
သည်ဟူသော အကျွန်မ၏ မှားယွင်းသော အထင်လည်း ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။

ဥဿာဘုရင်သမီးတော်အပေါ် သူ ချစ်ခင်စွဲလမ်းကောင်း စွဲလမ်းခဲ့မည်။
သို့သော် သူ့သစ္စာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့မည်ဟုလည်း အကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့သည်။
မဏိစန္ဒာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် အကျွန်မ ယုံကြည်စွာဖြင့် ခွင့်လွှတ်
နားလည်လာနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ မဏိစန္ဒာကို စွဲလမ်းနေဆဲ ရှိသည်ပင် ဆိုစဉ်းတော့
သူနှင့် အကျွန်မတို့ ကင်စခန်းမြို့များ အနီးတစ်ဝိုက်ဒေသသို့ စူးစမ်း

လေ့လာခဲ့သည်၏ တတိယအကြိမ်မြောက်တွင်ကား အထူးခြားဆုံး သတင်းသုံး
ခုကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ ကံတော်ကုန်သွားခြင်း။

စောလူးမင်းသား တမ္ပဒိပ အရှိက်အရာဆက်ခံခြင်း။

ဥဿာပဲခူးမြို့စား မင်းရမန် ပုန်စားခြားနားခြင်း။

ထိုသတင်းများ ရရှိလာသောည။

သစ်ဝါးတဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်ည။ အကျွန်မ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို
ဖိန့်ဖိန့်တုန်ခါစေခဲ့သည့်ညကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့။ ထိုညက မီးလင်းစို
ကို ဝန်းရံလျက် အကျွန်မတို့သုံးယောက် စကားပြောကြသည်။ သူ့အသွင်
ထူးထူးခြားခြား လေးနက်နေပြီး သူ့မျက်နှာလည်း ထိပ်လန့်စရာ တင်းစာ
နေခဲ့သည်။

'ဘုရင်မင်းမြတ် ကံတော်ကုန်သွားပြီ ဖုပုဗ္ဗား'

သူက ဖုပုဗ္ဗားကို ယခင်လို 'ဝရီး' ဟု မခေါ်တော့။

'တမ္ပဒိပ နိုင်ငံတော်ဟာ အရှိန်အဟုန် ဖွံ့ဖြိုးဆဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပြည်
နယ်ဖွား မျိုးနွယ်စုတို့ စုစည်းစဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ နိုင်ငံတော်မှာ အခြေတည်
ခံနိုင်ဖို့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်းစောလူးကို ကျွန်တော် ကောင်း
ကောင်းသိတယ်၊ သူဟာ ဆင်ခြင်တိုင်တာမှု နည်းပါးတယ်၊ မင်းပျိုမင်းလွင်
ဆိုတဲ့မာနနဲ့ အရာရာကို ရှေ့လောတကြီး လုပ်တတ်တယ်၊ အခု ဥဿာစား
မင်းရမန်ဆိုတာ သူနဲ့ ကြွေအန်ကစားဘက်ပါ၊ မင်းရမန်ကို စောလူးမင်းသား
မယှဉ်နိုင်ဘူး၊ မင်းရမန်ဟာ ပါးနပ်ကောက်ကျစ်တယ်၊ တမ္ပဒိပထီးနန်းတို့
လိုချင်တပ်မက်တယ်'

'တမ္ပဒိပကို ပြန်ချင်သလား ကျန်စစ်သား'

သူ့ ဓမ္မဗျူ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အဲကို ကြိုက်သည်။

'ကျွန်တော့် ရာဇမြစ်ဒဏ်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကံတော်ကုန်ခြင်းနဲ့
အတူ ပျက်ပြယ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် တမ္ပဒိပကိုပြန်ရင် မင်းစောလူးကို
အားမရတဲ့သူတွေ၊ မင်းရမန်ကို မနှစ်မြို့ကြတဲ့သူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝဇီးသာ
အားရ ကြိုကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တမ္ပဒိပထီးနန်းအတွက် ကျန်စစ်သားပြန်လာပြီ
လို့ ပြည်သူတွေ အထင်လွဲမခံနိုင်ဘူး ဖုပုဗ္ဗား'

‘သည်တော့’

သူ အကျွန်မဆီသို့ စိမ်းညိုစူးရှစွာ လှမ်းကြည့်သည်။ မီးလင်းပိုစာ၊ မီးတောက်အရောင်များ ဟပ်နေသော သူ့မျက်လုံးများတွင် နက်ရှိုင်းသော အဓိပ္ပာယ်များ ဆောင်နေသည်။

‘ဒီကိစ္စကို ခဏထားပြီး သမ္ဘူလနဲ့ ကျွန်တော့်အရေးကို ဦးစွာပြောပါ ရှေ့ ဖပုပ္ပား။ လေးစားမြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ ဒီကလေးမနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆက်ခွင့်ပြုပါလို့ ဖပုပ္ပားကို ရှိခိုးပန်ကြားပါတယ်’

မီးတောက်မီးလျှံများအားလုံး အကျွန်မ ရင်တွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက် လောင်ကျွမ်းသွားပြီ ထင်ရတော့သည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့ထံ၌ အကျွန်မ တွေ့ခဲ့ရသော တစ်စုံတစ်ရာကို သူသည် ယခင်က မည်သည့်အရာနှင့်မျှ မပြသခဲ့။

ယခုမူ သွယ်ဝိုက်ကွေ့ကောက်ခြင်း အလျဉ်းကင်းမဲ့စွာ ရဲရင့်ပြတ်သား စွာ စကားဆိုချေပြီ။ သူစကားသည် ရေတံခွန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အင် အားဆောင်သည်။ ဒူးလေး၏ညှို့ကြိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြံ့ခိုင်သည်။ လေတွင် ဖောက်ထွင်းပျံသန်းသော မြားတံထက် အဆပေါင်းများစွာ စူးရှ ထက်မြက်သည်။

ဪ... သူ့စကားသာ မြားတံပမာဆိုလျှင် ထိုမြားတံ စိုက်ဝင်စူးနှစ် ရာကား အကျွန်မ၏ နှလုံးသားပင်တည်း။

‘ဖ... ခွင့်ပြုတယ်၊ ကျွန်စစ်သားနဲ့ သမ္ဘူလတို့ အခုချိန်ကစပြီး အကြင် လင်မယားဘဝ ရောက်ကြပြီ’

ဖပုပ္ပားကလည်း ပြတ်သားလှဘိခြင်း။

သည်ယောက်ျားကြီးများကြားတွင် အကျွန်မ တည်တံ့ခြင်းငှာ ဓမ္မမီး သာတော့။ ထိန်းသိမ်းမရသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို ဖယ်ရှားသုတ်သင် နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်ကာ ငိုမိလေသည်။

သမ္ဘူလဘဝတွင် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ကြုံတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်သော ထိခိုက်တုန်လှုပ်မှုများဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းပင်တည်း။

* * *

‘ငါ ဒီမှာရှိမှန်း မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ် သိကြသလဲ’

‘ငစဉ့်ကြောင့်သိတာပါ တပ်မှူးကြီး’

‘အခု ငစဉ့်ပါလာသလား’

‘ပါပါတယ် တပ်မှူးကြီး’

လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။ အကျွန်မတစ်သက် တွင် ဤမျှထွားကျိုင်းသောလူကို မမြင်စဖူး။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဒဏ်ရာ အမာရွတ်များ အထပ်ထပ်၊ ပန်းပေါ်တွင် အကျွန်မဒူးလေးထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကြီးသော ဒူးလေးကြီးကို ထမ်းထားသည်။ ထိုလူက ‘အမောင့်’ ရွှေ့တွင် ဒူးတုပ်လိုက်လေသည်။

‘ငစဉ့် မင်း မြင်းခြံမှာနေပြီး ဒီပရိမ္မဒေသကို သိသတဲ့လား’

‘တောတောင်ရှိတဲ့ ဒေသတိုင်းဟာ မုဆိုးငစဉ့်သိတဲ့ ဒေသပါ တပ် မှူးကြီး’

‘မင်း ထီးကျိုင်းကင်းစခန်းကို ရောက်သလား’

‘ဟောဒီ မိန်းကလေးနဲ့အတူ အရှင် ရုပ်ဖျက်လာတာကို ငစဉ့် မဆွ ကတည်းက သိခဲ့ပါတယ် တပ်မှူးကြီး’

သစ်ဝါးတံတစ်ပိုင်းလုံး နန်းတွင်းရဲမက်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ အကျွန်မ တစ်သက်တွင် တမ္ပဒီပရဲမက်များကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် ခြင်ဖူး ခြင်းပင်။ သူတို့သည် အကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆို နေကြလေသည်။

‘မင်းရမန် အခြေအနေ ဘယ်နှယ့်ရှိသလဲ’

‘သူ မိုးမကျမီ တမ္ပဒီပရဲ လုပ်ကြံပါလိမ့်မယ် တပ်မှူးကြီး’

‘စောလူးမင်းသားကော’

‘ဆွနဲ့ကြွေအန်မှာ အရင်ကထက် ယစ်မှူးနေပါတယ် တပ်မှူးကြီး’

‘အင်း’

အမောင်နှင့် ရဲမက်များ စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း အကျွန်မ တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့လာမိသည်။

‘ရှင်အရဟံမထေရ် မပျံလွန်မီကလည်း အနုရုဒ္ဓါမင်းကြီး လွန်ခဲ့သော်’

အရှင်မှတစ်ပါး တမ္ဗဒီပကို ဆက်ခံကိုင်တွယ်နိုင်သူ မရှိဘူးလို့ မိန့်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း စိမ်းညက်မဟာထေရ်၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကြီးများကိုယ်တိုင်က အမှာအကြား ရှိလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ကို အခုချိန်မှာ တမ္ဗဒီပနန်းတော်မှာပဲ ရှိနေဆဲချင်ပါတယ်။

‘ဆရာတော်ကြီးများကတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ။ မင်းစောလူးကရော’

‘သူမရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ချည်း ပြောပြောနေပါတယ်’

‘ကဲ... မင်းတို့အားလုံး အပြင်ခဏထွက်နေကြ’

တဲအတွင်းမှာ သူနှင့်ကျွန်မ နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်။

‘သမ္ဗုလ’

ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော အကျွန်မအနီးသို့ သူ ဝင်ထိုင် လေသည်။ ထို့နောက် အကျွန်မ၏ နဖူးဆံစကို ညင်သာစွာ လိမ်းသပ်ပေးပြီး နဖူးပြင်ထက်သို့ အကြင်နာကြီးမားသော အထိအတွေ့မျိုးဖြင့် သူ တယုတယ နှမ်းရှုပ်လေသည်။

‘မင်းကြားရတဲ့အတိုင်းပဲ နှမငယ်၊ ခုလိုအချိန်မျိုးဆိုတာ ကျုပ်ဟာ ဝင်းအနားမှာ ရှိနေရမယ့်အချိန်ပဲ’

သူ့နှုတ်ခမ်းကို အကျွန်မ လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်လိုက်သည်။

‘နားလည်ပါတယ် အမောင်ရယ်၊ အမောင်ဘာမှ မပြောပါနဲ့၊ သမ္ဗုလ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အမောင့်ရဲ့ဘဝ၊ အမောင့်ရဲ့နှလုံးသား၊ အမောင့်ရဲ့ ဓမ္မာတရားအားလုံးကို နားလည်ပါတယ်။ အမောင်ပြန်လိုက်သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ လိုက်သွားပါ၊ တမ္ဗဒီပမှာရောက်နေပေမယ့် အမောင့်ဆီက အင်အားတွေကို အကျွန်မ ဒီကနေ ခံစားလိုရပါတယ်။ အမောင့်ရင်သွေးလေး တိုလည်း အကျွန်မ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ မွေးဖွားပေးမှာပါ။ မိခင်တစ်ဦး သားဖွားတယ်ဆိုတာ လောကမှာ ဘာများဆန်းကြယ်လို့လဲ အမောင်ရယ်’

အကျွန်မ၏လက်ဖမိုးပြင်ကို သူ တယုတယ နှမ်းရှုပ်နေဆဲပင်။

‘သားယောက်ျားလေး မွေးမယ်လား ဟင်’

‘သားယောက်ျားပဲ မွေးမှာပေါ့ အမောင်ရယ်’

‘သမီးဆိုရင်ကော’

‘သမီးဆိုရင်လေ အမောင်ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်ကို ထုခွဲပြီး သမီးကို မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်တစ်ဦးဖြစ်အောင် သမ္ဗုလ မွေးမြူသွားမှာပါ’

‘အချစ်ရယ်...’

သူ့ရဲကောင်းကြီး၏ မျက်ဝန်းအိမ်တို့ တောက်ပြောင်လင်းလက် လာကြ သည်ဟု အကျွန်မ ထင်သည်။ သူ့အသံ မသိမသာ တုန်ယင်နေပေသည်။

‘သားယောက်ျားဆိုရင်တော့ တမ္ဗဒီပနန်းတော်ကို သားလက်ကိုဆွဲပြီး လိုက်လာမယ်လို့ အမောင့်ကို ကတိပေးစမ်းပါ သမ္ဗုလရယ်၊ ကတိပေးစမ်းပါ’

‘ဘာလို့လဲ အမောင်’

‘သားကိုလက်ဆွဲပြီး တမ္ဗဒီပနန်းတော်ကိုလိုက်လာ...။ အမှူးအမတ် တလန်သံပျင်တွေကိုပြော၊ မောင်ကြီးတို့ရဲ့ တပ်မှူးကြီးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ သူ့ကြင်ယာ သမ္ဗုလဟာ သူ့သားနဲ့အတူ ရောက်လာပြီလို့ပြော’

‘ကတိပေးပါတယ် အမောင်ရယ်၊ ကတိပေးပါတယ်’

အကျွန်မ ပြုံးရယ်လိုက်ပါသည်။ မျက်ရည်စတို့ ဖိတ်စင်ကျမသွားအောင် လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ မျက်တောင်ခတ်လိုက်ရလေသည်။

သူ ကွပ်ပျစ်မှထသည်။ အကျွန်မကို ဖြည်းညင်းစွာ ထုပွေ့သည်။ ထို့နောက် ပခုံးမှသိုင်းဖက်ကာ...

‘မင်းကို အမောင် မြတ်နိုးစွာနဲ့ချစ်တာပါ သမ္ဗုလရယ်’ ဟု ရေရွတ်ပြီး တဲအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

စောစောက ကျလုအံ့ဆဲဆဲရှိသော မျက်ရည်များသည် ထူးခြားစွာပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရဲမက်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြင်ဆင်နေသည့်အသံများ ဆို ကြားနေရသည်။ ဖုပ္ပားကို သူတို့ ရှိခိုးနှုတ်ဆက်နေသည် ထင်သည်။

တဲပြတင်းဝသို့ အကျွန်မ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ သူ မြင်းပေါ်သို့တက်သည်။ မြင်းကော်ကိုပြင်ရင်း...

‘သားကိုလက်ဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့နော် သမ္ဗုလ’ ဟု ပြော၍ မြင်းကို နှိန်းနှိုင်းသွားသည်။ တောတောင်ကမ်းပါးယံတို့သည် မြင်းခွာသံတို့ တစ်ခဲနက် နှစ်ခဲနက် ပြန်ပြန်ကြလေသည်။

ငိုကြွေးရန်ကို အကျွန်မ မေ့နေမိပါသည်။

* * *

မြစ်သလ္လာ၊ ရေတံခွန်၊ ရေသဖန်းပင်၊ ဒူးလေးနှင့် မြားကျည်တောက်၊
ဆောက်ကမ်းပါးယံနှင့် ပရိမ္မ၏ကျွန်းပင်ကြီးများသာ စကားဆိုတတ်မည်ဖြစ်
လျှင် သူတို့ ဆိုကြပေမည်။

‘တို့များရဲ့ရင်ခွင်မှာ ဘာကိုမှ မကြောက်မလန့်တဲ့စိတ်နဲ့ အရိုင်းသူ
လေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ သမ္ဘူလဆိုသော မိန်းကလေးက ဘာကြောင့်များ သည်လောက်
ထိ ဆန့်ကျင်ခြားနားစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလဲ၊ တို့များ အတိုင်းမသိ အံ့ဩ
မိပါရဲ့၊ ဝက်ဝံနဲ့ ကျားသစ်ကိုတောင်မှ အပျင်းပြေ တိုက်ခိုက်ဖော်၊ တိုက်ခိုက်
ဖက် သဘောထားရဲ့တဲ့ မိန်းမလေးတစ်ယောက် အခုတော့ ကတ္တီပါပန်းပွင့်ရဲ့
ဝတ်မှုန်ထက် နူးညံ့နေပါပကောလား၊ ခြေ...မင်းတို့လူသားတွေများ တို့များ
သဘာဝထက် အဆပေါင်းများစွာ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းပါကလား သမ္ဘူလရေ...’

သည်သို့ဆိုလာကြလျှင် အကျွန်မကလည်း ဤသို့ပြောမိပေမည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အကျွန်မကိုယ် အကျွန်မလည်း အတိုင်းမသိ အံ့ဩ
မိပါတယ်၊ ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်လား၊ အသိတရားကြောင့်လားတော့ မသိပါ
ဘူးရှင်၊ အခုဆိုရင် အကျွန်မဟာ ထေရဝါဒသာသနာရဲ့အဆုံးအမမှာ နက်ရှိုင်းစွာ
တည်ခဲ့ပါပြီ၊ ခွင့်လွှတ်တတ်ခြင်း၊ စာနာတတ်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတွေလည်း
အကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်ခဲ့ပါပြီ၊ အကျွန်မ ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို ကောင်းစွာ
ရွှေ့ဖို့ကံသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ’ ဟူ၍။

သားငယ်ကုမာရကို ပွေ့ချီလျက် ဖုပုဗ္ဗာနှင့်အတူ တမ္ပဒီပနန်းတော်သို့
အကျွန်မတို့ လာခဲ့ကြသည်။ သည်ကာလများအတွင်း ‘သူ့’ အောင်ပွဲသတင်း
များကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားနေခဲ့ရသည်။

မင်းရမန်၏ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားသော စောလူးမင်းကို သူ သွားကယ်
သည်။ အထမမြောက်ခဲ့။ သူသာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မင်းရ
မန်သည် သူ့စစ်ရေးစွမ်းအင်ကို မခံနိုင်၍ ဧရာဝတီအတိုင်း စုန်ပြေးရသည်။
သူ့လက်ရုံးကြီး ငစဉ့်က မင်းရမန်ကို သုတ်သင်ခဲ့သည်။ သူ တမ္ပဒီပထီးနန်း
ကို ရသည်။ ...သူ့အောင်ပွဲခံသတင်းများ။

တမ္ပဒီပသို့ အကျွန်မတို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား
စွာ အကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုလေသည်။

ထိုကြိုဆိုပွဲတွင် သူ့ဘေး၌ ချောမောလှပသော မိဖုရားသုံးပါးကို တွေ့
ရလေသည်။ အပယ်ရတနာ၊ မဏိစန္ဒာ၊ ခင်တန်။ ထိုသုံး၏ရှေ့မှောက်၊
တမ္ပဒီပနန်းတွင်းအမှတ်တံဆိပ်များရှေ့မှောက်တွင် သူသည် ဖုပုဗ္ဗာကို ဒူးတုတ်ရှိခိုး
လေသည်။ အကျွန်မကိုလည်း တယုတယပွေ့ဖက်လျက် သားငယ်ကုမာရကို
လည်း အားရပါးရ မြှောက်ချီပေသည်။

သို့သော်... ထိုညမှာပင် စကားတစ်ခွန်း ဆိုလေသည်။

‘မြေးတော် စည်သူကိုပဲ ကျုပ် နန်းလျာထားခဲ့ပြီ နှမရယ်၊ ဒါဟာ
နိုင်ငံတော်ရဲ့ အရေးအရာတစ်ခုပါပဲ၊ ပြည်နယ်ဖွား မျိုးရင်းတိုင်းရင်းသားတွေ
နဲ့ ချစ်ကြည်ခိုင်မြဲမှုကို ရှေးရှုတဲ့ လုပ်ငန်းပါပဲ၊ သားကုမာရကို ကျုပ် ထီးနန်း
ဓလ္လံနိုင်တော့ဘူး’

စည်သူကား... သိပ္ပံဏ္ဍာဌာနဦးစီးချုပ်ကဲ့သို့ မနုဿာ၏အနွယ် ဖြစ်ပေ
သည်။ သူ့စကားကို အကျွန်မက ကောင်းစွာနားလည်သည်။

‘အမောင်ရယ် သမ္ဘူလလိုက်လာတာက သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ့ခင်
မွန်းဆီ လိုက်လာတာပါ၊ ပြီးတော့ သားနဲ့ဖခင်တို့ကို ဆုံတွေ့ပေးတာပါ၊
ဒါ့အပြင် အခြားဘာမှ မရှိပါဘူး’ ဟု အကျွန်မ ပြောခဲ့ရသည်။

သား ကုမာရသည် ဇေယျခေတ္တရာဘွဲ့ဖြင့် ဧညတတို့ကို စားခဲ့ရသည်။
သည်လောကတွင် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ စစ်မှန်သော အနေအထားကို အကျွန်မ
သမ္ဘူလ ရရှိနိုင်ဆိုင်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ အကျွန်မ လွဲမှားကောင်း လွဲမှားပေ
မည်။ သို့သော် မောင်တော်မင်းကြီးဟုခေါ်သည့် အကျွန်မ၏ ‘အမောင်’ ကဲ့သို့
သော မင်းယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် အကျွန်မ ပေးစွမ်းနိုင်သမျှကို ပေးစွမ်း
နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သားငယ် ကုမာရအတွက်လည်း အကျွန်မ မိခင်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ခင်ပွန်းသည် ကျန်စစ်မင်းကြီးအတွက်လည်း အကျွန်မ မယားကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အကျွန်မ နားလည်တတ်ကျွမ်းသမျှ အားလုံးကို သိဖောက်လျက်
အကျွန်မ မြင်တွေ့သော ကမ္ဘာလောကတွင် တန်ဆာဆင်ခဲ့ပြီ။ လှပသော
ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် သမ္ဘူလဆင်ယင်ပေးလိုက်သော ဘယက်တန်ဆာသည်
သားငယ်ကောင်း သေးငယ်မည်။ သို့သော် သူ့အဆင်နှင့်သူမူကား ပြီးပြန်နေ
နိုင်မည်ဟု အကျွန်မ မျှော်လင့်ထားမိပေသည်။

သည့်အတွက် အကျွန်မ မည်သည်ကို ပြန်လည်ရရှိသနည်း။

အကျွန်မအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရွှေအတိပြီးသည့် အသုံးအဆောင်တို့ ခြံရံနေသည်။ လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြရုံမျှဖြင့် အကျွန်မ အလိုရှိသည်ကို ဆောင်ရွက်ပေးမည့် ကျေးကျွန်များလည်း ရှိသည်။ သာသနာတော်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ဖင့်နှေးကြောင့်ကြကင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ 'တြိလောကဝဋ်သကာဒေဝီ' ဟူသော ဘွဲ့တော်ကိုလည်း ဆင်ယင်ထားသည်။ အကျွန်မသာအလိုရှိလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေနိုင်သည်။

စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ ရာဇစွမ်းအား အဆောင်အယောင်။

သည်အရာတို့ကို အကျွန်မ၏နှလုံးဖြင့် မလဲလှယ်နိုင်ပါ။

သို့သော်...

အကျွန်မ နှစ်ခြိုက်မိသော တစ်စုံတစ်ခုမျှ ရှိနေပေသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည် စင်စစ်အားဖြင့် မောင်တော်မင်းကြီး၏နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသော အမည်နာမ တစ်ခုသာဖြစ်ပေသည်။ ထိုအမည်နာမ အခေါ်အဝေါ်ကို ကြားရလေတိုင်း အကျွန်မသည် တူသောအကျိုးကို ခံစားရပြီဟု ပီတိသဒ္ဓါ ပွားရလေတော့သည်။

ထိုအမည်နာမသည် အကျွန်မ၏၊ မောင်တော်မင်းကြီး၏၊ သားငယ်ကုမာရ၏ အို... အကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံး၏ ဘဝ၊ အသည်းနှလုံး၊ သတိသမ္ပဇော်၊ အသိဉာဏ်တရားအလုံးစုံကို ပေါင်းရုံး ဖွဲ့စည်းပေးနိုင်သော အမည်နာမဟု အကျွန်မ ခံစားရသည်။ အမောင်က အမြတ်တနိုးခေါ်ပါသည်။

'ပရိစ္ဆယ်ပိထား' ဟု။

(အမေသို့)

ချစ်ဦးညို

ဇေယျာမဂ္ဂစင်။ အမှတ် () ၇



မင်းသား
မင်းသား



စတတ်တာ

ဘွိုင်လာခန်းထဲသို့ သူ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သံလျှေကားထစ်ပေါင်း
 ဈာန်ကို သတိထားနင်းကာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း မြဲမြံစွာကိုင်၍ ဆင်းရ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘော၏ နက်ရှိုင်းသော ဝမ်းဗိုက်ကြီးထဲမှာ ဘွိုင်လာရေခွေး
 နှစ်အိုးကြီးများက တစ်စုတစ်စု ဖြည့်ပန်းနေသည်။ အမှန်တော့ သင်္ဘောသည်
 အိုမင်းနေပြီ။ (၁၉၄၆) ခုနှစ်က မြန်မာပြည်သို့ရောက်လာသော သင်္ဘော
 အင်္ဂလန်မှာသုံးခဲ့တာ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ကြာလေပြီမသိ။ ဟိုးရာစုနှစ်ပေါင်း
 ဈာန်ကတော့ ဘွိုင်လာရေခွေး ဆူစေဖို့ Stoker ခေါ် မီးထိုးသမားများက
 ထင်းချောင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်မီးသွေးများဖြင့်လည်းကောင်း
 မီးထိုးပေးခဲ့ကြရသည်။ မီးရထားများနှင့် ဆန်စက်အစရှိသော စက်များတွင်
 ထည်း ဤသို့နှင့် မီးထိုးခဲ့ရကြောင်း၊ အချို့ဆန်စက်များတွင် စပါးခွံများနှင့်
 ခွံများနှင့် မီးထိုးရကြောင်း သူ မြင်ဖူးကြားဖူးသည်။

ယခု သူဆင်းလာခဲ့ရသည့် ဘွိုင်လာခန်းမှာတော့ Sprayers ခေါ် မီးထိုး
 ခြွန်ကြီးမှတစ်ဆင့် F.O ခေါ် ဆီကို Pressure ဖိအားချိန်တွယ်ကာ မီးထိုးပေး
 ရသည်။ ထိုကာလမှာ (၁၉၇၀) ခုနှစ်။ သူ့အသက်က လူငယ်ပိုင်း၊ သွက်လက်
 ဆန်းမှာ ရွန်လန်းသောအရွယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်သောကာလ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်
 Boiler suit ခေါ် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ဆက်တည်း ဝတ်စုံကို
 ဝတ်ထားသည်။ အပေအတေခံနိုင်ရည်ရှိသည့် ဝတ်စုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဒန်ဂရီဟု

လည်း ခေါ်လေ့ရှိကြသလို အင်္ဂလိပ်တွေက Over Haul Combination ဝတ်စုံ ဟုလည်း ခေါ်တတ်ကြသေးသည်။ သူက ခြေထောက်မှာ ရှုံးဖိနပ်စီးမထားဘဲ ဆီနီခဲ ပလပ်စတစ်ကွင်းထိုးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်၏ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ဘွိုင်လာ ၂-မျိုးရှိသည်။ Yarrow Type Boiler နှင့် Fire Tube Type Boiler နှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ Yarrow Type Boiler အမျိုးအစားက သံပိုက်လုံးကြီးများထဲတွင် ရေချိုကို လှည့်ပတ်စေရန် Feed Pump ခေါ် ဝန်နှင့်မောင်းသွင်းပေးပြီး မီးထိုးထားသော မီးလျှံများ ပြင်ပမှဖြတ်သန်းစေပြီး Steam Pressure ရေခွေးငွေ့ဖိအားကို ဖြစ်စေခြင်းပင်။ Fire Tube Type Boiler အမျိုးအစားက သံမဏိပြွန်ချောင်းကြီးများ အတွင်းတွင် မီးလျှံကိုဖြတ်သန်းစေပြီး သံမဏိထုထည်အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ရေချိုများရှိနေကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေဆူ၍ ရေခွေးငွေ့အဖြစ် ကူးပြောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်တွင် Fire Tube Type Boiler အမျိုးအစား သင်္ဘောကြီး၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှာနားနေစဉ် Boiler Shut down ခေါ် ဘွိုင်လာရပ်နားခြင်းပြုတုန်း ဆရာကြီးကျော်မြင့်ဆိုသူ မတော်တဆအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ကာ သေဆုံးဖူးသည်။ ဘွိုင်လာရပ်နားခြင်းဆိုသည်မှာ အလွယ်ဆုံးပြောရလျှင် ရေခွေးအိုးတည်ထားသောမီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မီးငြိမ်းသတ်ပြီး (၈) နာရီအကြာတွင် ရေခွေးများအေးသွားသည်။ ထိုအခါတွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်တတ်သော Fire Tube အပိုင်းအစ တစ်ခုခုကို ဖြုတ်လဲပြင်ဆင်ရတတ်သေးသည်။ ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်က Fire Tube အဆက်နှစ်ဆက်ကိုဖြုတ်ကာ ထိုအပိုင်းကို အသစ်လဲရန် စစ်ဆေးပေါက် Inspection Door ကို ဖွင့်သည်။ အမှန်တော့ Tube ခေါ် ပြွန်ချောင်းဆက်မူလီ Nuts များအား ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ဖွင့်ပြီး ရေအေးမအေး တစ်မချင်းစိမ့်ကျလာသည့် ရေကျန်များကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ရေကျန်ရှိ၊ မရှိ သတိထားရမည်ဖြစ်သည်။ သူက လက်အရှိန်လွန်၍ Nut ခေါင်း အလျော့များသွားခိုက် Tube ထဲမှ ရေကျန်တချို့ Pressure အားဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာကာ ပန်းထွက်လာပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွံ့စိုသွားသည်။ သင်္ကြန်ရေမဟုတ်၊ နွေးသည်ဟု အကြမ်းဖျင်းမျှသာပြောနိုင်သော ရေကျန်နွေးများဖြစ်၍ ရေခွေးပူလောင်သည်နှင့်မခြား လူးလှိမ့်သေဆုံး

သွားရရှာသော မြင်ကွင်းအနိဗ္ဗာန်ကို သူ ဒီနေ့ထိ တစ်မိမိမ့်တွေးရင်း ကြက်သီးဆန်မိသည်။ ဘဝ၌ မီးနှင့်လုပ်ရသော အလုပ်မှန်သမျှ အန္တရာယ်ရှိသည်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခု သူဆင်းလာသော သင်္ဘောကြီးက Yarrow Type Boiler ခေါ် သံမဏိပြွန်အတွင်း ရေလှည့်ပတ်ကာ မီးကအပြင်ကနေပြီးအပူပေး ရေခွေးငွေ့ ဖြစ်စေသော သင်္ဘောအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကတော့ရှိသည်။ ဒီနေ့ ဇင်လယ်ပြင်ခရီး စတင်မည်။ မကြာမီ စက်ခန်းရမည်။ ဘွိုင်လာခန်းနှင့် စက်ခန်းမှာ နံရံကြီးတစ်ချပ်သာ ခြားထားပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ရ။ အလှည့်ကျ ဂျာတီဝင်ရသည်။ ဘွိုင်လာခန်းတစ်လှည့်၊ စက်ခန်းတစ်လှည့် တစ်နေ့စီ ပြောင်းလဲ ဂျာတီဝင်ရသည်။ ဘွိုင်လာခန်းနှင့်စက်ခန်း ဆက်သွယ်ရာတွင် တယ်လီဖုန်း နေထိုင်သလို ရှေးဟောင်းသင်္ဘောကြီးများ၏ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်တစ်ခုဖြစ်သည့် Voice Pipe ခေါ် စကားပြော သံပိုက်လုံးကြီးများမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရသည်လည်း ရှိသည်။ ဘွိုင်လာခန်းတွင် (၄) ယောက်၊ စက်ခန်းတွင် (၅) ယောက် ဂျာတီဝင်ရသည်။ နံရံတစ်ချပ်ခြား စက်ခန်း Engine Room မှ လိုသလောက် ရေခွေးငွေ့ဖိအားကို ပို့ပေးနိုင်ဖို့ ဘွိုင်လာဂျာတီသမားများက ဂရုတစိုက် လုပ်ဆောင်ပေးနေကြရသည်။ ဒိုင်ခွက်များ၊ အခြေအနေပြ ဖန်ပြွန်များကိုကြည့်ကာ ဆီလွတ်မှုအချိန်အဆ၊ ရေလွတ်မှုအချိန်အဆတို့ကို သတိထားနေကြရသည်။ ဖူလိုက်အိုက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အအိုက်ဒဏ် သက်သာမည့် အဲယားကွန်းခေါ် လေအေးစက်စနစ် မရှိသေးပေ။ ဘွိုင်လာခန်းအပေါ်တည့်တည့်တွင် Blower Fan ခေါ် လေဒလက်ကြီးများကို ရေခွေးငွေ့ပိုက်တစ်ခုက မွှေပေး၍ ထိုဒလက်ကြီးများက ပြင်ပလေကို ဆွဲယူစုပ်သွင်းကာ ဘွိုင်လာခန်းနှင့် စက်ခန်းထဲ ချွေဆေးသည့် လေသန့်လေအေးကိုပင် ခံစားကြရသည်။

ဟော... စက်ခန်းက အချက်ပေးစကားပြောပြီ။ Stand By တဲ့။ စက်ဆွဲ လည်ပတ်တော့မည်။ သင်္ဘောကြီး ကျောက်နုတ်နေပြီ။ ကျောက်နုတ်ရာမှာပင် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လှုပ်၍နဲ့၍ ကျောက်ဆူးကို ခြေမှလွတ်အောင် ဆုပ်ဖို့ စက်ခန်းမှ စက်ဝန်ရိုးကြီးတွေက ဘယ်ညာလည်ပတ်ပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။

စက်ခန်းမှ အချက်ပေးတောင်းဆိုချက်အရ အင်အားပြည့်နေသော ရေခွေး

ငွေဖိအားကို စက်ခန်းဆီသို့ လွှတ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဟော... အသံတွေ ကြားနေရပြီ။ စက်လုပ်ရှားလည်ပတ်သံတွေနှင့်အတူ သင်္ဘောကြီးတုန်ခါလာ သည်။ လွှတ်ပေးလိုက်သော ရေနွေးငွေ့တွေက စက်ခန်းရှိ L.P/I.P/H.P.ခေါ် အခန်းသုံးခန်းကို ဖြတ်သန်းရပြန်သည်။ ပထမ သံထုထည်ခန်းက အနိမ့်ဆုံး ဖိအားခန်း Low Pressure ခန်း၊ ပြီးမှ Intermediate Pressure ခန်းခေါ် ဖိအား အလယ်အလတ် သာမန်ခန်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဖိအားအမြင့်ဆုံး High Pressure ခန်းလည်း ဆက်သွယ်ထားသေးသည်။ ဝန်ရိုး Shaftအနားလည်ပတ်လိုလျှင် L.Pမှ ရေနွေးငွေ့များက Accentric Rodခေါ် ဝန်ရိုးထိန်း မောင်းတံကြီးများကို ဖိချလိုက်သည်။ ထိုဖိအားများကြောင့် ရေယက်ပန်ကာနှင့် ဆက်ထားသော Propeller Shaftခေါ် ဝန်ရိုးကြီးက လည်ပတ်ရတော့သည်။

ထိုစဉ်ကတည်းကပင်လျှင် လည်ပတ်ခြင်းကို စတင်ပေးသော Starting Systemအစ ခနစ်၊ ကနဦးခနစ်ကို စူးနစ်စွာ သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

တည်ငြိမ်ခြင်းအား ဖြိုခွဲခြင်းခနစ်၊ တည်ငြိမ်ရာမှ လည်ပတ်လှုပ်ရှား ရသော ခနစ်၊ ဒါကိုပင်လျှင် Starterစတတ်တာ သို့မဟုတ် အစပြုပေးသူဟု ခေါ်နိုင်သည် ထင်ပါ၏။

ဘွိုင်လာရေနွေးငွေ့သုံး သင်္ဘောမှာတုန်းက Steam Pressure ရေနွေး ဖိအားဖြင့် စတင်လှုပ်ရှားလည်ပတ်ခြင်းဘဝကို သူ နားလည်ခဲ့ရသည်။

ထိုဘဝမှတစ်ဆင့် ဒီဇယ်ဆီသုံး၊ ဒီဇယ်အင်ဂျင်သုံး သင်္ဘောကြီးငယ် များသို့ စက်ပြင်သမားဘဝဖြင့်ရောက်သွားကာ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ ပင်လယ် တွေ ဖြတ်သန်းရပြန်သောအခါ စတတ်တာမျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။

Air Startခေါ် လေဖိအားဖြင့် လည်ပတ်လှုပ်ရှားစေသော ဒီဇယ်စက် များနှင့်လည်း သူကြုံဖူးပြီ။ ဘွိုင်လာ ရေနွေးငွေ့သင်္ဘောကြီးများလောက်တော့ မဝင်ဝန်း။ အပူဒဏ် သိပ်မခံရ။ နည်းနည်းသက်သာသည်ဟု ဆိုရမည်။ Air Start Systemသုံးက စက်ခန်းထဲဆင်းသွားလျှင် Compressorခေါ် လေသွင်း စက်ကိုနှိုးပြီး Air Vesselသို့မဟုတ် Air Bottleလေအိုးကြီးများထဲ သတ်မှတ် လေပေါင်ချိန်ပြည့်အောင် သွင်းပေးရသည်။ ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကြီးကို စနိုးတော့ မည်ဆိုတော့မှ လေအိုးကြီးများနှင့်ဆက်သွယ်ထားသော ဖိအားမြှင့်လေပိုက်

လိုင်း Air Pressure Pipe Linesများမှတစ်ဆင့် အင်ဂျင်စက်ရှိ လေဖိအားသွင်း အဆိုရှင် Air Starting Valveကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဖိအားဖြင့် ဝင်လာသော လေက အင်ဂျင်စက်၏ပစ္စုတင် Piston များကို ဖိချလိုက်ရာ ပစ္စုတင်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသော Crank Shaftကရိုင်းရှပ်ဝန်ရိုးကြီး စတင်လည်ပတ်ပြီး စက်၏မီးပေါက်စဉ် Firing Orderအတိုင်း စက်အစိတ်အပိုင်းများက စတင် လှုပ်ရှား အလုပ်လုပ်ကာ အင်ဂျင်စက်နှိုးရသည်။

ဟော...ဘတ္တရီအိုးကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ထားပြီး စတတ်တာမော်တာ Starter Motorဖြင့် နှိုးသည့် စက်ကြီးများကျတော့လည်း ဘတ္တရီမှလာသော လျှပ် စစ်စနစ်ဖြင့် သော့ဖွင့်ကာ စတတ်တာမော်တာကို လည်ပတ်စေပြီး Fly Wheelခေါ် အင်ဂျင်စက်၏ ပင်မဘီးကြီးအား စတင်လည်ပတ်စေကာ စက်ကိုနှိုးရ ပြန်သည်။

ဘဝမှာ...အစပြုခြင်းက အဓိကပါလား။ ယုတ်စွအဆုံး ရွက်လှေငယ် တစ်ဦးကိုပဲကြည့်၊ စတင်လွှင့်တင်လိုက်သောရွက်ကြောင့် လှေရွေ့ရသည်လေး၊ လှော်တက်နှင့် ရွေ့လျားရသော လှေ၊ ခတ်တက်ဖြင့် လှုပ်ရှားရသော သမ္ဗန် ကိုပဲကြည့်၊ တက်ကိုရေထဲနှစ်ကာ ပထမဆုံး ခတ်လိုက်ရသည်။ ခတ်ချက် တစ်ချက်က အဓိက။ နောက်တော့ အရှိန်ရသွားတာပါပဲ။

သူက ဒသသမားတော့မဟုတ်။ သာမန်စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်၊ စက်ဆရာတစ်ယောက်မျှသာ။ သို့သော် တုန်ခါမြည်ဟီး လည်ပတ်နေသော အင်ဂျင်စက်များနှင့် စက်ခန်းထဲမှာ ခပ်ငူထိုင်ကာ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွား ရတိုင်း မရပ်နားမချင်း လည်ပတ်နေရှာသော အင်ဂျင်စက်တွေကိုကြည့်ရင်း အတွေးတွေ ရနေတတ်သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ရတောင့်ရဲခဲ ဒုလ္လဘတစ်ခုပါကွာတဲ့။ ပြောကြတာပါပဲ။ သူလည်း ဘယ်လိုကဘယ်လို လူ့ဘဝထဲ ရောက်လာရသည်မသိ။ အဖေနှင့် အမေက ဘဝ၏အစလား။ ဒါကိုတွေးရတာတောင်မှ တော်တော်နက်နက်သည်။

အနန္တစကြဝဠာထဲမှာ မှီတင်းနေထိုင်သမျှ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းထဲမှာ လူ့ဘဝက အမြတ်ဆုံးဟု ပြောသူလည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ အသက်ရှင်တာချင်း အတူတူ၊ အစားစားတာချင်း အတူတူ တခြားသတ္တဝါ

ဖြစ်ဘဲ လူ့ဘဝကိုရတာ နည်းနည်းနောနော ကုသိုလ်ကံမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ ပြောကြပြန်သည်။

အတိတ်ကပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကံကောင်းလို့သာ လူ့ဘဝကို ရတာကွတဲ့ဟော... ပြောကြပြန်သည်။ ဒီကောင်က လူဝင်စားကွ၊ ကြည့်ပါလား။ လယ်သမားမိသားစုထဲမှာ လူဝင်စားဖြစ်လာလို့သာ ဒီကောင်ရပ်က အမေရိကန်လိုလို၊ အင်္ဂလိပ်လိုလို၊ ပြင်သစ်လိုလို၊ ဂျာမန်လိုလို၊ ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးပြောတော့ ဒီကောင်ရပ်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက ဒီရွာမှာ စခန်းလာချရင်း ကျဆုံးသွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲတဲ့။ ဪ... လူဖြစ်ရတာတောင်မှ ဘဝအစဟာ ဘယ်ကလဲဆိုတာ တွေးရခက်လိုက်တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးတွေပဲ တွေးတတ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကမွေးလို့ လူဖြစ်ရတာ။ ဒါပဲတွေးတတ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ တောင်တွေး၊ မြောက်တွေး။

သူကတော့ အတော်ဒုက္ခများနေသူပင် ဖြစ်သည်။ ကြည့်လေ၊ မနက်အိပ်ရာထတော့ အိပ်ရာသိမ်းဆည်းရသည်။ ရေအိုးဆီ သွားရသည်။ ရေအေးအေးတစ်ခွက်လောက် သောက်ရသည်။ ရယ်စရာပြောရဦးမည်။ သူငယ်ငယ်က အဘွားနှင့်နေတော့ အဘွားတို့ မြန်မာဆန်သော ရှေးလူကြီးသူမတွေပေမို့ အိပ်ရာထ၊ထချင်း သွားတိုက်၊ အာလုပ်ကျင်း၊ မျက်နှာသစ်ပြီးမှ သောက်ချင်တာသောက်၊ စားချင်တာစားခွင့်ပေးသည်။ သူ ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစားကျောင်းသားဘဝဖြင့် ဘော်ဒါဆောင်အုပ် ဆရာမကြီးနှင့်နေတော့ ဆရာမကြီးက ခရစ်ယာန်သဘာဝမှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးမို့ အိပ်ရာထ၊ထချင်း ရေအေးအေးတစ်ခွက် အရင်သောက်ပြီးမှ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်တာ ပြင်ရပြန်သည်။ သူ့စမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ရာထ၊ထချင်း ရေတစ်ခွက်အပြည့်သောက်ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားပြီး လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆုံနေသော လေပူများ ဆင်းသွားတာ ခံစားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေချဉ်ပင် တက်လိုက်သေးသည်။ အဲဒါက ခပ်ကောင်းကောင်းပါလားဟု ခံစားပြီး ထိုစဉ်ကစ၍ အိပ်ရာထ၊ထချင်း ရေတစ်ခွက်သောက်နေကျ။ ရေသောက်ပြီး သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး စီးကရက်ဖွာကာ အိမ်သာဝင်နေကျ။

ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့တော့ ခက်ခဲနေဆဲ။ စိတ်ပါကွာ၊ စိတ်နှိုင်းရင်ရပါတယ်။ ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲ။ အရက်ကိုတော့ သူ သိပ်အစွဲအလမ်းမရှိ။ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအပိုအလျှံလေးရှိပြီး တွဲသောက်လို့ အဆင်ပြေမည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေကောင်းကောင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင်တော့ သုံးလေးရက်ဆက်သောက်၊ ဆက်သုံးချင်းဆို၊ က၊ချင်ရင် ထ၊က။ နောက်ရက်တွေကျတော့ သောက်ရမှာ ငြီးငွေ့သွားပြန်ပြီး စာအုပ်တွေဖတ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံဝင်၊ အရက်ကိုတော့ တကယ့်ကို သံယောဇဉ် မထားတတ်တာ။ စီးကရက်ကျတော့ မနက် အိမ်သာဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် ဖွာနေကျ။ သူ့ကျ ဖြတ်ရခက်နေသေးသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ စီးကရက်ဟာ ကျန်းမာခြင်းကို ထိခိုက်စေပါသည်။ သူ လက်ခံပါသည်။ သူ ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို မာယာဆောင်နေသည်။ စတိုးဆိုင်တွေ၊ ကွမ်းယာဆိုင်လေးတွေမှာ စီးကရက်ဘူးတွေက သူ့ကို လှမ်း လက်ယပ်ခေါ်နေသလို သူခံစားရသည်။ ကံငါးပါးမှာ သူရာမရှိသကဲ့သို့ပဲ၊ စ၊ကျူးလွန်မိတာနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျန်တဲ့ကံလေးပါးတို့အလိုလို ကျူးလွန်မိတတ်ကြတယ်။ ဒါလည်း မှန်ပါတယ်။ မာယာဆောင်မာယာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့မာယာ၊ မာယာ ဝန်းကျင်။

ဘိယာပက်တွေ၊ ပင်လယ်ဘီအီး၊ ရှယ်ဘီအီး၊ ရိုးရိုးဘီအီး၊ ဝီစကီ၊ ဘရန်ဒီ၊ ရမ်၊ ဒရိုင်ဂျင် ကြော်ငြာတွေ၊ ဒါတွေကို သူ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းနေရသည်။

ကြာတော့လည်း ကြော်ငြာလှိုင်းတံပိုးတွေထဲမှာ ကူးခတ်ဖြတ်သန်းမိသော ညချမ်းတွေ ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။ ကံပါ... စီးကရက်ဖွာပြီး အိမ်သာဝင်၊ ပြန်ထွက်လာတော့ ဒီနေ့ ဘာနဲ့စားကြမလဲ။ ဘယ်လိုစားကြမလဲ။ ဘယ်လိုဝယ်ခြမ်းကြမလဲဆိုတဲ့ မီးဖိုချောင်လည်ပတ်ခြင်း သံသရာကြီး ပုံမှန်ဖြစ်ဖို့ အတွေးက ဖိစီးလာသည်။ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်အရှိဆုံးလဲ။ သူပဲပေါ့။ သူ ဖန်တီးနေရသည်လေ။

သည်နေ့အထိတော့ ပကတိသစ္စာတရားအရ သမ္မာအာဇီဝပါပဲ။ ကြောက်စယ်၊ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး။ ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် ထင်းခုတ်စယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးက လှလိုက်တာ။ ရိုးဂုဏ်ရှိလိုက်တာ။ နည်းလမ်း

မရွာတတ်ဘူး။ အကြကောင်းနဲ့ တစ်ကွက်ကောင်း၊ တစ်ချက်ကောင်း မရွာ
တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မကြီးပွား၊ မတိုးတက်တာလို့ပဲ အပြစ်တင်ချင်သပေမယ့်
တင်ကြပေတော့။ လူတစ်ယောက်မှာ ရိုးသားစွာ သူ ဘာလုပ်တတ်သလဲ။
သူလုပ်တဲ့ အတတ်ပညာက ဒီလောက်ပဲရှိတာဆိုရင် ပိုလျှံတာ၊ မပိုလျှံတာ
အဝေး၊ လောက်ငခြင်း၊ မလောက်ငခြင်းဆိုတာ သာမည။ အဓိကက
သူလုပ်တတ်သမျှ သမ္မာအာနိဝ၊ သူရှာတတ်သမျှ ပရိယောသန၊ ပရိယောသနနဲ့
ပကာသနဆိုသော စကားနှစ်ရပ်မှာ 'ပ' နှင့် 'န' အဆုံးသတ်တာခြင်းအတူ တူ
အနှစ်သာရ ကွဲပြားသည်။ 'ဝ' မရှိဘဲနှင့်တော့ 'ဝိ' ကို ခွတ်မလုပ်ချင်။ ခွတ်နှစ်
၍ နှစ်သွားရရှာသူတွေကလည်း ပစ္စက္ခမှာ အသင်္ချေအနန္တ။

လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်သန်မှုအတွက် မြေဓာတ်၊ အပူဓာတ်၊
အသေးဓာတ်၊ လေဓာတ် စသဖြင့် ဓာတ်ကြီးတွေ လိုအပ်နေသည်နှင့်အတူ သူ
ထွင်လည်လှုပ်ရှားရာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ပါရမီဖြည့်ဖက်၊ အနစ်နာခံဖက်၊
ဆိုတော့ကောင်းဖက် စနီးသည်ကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မှာ ကာလ
ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့သားလေးကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးထံတွင် သူ အလုပ်သွင်း
ပေးခဲ့ပြီး သားလေးရသမျှ လစာမှာလည်း လူပျိုရွယ်လေးပီသစွာ တစ်နေ့တာ
လမ်းစရိတ်နှင့်ပင် တစ်လတာပြီးဆုံး၊ ကွက်တိစာရင်းချုပ်၊ အနားသတ်သွား
တတ်သည်မို့ အိမ်၏ ကိစ္စအဝဝ မှန်သမျှသည် သူ့အပေါ်တွင်မှတည်နေသည်သာ။

သူက နေ့ကိုယ် ပါးပါးလုပ်လုပ်ဆိုသော်ငြား စိတ်ကမကျ၊ ကျန်းမာ
ရေးက သွက်လက်ချက်ချာနေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ ဝမ်းစာရှား၊ အတတ်ပညာ၊
အသိပညာကိစ္စနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ဦးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ကိုယ်ပွားအား
ထားရာ လက်တိုလက်တောင်း ကင်းမဲ့သူမို့ ဈေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ်ခြင်း
တည်းဟူသော ဓာရိယာတွေနှင့်လည်း လုံးထွေးရစ်ပတ်နေရပြန်သည်။ ကျွမ်းကျင်
ရာလိမ္မာဆိုသလို ဝက်ပါဆန်သော ဈေးထဲသို့ သူ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဝန်နှင့်အား
ချအောင် ပဉ္စလက်ဝက်ပါကြီးထဲမှာ ဦးနှောက်ကိုသုံး၍ ချင့်ချိန်နေကျ။

သူ့အာရုံထဲမှာ ဘာအဓိကဝယ်ရမယ်ဆိုတာ ဇယားချရင်း ဟိုဝင်
သည်ထွက်။

မီးဖိုချောင်ဆိုသော စက်ကြီးကို ချည်ပတ်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့လက်ထဲမှာ

ဆတ်ကိုင်ထားသည့် ငါးရာတန်ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်က Starter ပင် ဖြစ်သည်။
ဆတ်စတင်နှီးပေးမည့် ကိရိယာ စတတ်တာမော်တာပင် ဖြစ်သည်။

ဆီကုန်နေပြီ။ စားအုန်းစိကျတော့လည်း မနက်ဆို ဝါပျစ်ပျစ်နှင့် ခဲနေ
ဆရာ။ ဈေးချင်းတော့ကွာသည်။ ပဲနှမ်းဝယ်ဖို့ ဆိုင်ကကောင်မလေးကို ငါးဆယ်
သား ချင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အောင်မယ်... ပဲနှမ်းတောင်မှ တစ်ပိဿာ ၄၀ဝိ/-
ဆူးကနေ ခုတလော ၄၆ဝိ/- ဈေး ဖြစ်သွားပါလား။ ဒီဆိုင်က အလေးတော့
နုနုသည်။ ဆီထည့်သည့် ငါးဆယ်သားဝင် ပလတ်စတစ်ပုံးခွံလေးအတွက်
ချိန်ခွင်ပေါ်မှာ ပုံးတိုက်သဘောမျိုး ကုလားပဲစေ့ကလေးတွေကို လက်နှင့်ဆုပ်
ကာတင်ပြီး ချိန်ကိုက် adjus လုပ်တာ ဖြင်ရသည်။ ပြီးမိသည်။ ကောင်မလေး
သည် ဘဝကပေးသော သညာတွေနှင့်ပါလား။ ပဲနှမ်းဆီကတော့ တကယ့်ကို
ကြည်လုံဝါဝင်းလို့။ သူက အထားခံ၊ အစားခံပြီး ပုံးတွေထဲ ဘယ်တော့မှ
မသွား။ ကြက်သွန်နီကတော့ ဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ မျက်စောင်းထိုးဆိုင်မှာ
ဆစ်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ်သား (၁၈) ကျပ်ဈေးဆိုတာက အခွဲရဲပြီး အလုံးလှ
သည်။ သူက တစ်ဥဆီ ဟင်းအိုးလေးတစ်အိုးစာ ကာမိသည်။ သုံးဆယ်သား
အုန်းယူပြီး ပဲင်ပြာ၊ ပဲညို အကြည်ရည်ပုလင်းသေးရောင်းသည်ဆိုင်မှာ
အုတ်ကနေသည့်ကြားက ၅ဝိ/-ပေးပြီး တစ်ပုလင်း ဝယ်လိုက်သည်။ ပဲပင်
ခေါက်ပဲပြားဆိုင်က ကောင်မလေး အတော်ရယ်စရာကောင်းနေပါလား။ ပဲပြား
တွေစီးသည့်ကြားက အတုံးခပ်ကြီးကြီးကျတော့ ၂ဝိ/- တဲ့။ ခါတိုင်း
၁၅/- ကျပ်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ထားပါတော့လေး။ သားက အမဲသား
မင်း။ ဝက်သားဆို အဆီမစား။ ခြေထောက်မှာ ယားနာလေးတွေ အကင်း
သေးသောတော့ သားအတွက် တည့်မည့်ဟင်းလျာစဉ်းစားပြီး ပင်လယ်ငါး
တည်း မဝယ်ဖြစ်။ ကြက်အူဝယ်လိုက်သည်။ တစ်ဆယ်သား ၅ဝိ/-ဈေး။
ဆိုငါးကျပ်သားဆို တစ်ယောက်စာလောက်ပါပဲ။ သူ့အတွက်တော့ ကြာရှည်
အားခံမည့် ဆတ်သားခြောက် ငါးကျပ်သား တစ်ရာသုံးဆယ်ဖိုး ဝယ်လိုက်
သည်။ ဆတ်သားခြောက်က တစ်ပိဿာ ၂၆ဝိ/- ကျပ်ဈေး။ တစ်ဆယ်သား
၁၅/- ကျပ်။ တစ်ယောက်တည်းစားမှာမို့ ငါးကျပ်သားဆို လုံလောက်ပြီ။
ဆိုတာ အသီးအရွက်၊ တိုလီမုစွ၊ မဆဲလော၊ ငရုတ်စိမ်း/ကျက်မုန့်ပါမကျန်

ဝယ်ပြီး ဝယ်နေကျမီးသွေးဆိုင်မှာ မီးသွေး ၂-ပိဿာဝင်ဝယ်တော့ ၁၁၅/- ကျပ်ကျသည်။ အပြန်လမ်းမှာ ဆန်ဝင်ဝယ်တာ ၂-ပြည်ကို ၂၂၀/- ကျပ်၊
 ဆါကျွဲရှယ်တဲ့။ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားလာသည်။ သားအတွက် ကြက်အူ
 ချက်။ သူ့အတွက် ဆတ်သားခြောက်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငရုတ်သီးနှင့် အညာ
 ချက်ကလေးချက်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူအတွက် ပဲပြားကို အတုံးကလေးတွေတုံးပြီး
 ကြော်ကာ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ ကြက်သွန်ဖြူနီ ဆီသတ်ပြီး ဆီပြန်ပြန်ချက် နံနံပင်
 လေး အုပ်လိုက်မည်။ အဲရည်သောက်ဟင်းကတော့ မုန့်လာချဉ်ရည်တစ်ခွက်။
 တို့စရာက ပဲငံပြာရည်အကြည်ကို ငရုတ်သီးအကျက်မှုန့်နှင့်ဖျောပြီး သရက်သီး
 စိမ်းနှင့် တို့ကြပေါ့။ သရက်သီးစိမ်းလေးတွေကလည်း ပေါ်ခါစမို့ တစ်လုံး
 (၃၅) ကျပ်က (၁၅) ကျပ်ထိ အစားစား။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပါသွားသည့်
 ငွေတစ်ထောင်ဟာ လက်ထဲမှာ (၂၀)လား၊ (၁၅) ကျပ်လား ဒါပဲကျန်တော့
 သည်။ စားစရာရှိလာတော့ စားကြမှာပဲ။ သူ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်၍ ဝယ်လာသော
 ဝစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထားသိုနေဆဲမှာ 'မသီ' ရောက်လာသည်။ မသီတို့က
 သူတို့နေသည့်အိမ်၏ အလယ်ခန်းက ပြောင်းသွားကြတာ မကြာသေး။ သိမ်
 အဆေးကြီးတော့မဟုတ်။ မလှမ်းမကမ်းကို ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး
 ကို မြန်မာအာယုဗ္ဗေဒ သမားတော်တစ်ဦးဆီ လိုက်ပြပေးဖို့ ရက်ချိန်းလာညှိခြင်း
 ဖြစ်သည်။ နှလုံးအားနည်းတာအတွက်တော့ ရပ်ကွက်ဆေးခန်းက ပြနေကျ
 အစ်ဘီဘီအက်စ် ဒေါက်တာနန်းအောင်ဆီမှာ ပြပြီးပြီ။ အစ်မကြီးက သင်္က
 သတ်လွတ်ပဲစားပြီး အသားမစားတော့ ကုလားပဲ၊ အာလူးများများ စားပေး
 ဟု ဆရာဝန်ကပြောသည်။ အကြောဆေး၊ အားဆေးတွေ သွင်းပေးသည်။
 နေထိုင်မကောင်းရသည့်ကြားထဲမှာ ညာဘက်လက်မောင်းက ရုတ်တရက် အကြော
 မျက်သွားပြီး တစ်စစ်စစ် ကိုက်နေပြန်သည်။ အကြောတက်စာ အသီးအနှံတွေ
 ကျွေး၍ မရတော့။ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ မှို့ နံနံပင်၊ ပဲပုပ်ကျွေး၍ မရ။ အကြော
 မျက်တာကျတော့ သူတို့ပြနေကျ မြန်မာအာယုဗ္ဗေဒဆရာနှင့်ပြဖို့ မသိက
 တိုက်တွန်းသည်။ သူ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သည်မနက်မှာ
 ရက်လာညှိခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်နေတော့ သွား၍မရသေး။ လူမှုရေးဝတ္ထု
 တစ်ခုက ရှိနေသေးသည်။ ခေါင်းရင်း အစွန့်ခန်း အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ဦးစီး

သူ့တူနှစ်ယောက်နှင့် သူ့မောင်ဖြစ်သူမှ မွေးသည့် မြေးလေးတွေကို ဒုလ္လဘ
 ဇာတိနဲ့ ဂွဉ်ပြုအလှူလုပ်၍ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သိမ်ဆင်း
 သွားလောင်းရဦးမည်။ သူ့ဇနီးရေချိုးနေစဉ်မှာ မသိနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။
 သူလည်း မီးဖိုထဲမှာ ချက်စရာရှိတာ ဆက်တိုက်ချက်နေရသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်
 ဆီမြန်မြန် လက်စသတ်ပြီး မီးဖိုများမီးငြိမ်းကာ ကတိုက်ကရိုက် ရေဆင်းချိုး
 ဆိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းဆားဆာနှင့်စားကာ
 အဝတ်လဲပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သိမ်ဝင်တာပြီးလှ
 ပြီး ခဏကြာတော့ ရဟန်းများ၊ ဆရာတော်နှင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်တို့ သိမ်
 ဆါမှဆင်းလာစဉ် စာအိတ်လေးတွေထဲ အသင့်ထည့်ထားသော ဝတ္ထုငွေကို
 ထပ်လှူရသည်။ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ဆရာတော်ကြွလာပြီး တရားပေးသည်
 ဆို တရားနာရသည်။ သူက ဇနီးဖြစ်သူ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေရသည်။
 ထက်မောင်းအကြောက တစ်စစ်စစ်ကိုက်နေသည်မို့ ခဏမှာ ကြာကြာထိုင်၍
 ရေ သို့သော် ရေစက်ချအမျှဝေသည်အထိ တင်းခံကာ ကြိတ်မိတ်ထိုင်နေသည်
 ဆို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များအား နေဆွမ်း
 ဆက်ကပ် လှူဒါန်းစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် ထပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်
 ချင်း သူ့ဇနီးက ဖျာတစ်ချပ်ခင်းကာ ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်
 အမင်းသုံးဆောင်ကြဖို့ဟုဆိုကာ အလှူရှင်အဒေါ်ကြီး၏ တူဖြစ်သူ 'ကိုတွတ်'
 စာ ဂရုတစိုက်လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ကတည်းက စားပြီးကြပါ
 ပြီဟု တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက နေခင်းဆေးတစ်ခွက်
 သောက်ပြီး ခဏမှေးနေစဉ် နောက်ဖက်ဝင်၍ ရေလှုံကြီးယူကာ သူ့ အိမ်ရှေ့
 ချတိုင်ကီနား ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေလှုံထဲမှာ ဆပ်ပြာနှင့် ရေဖျော်တာ
 အဝတ်ဟောင်းတွေစိမ်ပြီး လျှော်လှန်းလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူက မနက် (၈)
 နာရီခန့် အလုပ်သွားရပြီး ညမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၍ သူ့ဇနီးမှာ အဝတ်လျှော်
 ခြံ အချိန်မရရှာ။ ထို့ကြောင့် အဝတ်ဟောင်းတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိမ်းကုန်း၍
 လျှော်နေကျ။ အလယ်ခန်းကတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လူသစ်တွေက
 သောက် (၂၀) ဝန်းကျင် မိန်းကလေး (၆) ဦး၊ အထက်အညာ ကျောက်ပန်း
 ဆောင်းဘက်က ဆင်းလာပြီး ယခုရပ်ကွက်အနီးက စက်ရုံကြီးတစ်ရုံမှာ

အလုပ်လာလုပ်နေကြသော ကလေးတွေ။ မနက်ကနေ ညနေအထိ အိမ်မှာ ချိတ်ကြီး ညပြန်ရောက်မှ မနက်ထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြနှင့် အားကြသည်ဟု မရှိခဲ့။ သူ့ အဝတ်တွေလုန်းနေဆဲတွင် ခြေရင်းဘက်ခြေမှ 'ဒေါ်ကြည်မြင့်' က လှမ်းကြည့်ပြီး 'ကောင်မလေး အဝတ်တွေလျှော့နေတာ လား' ဟု ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နောက်ပြောင်သည်။ သူက ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြည်မြင့်တို့ မိသားစုကလည်း သူ့ကို လှမ်းလှမ်း၍ ပျော်စေပျက်စေ ပြောနေကျ။ 'ကောင်မလေး ဈေးသွားတော့မလား၊ ကောင်မလေး ချက်ပြီးပြီလား' စသည်ဖြင့်။ အိမ်မှကိစ္စတွေ သူ့လုပ်နေတာ မြင်နေကျမို့ထင်၏။ ဒေါ်ကြည်မြင့်တို့က မိသားစုများသည်။ ခင်ပွန်းသည်က တစ်ဖက်ကမ်းက အလုပ်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်သွားဆင်းရသည်။ သားမက်နှစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်ကလည်း စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ သွားလုပ်နေကြသည်။ သားတစ်ယောက်က ကားမောင်းသည်။ သမီးတွေနှင့် ချွေးမလေးကလည်း လိမ္မာယဉ်ကျေးသည်။ ဒေါ်ကြည်မြင့်တို့က မနက်ဆို မနက်ဟင်းခါး၊ အသုပ်စုံဆိုကလေး အိမ်ရှေ့မှာပင် ဖွင့်သည်။ သူတို့ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီထင်၏။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောက် အိမ်ကြီးက နောက်ဘက်သို့ ယိုင်ကျလာတာ သင်္ကြန်မကျမီ ပြင်ဆင်ဖို့ အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘီလပ်မြေတွေ စုဆောင်းနေကြသည်။ ချွေးနံစာလေးတွေနဲ့ ပေါ့။ အိမ်ဆောက်တုန်းက တိုင်တွေကို အုတ်မီနပ် မထိုင်လိုက်မိလို့ ယိုင်တုန်တာ ထင်ပါရဲ့ဟု ဒေါ်ကြည်မြင့်က သူ့ကို ပြောဖူးသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ အဲဒီ မိသားစု တစ်ပြုံတစ်မကြီးကို ကြည့်ရတာ ပီတိဖြစ်စရာ။ လူငယ်သဘာဝလင်မယားချင်း ကတောက်ကဆဖြစ်ကြ၊ ပြန်တည်ကြ၊ ကလေးတွေပိုင်ကြ၊ ကလေးတွေက သိချင်းတွေဆိုကြ၊ ကလေးတွေက ပြေးလွှားဆော့ကစားကြနှင့် သူတို့မိသားစုသံသရာကြီးကလည်း လူသဘာဝပီသပေသား။

လုပ်စရာ ကိစ္စကိစ္စ ပြီးစီးသွားပြီမို့ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲကာ နံနက်စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမောပြေ၊ အပန်းပြေ တစ်ရေးအိပ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာကနီးတော့ မွန်းလွဲ (၁) နာရီ။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော စာတမ်းလေးတွေထုတ်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ခင်းကာ အာရုံဝင်စား ထိုင်နေလိုက်သည်။ ယခုလောလောဆယ် သူရပ်တည်လှုပ်ရှားနေတာက ကိုယ်

အချိန်၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အလုပ်လေးတွေပြီးစီး၍ သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းရှင်တချို့နှင့် ဆက်သွယ်ပေးအပ်ကာ လုပ်အားခငွေ ရစရာရှိသော နေ့ကျမှ ညနေပိုင်းလောက်တွင် မြို့ပြအလယ်သို့ သူ့ရောက်သွားတတ်သည်။ ကိစ္စမရှိသောနေ့တွင် အပြင်မထွက်တော့ဘဲ အိမ်မှာပင် နားနားနေနေ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရသည်။

မြို့ပြအလယ် ရောက်သည့်နေ့ဆိုလျှင်လည်း သူ့မှာက မိတ်ဆွေသက်ဟ အများသား။ လူအမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေကြားတွင် တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရ၊ ကြုံရတာတွေက သဟဇာတမျှတဖွယ်ရာမျိုးလည်း ရှိသလို စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာမျိုးနှင့်လည်း ကြုံဆုံရတတ်သည်။

သည်နေ့ညနေပိုင်း မြို့ပြအလယ်ပိုင်းရောက်သွားတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်ပြသည်။ စာထဲမှာ အဲသည့်မိတ်ဆွေနှင့် သူ့ကို ဦးတည်ရေးထားသော ခပ်ကြမ်းကြမ်း စာတစ်စောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ လူတစ်ယောက်... သူတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူတစ်ယောက်။ သူရေးလိုက်သည့်စာက တော်တော်ပင် တစ်ဖက်သတ် ဆန့်ကျင်နေသည်။ ကြားခံမိတ်ဆွေတစ်ဦးမှ တစ်ဆင့် နယ်ပြောင်းရတော့မည့်အကြောင်းကို စကားပါးလိုက်သည်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့ဗျာ... ကျွန်တော် နယ်ပြောင်းခါနီးတောင် လာနှုတ်မဆက်ကြဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကိုခင်တာ ဘာမှမျှော်ကိုးပြီး အကျိုးအမြတ်တွက်ပြီး ခင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငွေရေးကြေးရေးအစာအာယ်တုန်းကမှ အကူအညီ မတောင်းခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့မလာတာ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်။ ကျွန်တော် နယ်ပြောင်းသွားပါပြီတဲ့။ ကဲ... ကြည့်၊ သူ လူကြုံစကား ပါးလိုက်သည့် ကြားခံလူနှင့်ကလည်း အမြဲတစေတွေ့ရတာမဟုတ်။ မသိ၍ သွားနှုတ်မဆက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သိလျှင် နှုတ်ဆက်မှာပါ။ အဲဒီမိတ်ဆွေ ပြောင်းသွားရသည့်နယ်ကလည်း တော်တော်ဝေးသည်။ အဖြစ်မှန်တို့ ရှင်းမပြေချင်။ ပထမတော့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး နင့်ခနဲ ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ချက်ချင်းမေ့ပစ်လိုက်သည်။ တချို့သော နားရေးကိစ္စများကို အိမ်မှာက နေ့စဉ်သတင်းစာ မယူတော့ မဖတ်မိ။ မသိ၍ မပို့မိ။ ဘဲအတန်ကြာ သတင်းစကားကြားတော့မှ သက်ဆိုင်ရာမိသားစုကို တောင်းပန်ဝမ်းနည်း

စကား ဆိုရသည်လည်း အကြိမ်မနည်းတော့။

နောက်ထပ် ပြီးချင်စရာတစ်ခု ကြုံရပြန်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မြို့ပြမှ သူထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နေ့စဉ်လာစောင့်နေသည်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ခင်ပွန်း သေဆုံးသွားပြီဆိုသည့် စကားကို ပြောသူနှင့် တွေ့လို၍တဲ့။ အဲဒီလူနှင့်လည်း သိပ်တရင်းတနီးကြီးမဟုတ်။ ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိငယ်တစ်ဦး ဆိုတာတော့သိသည်။ ဖြစ်စဉ်ကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဒီလူက အိမ်ကထွက်သွားပြီး ပြန်မလာ၍ တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့ နီးဖြစ်သူက ဆေးရုံ၊ ရဲစခန်း၊ အကျဉ်းထောင် စသည်တို့မှာ လိုက်လံစုံစမ်းတော့လည်း သတင်းအစအန မရပါဘူး။ ဒီလူကိစ္စသူမသိ။ သူလည်း ဘာမှမပြောမိ။ လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင် 'သူ့' ကိုမူတည်ကာ သတင်းအချို့က ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်နေသည်။

နောက်ထပ် သတင်းတစ်ခုကတော့ တော်တော်ဆန်းသည်။ သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတစ်ဦးက နိုင်ငံခြားသွားအလုပ်လုပ်မည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သင်တန်းတစ်ခုတက်ရန် သူနှင့်အလွန်ရင်းနှီးသော နိုင်ငံခြားပြန်၊ ပညာတတ်၊ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးနေသော လူတစ်ယောက်ထံ ဆက်သွယ်မိသည်တဲ့။ သူ့ကိုမူတည်၍ သူတို့ချင်းရင်းနှီးသွားကြတာလည်း သူမသိ။ အဲလူနှင့် တောင်မှ မတွေ့ကြတာ နှစ်နှင့်ချီကြာခဲ့ပြီ။ ဟော...တစ်ညမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးနှင့်တွေ့တော့ "ကို++++က ရှင့်အကြောင်း နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောပြတယ်"ဟု စကားစသည်။ "ပြောပါဦးဗျာ သူက ကျွန်တော်အကြောင်း ဘာတွေပြောသတဲ့လဲ"

'ရှင့်ကို ပြည့်တန်ဆာမတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးပြီး ရှင့်အတွက် သူက အဲဒီကိစ္စအတွက် ငွေကြေးအကုန်အကျခံရတာတဲ့၊ ရှင့်က လူကောင်းမဟုတ်ဘူးတဲ့'

'ဟာဗျာ... အဲဒီလူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်လေမှာ အရက်ပဲ အတူတူ သောက်ဖူးခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စမျိုး ဘာမှ သူနဲ့မပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါဘူး'

'အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူက ရှင့်ထက်ပညာတတ်တဲ့လူ၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ သူကတော့ ညာပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်တော့ မရှိနဲ့

နော် ကျွန်မတို့မိသားစုက အဲဒီအိမ်အကဲရောဂါပိုးကူးမှာ သိပ်ကြောက်တတ်တာ'

သူ ဘာမှဆက်မကြားချင်တော့။ ဒီစကားမျိုးဆို ဒီလူ ဘာကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ဟုတ်တာကို ပြောပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟုတ်တာအပြောခံရလို့ကတော့ တစ်ပြားမှ မတန်ရင်လည်း နေပါစေ၊ ခံပါမယ်။ ဒီလူ ဒါကျောတာ။ သူ့အတွက်တော့ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီစကားမျိုး ဒီလူပြောထွက်တာကိုပဲ သူ့မှာ အံ့သြနေရတာပါ။ သူ့ဆက်ရှင်းမပြဲနဲ့။ ဘဝမှာ ရှင်းပြခွင့်မရနိုင်တဲ့ ထောင့်ကျဉ်းများစွာနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးပြီး။ အဲဒီမိသားစုနှင့် ဆက်လက်ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဟု သူ နားလည်လိုက်သည်။ အဲဒီမိသားစုကို လူမှုရေးအရ သူ့ဘက်က ဘာတွေကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးလဲ၊ ဘာတွေတာဝန်ကျေခဲ့ဖူးလဲ၊ ဘာတွေကျေးဇူးပြုဖူးလဲ၊ ဒါတွေလည်း သူပြန်တွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူအမှတ်မပေးချင်တော့ပေ။

သိပ်ပြီး နက်နက်နဲနဲခံစားကာ၊ သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းတတ်မယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော ညနေခင်းတစ်ခုနှင့်လည်း ကြုံရသေးသည်။

ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်။ သူက ပြုစုဖို့ ခေါ်သွားတာပါ။ နှစ်ယောက်ထိုင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စားစရာသောက်စရာတွေ မှာမည့်ဆဲဆဲဆိုင်းထဲကို ဝေကြည့်လိုက်တော့ အလွန်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတာတွေ့ရသဖြင့် စားပွဲကူးပြောင်းပြီး သွားနှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘဲနှင့် ဘာပဋိပက္ခမှလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘဲနှင့် အဲဒီလူရဲ့မျက်နှာထားက တင်းမာလိုက်တာ။ ဘာလာလုပ်တာလဲတဲ့။ ကျွန်တော် စားထားတာတွေ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်၊ ရုပ်ရှင်သွားစရာ ရှိတယ်တဲ့။

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိသည်။ စားချင်သောက်ချင်လို့ အတော်တစ်ယောက်လို သူ့စားပွဲသို့ ကူးလာခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမှမျှော်ကိုးပြီး သွားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

ဘာကြောင့် ဒီစကားလုံးတွေ အဲဒီလူပါးစပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့ပါလိမ့်။ သူ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။ ပြီးလိုက်သည်။ မတွေ့တာကြာပြီဗျာ၊ လိပ်စာလေး

ဆေးပေးပါဦးဟု သူ့ မှတ်စုစာအုပ်လေး ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဘာလဲ... အလုပ်
အပ်မလို့လားဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး လိပ်စာကို စိတ်မပါတပါ ရေးပေးကာ
ထွက်သွားပါသည်။ ဒါ သင်ခန်းစာပဲ။ နောက်ဆိုရင် နှုတ်မဆက်ရဲတော့ပေ။

အင်းလေ... ဒါတွေသာ နေရာတကာတွေ့ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေမယ်၊
စိတ်ဖျက်နေမယ်၊ စိတ်ထိခိုက်နေမယ်ဆိုရင် ဒီခန္ဓာဝန်ကြီးကို ဘယ်လို နေ့
ရောညပါ သယ်ဆောင်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတဲ့။ ဒါတွေကို စုစည်းဖွဲ့တည်ပြီး လောကရဲ့
ဒေါသ၊ မောဟ၊ အာဟာတ၊ သံသယ၊ မာန၊ ပကာသန၊ ရန်ဘယာ၊ ပရိယာယ်၊
လောဘသက္ကာရ၊ အတ္တ စတာတွေကြားထဲမှာ ဝဲလည်ကျင်လည်နေကြရတဲ့
'လူ' ဆိုတဲ့ သက်တမ်း '၅၀' ကာလမှာ ကိုယ့်ဘက်က ပုထုဇဉ်ပိသစ္စာ
လွန်တာရှိခဲ့ရင်လည်း ဝန္ဓာမိပါဗျာ။

ခွင့်လွှတ်တတ်လာပြီ... ကဲ မေ့ပျောက်နိုင်အောင် တစ်စတစ်စ ကြိုးစား
တတ်လာပြီတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ပင်အားယူနေရသည်။ တစ်နေ့တာမှာ သူ
လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်က ခြောက်မျိုးဆိုပါတော့။

သူ့ကိုယ်သူ အင်ဂျင်စက်တစ်လုံးရဲ့ လည်ပတ်မှုအတွက် Firing Order
ခေါ် အလှည့်ကျ၊ ပစ္စတင် အတက်အဆင်း၊ မီးပေါက်စဉ် ၁၊ ၅၊ ၃၊ ၆၊ ၂၊
၄ ဟု စိတ်ထဲက ရေတွက်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တွန်းအားပေးလိုက်သည်။

ဒီနေ့ လုပ်စရာတွေ လုပ်စမ်း၊ ဟုတ်ပြီ။

၁၊ ၅၊ ၃၊ ၆၊ ၂၊ ၄ ကွ။

အောင်မယ်... ဒီနေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေထဲမှာ အလုပ်က '၄' မျိုး
တောင်လုပ်ရမှာ။ ဒါဆို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပစ္စတင် '၄' လုံးထိုး အင်ဂျင်စက်
ကြီးပဲ ထားလိုက်ပေါ့။ ၄-လုံးထိုး အင်ဂျင်တစ်လုံးရဲ့ အလှည့်ကျလည်ပတ်မှု
မီးပေါက်စဉ်က ဘာတဲ့လဲ။

၁၊ ၃၊ ၄၊ ၂။

ဟုတ်ပြီ။ နောက်ဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်က...

ညကျရင် ဧည့်စာရင်းသွားတိုင်ဖို့။ ညနေ '၆' နာရီလောက်ဆိုရင်
လမ်းထဲက ဆယ်အိမ်မှူးဆီသွား၊ ဧည့်စာရင်း ပုံစံစာရွက် ၃-ရွက်ဝယ်။ အိမ်

မြန်လာပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးရှောင်အောက်မှာ လိုအပ်တာတွေ ပုံစံစာရွက်ထဲ
ဖြည့်ရေး။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို အဖော်ပြုပြီး စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဧည့်
စာရင်းတိုင်ရမယ့် ရုံးကိုသွား။ ဟိုကျတော့ ဖယောင်းတိုင်မီးတလက်လက်ကြား
မှာ ဟိုအိမ်၊ သည်အိမ်က အိမ်ငှားဘဝနဲ့ ဧည့်စာရင်းလာတိုင်ကြတဲ့ သူတွေနဲ့
အတူ သူ့စာရွက်လေးတွေကို နေ့စွဲရေး၊ လက်မှတ်ထိုး၊ တံဆိပ်တုံးနှိပ်ပေးမယ့်
စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။

သူ ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကြိုရာကျရာဘဝမှာ သည်
ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ဖြစ်သလိုထမ်းဆောင်ခဲ့တာ လူစ၊ ဖြစ်ကတည်းက ဆိုပါတော့။
သံသရာကြီးက 'ကာမဘုံသား၊ ဆုံလည်နွား' လို လည်ပတ်နေလိုက်ရတာ။
အင်ဂျင်စက်တစ်လုံးရဲ့ အားထိန်းဘီး Fly Wheelကြီး လည်ပတ်နေသလိုပါပဲ။
၃၆၀-ဒီဂရီ လည်ပတ်နေခဲ့ရတာ။ စက်တစ်လုံး စ၊ လည်ဖို့ အလုပ်စလိုက်တာ
အ စတတ်တာ Starter တွေလေ။ စက်လည်ပြီဆိုရင် သူတို့က ငြိမ်ချက်သား
ဆောင်းသွားရော။ သူတို့ကလွှာပြီးသွားပြီလေ။ စက်ကတော့ ဆက်လည်ပေ
အောင်ပဲ။ လူ့ဘဝ ရတောင့်ရဲခဲ့ဆိုတာကြီးကို ဘယ်ကစမှန်းသာ တိတိကျကျသိရ
တာ။ အစရှိလို့သာ လည်ပတ်နေရတာပေါ့။ အင်ဂျင်စက်တွေ ရပ်ချင်ရင်တော့
ဖုတ်တန့်လို့ရတဲ့ စက်ကိရိယာတစ်ခုခုကို နှိပ်လိုက်ရုံပဲ။ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ဆဲက သွေးသားလည်ပတ်နှုန်းကျတော့ အမှန်တကယ် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်နိုင်တာ
အ... ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ သေခြင်းတရား။ ။

www.burmeseclassic.com



ဝေဖန်ခြင်း
စာအုပ်

နွေဆင့်ဆင့်

(၁)

‘ဟော... သရက်တွေတောင် ပွင့်နေကြပါပေါ့လား’

သူ့စိတ်ထဲ တိုးတိုးငွေ့ငွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာသောအသံဖြင့် သရက်ပွင့်တွေကို တောကြည့်လိုက်မိလျှင် ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ အဖော်များဖြစ်သော နှင်းဖွဲ့ကလေးများ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ တို့ဆိတ်ကျီစယ်သလို ဖွဖလေး ထိမှန်ပူကန်သွားကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သက်တမ်းကုန်သွားသော သရက်ပွင့်ဖတ်များအနေနှင့် အညှာညောင်းကာ ရိပ်ရိပ်ဝဲဝဲ ကြွေကျလာချိန်များတွင်မူ သူ့စိတ်သည် စိတ်မဟုတ်တော့။ ဆောင်းကြိုင်ကလေးတစ်ကောင် လန့်ပျံ့သွားသလိုပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ရင်လှုပ်ခါသွားခဲ့သည်။ သနပ်ခါးရောင် သရက်ပွင့်များကို သရက်ပွင့်များထက် သူ ပိုပြီး တန်ဖိုးထားလိုက်မိသည်မှာ သူ့အမှားဖြစ်သည်။ ယခုသူ့စိတ်သည် သရက်ပင်အောက်မှ ဝေးလံသည့် မြစ်သုံးတန်ကို ကျော်လွန်၍ ကျေးလက်ဆန်သော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ထိုမြို့လေးမှာတော့ သူ့ချစ်သူ ခိုင်ဆင့်ဆင့်သည် ရောဂါဝေဒနာ နှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်ခံစားရင်း မျက်ရည်ကျကောင်း ကျနေပေမည်။ သူ့နာမည်ကို အလွမ်းသိချင်းတစ်ပုဒ်လို သိဆိုကောင်း သိဆိုနေပေမည်။ သူမ သူ့၏ အလွန်သတိရနေမည်ကို သူ သိပ်ယုံပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို သရက်ပွင့်ထဲနေချိန်မျိုးမှာဆိုလျှင် သူမသည် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် သူ့

ရခြင်း၊ လွမ်းတခြင်းဝေဒနာများကို အပြင်းပြဆုံး ခံစားနေရရှာပေလိမ့်မည်။ မြစ်သုံးစင်းကို ကျော်ဖြတ်လျက် သူမအသံများ သူ့နားထဲ တိုးဝင်လာသောအခါ သူ့မျက်ဝန်းထဲ စိုစွတ်နေသည်မှာ နှင်းရည်တွေလား၊ မျက်ရည်တွေလား သူ မသိနိုင်တော့။

‘မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောဆိုတဲ့ လူ့ဘဝကို တစ်ချိန်တည်းရလာတဲ့ လူချင်းအတူတူ ဘဝတွေက မတူဘူး၊ ကံကြမ္မာချင်း မတူဘူး၊ သည်တော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြစ်လာရတဲ့ လူ့ဘဝကို အလွယ်တကူပဲ ပြန်ပေးလိုက်ရတော့မယ်၊ ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်လို့များ အစက ပေးသေးလဲ မသိဘူး၊ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ တစ်ပြိုင်တည်း ကုန်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင့်ဟာ အစောဆုံးကုန်သွားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ပါ’

သူနှင့် ခိုင်ဆင့်ဆင့်တို့၏ မွေးဖွားသောနှစ်များသည် အတူတူဖြစ်ကြပါလျက် သက်တမ်း၏ဆုလာဘ်ကို ရရှိခြင်းတွင် အနည်းအများ ရှိလာသည်။ အတိုအရှည် ကွာခြားမှု ရှိလာသည်။ လူသားများဖြစ်တည်မှုတွင် ဘက်လိုက်မှုများ ရှိသည်ကို ခိုင်ဆင့်ဆင့်က သူ့ကို ထောက်ပြသည်။

‘ဒီဆောင်းကုန်တဲ့အခါ ဆောင်းရဲ့ အပြာရောင်နှင်းပွင့်တွေနဲ့အတူ ဆင့်လည်း ပျောက်သွားတော့မှာပါ၊ နှင်းပွင့်လေးတွေနဲ့အတူ ဆင့် ခရီးရှည်ထွက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ နှင်းပွင့်တွေနဲ့အတူ ပြန်လိုက်လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး’

ဒီလိုဆိုတော့ နှင်းပွင့်တွေ တဖွဲဖွဲကျနေခြင်းကို ခွဲခွာခြင်း အမှတ်အသားများပမာ သူ ခံစားလာရပြီး သူ့ပါးပြင်ပေါ် ဝေဝဲထိမှန်လာသော နှင်းပွင့်များကို အေးစက်သည် မထင်တော့။ ပူလောင်သွားသလို ခံစားရ၏။ သူ့ချစ်သူ၏ အသက်ရှင်ခွင့် နေ့ရက်များကို လာရောက်နှုတ်ပယ်ခြင်း သင်္ကေတများအဖြစ် သူခံစားလာရ၏။

သူရော ဆင့်ပါ စာပေဝါသနာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကဗျာဖွဲ့နဲ့ရသည်ကို ကြည်နူးပျော်ပိုက်နေတတ်သည့် ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး။ ဝါသနာချင်းနီးစပ်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တော့ မဟုတ်။ အစကတော့ တစ်ယောက်ဝါသနာတစ်ယောက် မရှိပဲမိကြ။

'ဆင့် အခု ကဗျာတွေကို ဖတ်လည်းမဖတ်တော့ဘူး။ ရေးလည်း မရေးတော့ဘူး။ ဒါကတော့ မကြာခင်မှာ ကဗျာတွေကို ဆက်လက်ချစ်ခွင့် မရတော့မယ့်အတွက် ကိုယ်ကပဲ သူတို့ကို အရင်ထားခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်။ လေ့လာရောတွေလည်း အချိန်မလုံလောက်မယ့်အတွက်ပဲ ပစ်ထားလိုက်ပြီ။ ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထားခွင့်တွေ ကံကြမ္မာက ခွင့်မပြုတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ အားလုံးတို့ အသေအချာ ခွဲရမှာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဆင့်အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ဆင့်အတွက်ကတော့ "မကြာခင်မှာ" ဆိုတဲ့စကားဟာ အမှန်ဆုံးပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ဘယ်နေရာမှာ အလိုက်ဖက်ဆုံး သုံးရမလဲဆိုတာ တစ်နေ့တော့ မောင်ဟာ ဆင့်ကို မေ့သွားမှာပါ'

သည့်အခါ ကျလာသော မျက်ရည်များသည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဘဝတွင် အဓိကအပူလောင်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

'ဒီလိုမေ့သွားတာဟာ မောင် တရားပါတယ်။ မောင်အခုမှ ၂၈-နှစ်ပဲရှိသေးတာ။ ကျန်တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကို မောင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိခြောက်သွေ့စွာ လျှောက်နိုင်မလား။ တစ်နေ့တော့ မောင်ဘေးမှာ ဘယ်တော့မှ အစားထိုးလို့ မရဘူးဆိုတဲ့နေရာမှာ မောင်ဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အစားထိုးနိုင်ပါစေလို့ ဆင့် ဆုတောင်းပါတယ်'

သရက်ပွင့် နှင်းပွင့်တို့မှ အတွေးပွားလျက် မြစ်သုံးစင်းကို ဖြတ်သန်းကာ ရောက်ရှိလာသော ချစ်သူ၏ စကားများကို သူ အပီသဆုံး ပြန်ကြားထောင်မိနေသည်။ ချစ်သူ၏မြို့သို့ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က ချစ်သူက သူ့ကို မျက်ရည်စီးကြောင်းများဖြင့် ပြောခဲ့သောစကားများ ဖြစ်သည်။ သူ ပြန်ပြောခဲ့သော စကားများကိုမူ ဘာမှ ပြန်လည်မကြားယောင်တော့။ သူ့ချစ်သူ ဆင့်ဟာ ကဗျာရေးတော့ 'စိမ်းပြာနွေ' ကလောင်နာမည်ဖြင့်ရေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ချစ်သူကို 'နွေ' လို့ခေါ်လိုက်၊ 'ဆင့်' လို့ခေါ်လိုက်နှင့် နှစ်မျိုးစလုံး ခေါ်သည်။

* * *

(၂)

ခိုင်ဆင့်ဆင့်တို့အိမ်သည် သူတို့အိမ်နှင့်ကပ်လျက် တည်ရှိသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်၏ ဆင်ခြေမှနေရာတွင်ဖြစ်ပြီး ခြံကျယ်ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တွင် အိမ်ဆောက် နေထိုင်ကြသည်။ သစ်ပင်တွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်ဆိုင်၊ မြိုင်တန်းညိုညိုတွေ ကြားထဲမှာ ပုန်းလျှိုးနေသည့် ရုပ်ကွက်ကလေး။ တရားဘာဝနာ စီးပြန်းနေသည့် သူတော်စင်တစ်ဦးနှင့်တူသည့် ရုပ်ကွက်ကလေး။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှင်များသည် သူတို့အိမ်မှ နှစ်ရှည်လများ ပျောက်သွားတတ်သည်။ သူတို့ရုပ်ကွက်၏ ယဉ်ကျေးမှုမှာ ငွေကို တရားသဖြင့် များများစားစားရှာမည်။ အိုစာမင်းစာ ရှာမည်။ အသက်ကြီးသည့်တစ်နေ့တွင် အေးအေးလူလူ ထိုင်စားမည်။ ထိုဟာသည် သူတို့ရုပ်ကွက်၏ စီးပွားရေးအမြင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ရုပ်ကွက်၏ ယဉ်ကျေးမှုလည်း ပြောလိုရသည်။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်။ ရှုံးကျွတ်ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသော အိမ်ရှင်များသည် သုံးနှစ်မှ ဆယ်နှစ်အထိ ပျောက်နေပြီးမှ ဘွားခနဲတွေ့သလို ပြန်တွေ့ရတတ်သည်။ သည်ရုပ်ကွက်ထဲ သွားရင်းလာရင်း ကြွားရတတ်သော စကားများမှာ

'ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ'
'ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ စင်ကာပူလား၊ ဆော်ဒီလား၊ မလေးရှားလား'
'ထောလာပြီဆို'

ခိုင်ဆင့်ဆင့်၏ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲနှင့် သူ့မိန်းမတို့ စင်ကာပူတွင် အလုပ်သွားလုပ်စဉ် ခိုင်ဆင့်ဆင့်တို့ မဆုံးမသွားအမိကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၃ နှစ်ကြာတော့ အိမ်ရှင်များပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ခိုင်ဆင့်ဆင့်နှင့် သူ့အမေတို့ မြစ်လက်တက်များကို ဖြတ်ကျော်လျက် သူတို့မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ၃ နှစ်တာကာလအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ပမာဏနှင့်ခံစားရမှုများသည် ကုန်လွန်ခဲ့သော ၂၅ နှစ်ထက်ပင် ပိုခဲ့ပါသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ကြေကွဲရမှုများနှင့် ကြည်နူးရခဲ့ခြင်းများ ချိန်ခွင်လျှာထွက်အောင် ချွေမတ ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြေကွဲရမှုများဘက်မှ အလေးချိန်တွေ မိနေသည်။ သည် ၃ နှစ်အတွင်းမှာ သူ ရင်အခုန်ရဆုံး ကာလများ၊ လက်တွေ့ကြုံတွေ့ အနွေးထွေးဆုံး အချိန်များ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အဖြစ်ရဆုံးအချိန်များ။

ဇရာက သိပ်မကြာမီ သူ့ရင် အငြိမ်သက်ဆုံးကာလများ၊ ခြေတွေလက်တွေ အဆေးဆုံးကာလများနှင့် တွေးတွေးပြီး ကြောက်နေရသော အချိန်များအဖြစ် တစ်ဖန် ပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။

ချစ်သူတစ်ယောက် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းနှင့် Cirrhosis Liver (အသည်း ကွက်) ရောဂါ ဖြစ်နေပြီဆိုခြင်းကို သိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိရောစစ်လီဗာ သည် ဗိုင်းရပ်စ်ဘီကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆရာဝန်က မှတ်ချက်ချသည်။ ၁၉၉၀ လွန်နှစ်များတွင် ဘီလူးသဘက်ပမာ ချိတ်ကံလာသော ရောဂါနှစ်ခု အနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ခုမှာ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ။ ထိုရောဂါ နှစ်မျိုးစလုံးအတွက် ကုရာနုတ္တိဆေးမရှိ။ ဗိုင်းရပ်စ်ဘီရောဂါအတွက် ကုသဆေး မရှိသော်လည်း ကာကွယ်ဆေးရှိသည်။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါအတွက် ကာကွယ် ဆေးရော၊ ကုသဆေးရော ဘာမှမရှိ။ နှစ်ခုစလုံး ကူးစက်ရောဂါဆိုးကြီးများ ဖြစ်၏။ ဗိုင်းရပ်စ်ဘီရောဂါဖြစ်သူ ၁၀၀ တွင် စိရောစစ်လီဗာဖြစ်ရန် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ရှိ၏။ စိရောစစ်လီဗာဖြစ်သူ လူနာ ၁၀၀ တွင် အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်သူ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိသည်။

ပထမတွင် ဗိုင်းဆင့်ဆင့်သည် ခြေတွေလက်တွေ မသယ်ချင်အောင် ညောင်းညာကိုက်ခဲ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမိုင်းသည်။ ဗိုက်ညာဘက် အောင့်သည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူ အာထရာဆောင်းရိုက်ပြီး သွေးစစ်ကြည့် သည်။

‘ဗိုင်းဆင့်ဆင့် ဗိုင်းရပ်စ်ဘီရောဂါသည်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော စာတံခွဲဘက်ဆိုင်ရာ အဖြေစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး သူ တုန်လှုပ်မိသည်။ ဗိုင်းဆင့်ဆင့်သည် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဗဟုသုတလည်းကြွယ်ဝသော မိန်းကလေး။ ဗိုင်းဆင့်ဆင့်သည် ဘွဲ့ရအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနေထိုင်တတ်ကာ သတိဝီရိယလည်း ကောင်းသည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်သည်။ ရေကို ကျိုချက်ပြီးမှ သောက်သည်။ အစာကိုကြေညက်အောင် ဝါးပြီးမှ မျိုချသည်။ ခြေထောက်ဆေးပြီးမှ အိပ်သည်။ သည်လို အစစအရာရာ သန့်ရှင်းခဲ့ပေမယ့် ကံကြမ္မာက မသန့်ရှင်းခဲ့။ သည်နောက်ပိုင်း ရောဂါဘယနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံကြမ္မာသည် အဓိကပင်လို့ သူ သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့သူငယ်ချင်း ခင်မာဝေဆိုလျှင် ဖြစ်သလို နေထိုင်စားသောက်တတ်ပေမယ့်၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နေထိုင်စားသောက်တတ်ပေမယ့် နာစေးချောင်းဆိုးတောင် မဖြစ်ခဲ့။ သည်လို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေထိုင်တတ်သော်လည်း ဆေးခန်းသွားပြုရ၍ ဆေးထိုးရပြီဆိုလျှင် ဆေးထိုးအပ်အဟောင်းကို မသုံးမိဖို့ ခင်မာဝေ သတိထားသည်။ သည်လောက်ထိ ပရမ်းပတာနိုင်လွန်းခြင်းကို ကောင်းသောကံကြမ္မာကလည်း လက်မခံနိုင်သည်ကို ခင်မာဝေ သိသည်။ ကံကြမ္မာသည် သည်အထိ စိတ် ကောင်းရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ခြင်းကို ခင်မာဝေသတိထားမိကာ လိုအပ်သည် ချားအတွက် ဆောင်ခြင်း၊ ရှောင်ခြင်းများလုပ်ခဲ့ပေမယ့် သာမန်အားဖြင့် ခင်မာ ဝေသည် ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်အောင် မနေထိုင်ခဲ့။ သို့သော်လည်း ခင်မာဝေ တစ်ယောက် ကင်ဆာတို့၊ သွေးတိုးတို့၊ နှလုံးရောဂါတို့ မဖြစ်ခဲ့။ ထိုရောဂါများ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကံကြမ္မာသည် အဓိကစီစဉ်သူ နေရာမှာ ရှိသည်ဟု သဘောပါကိမိခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု သူဖြစ်နေသော အသည်းရောင် အသားဝါရောဂါဘီအတွက် ဆရာဝန်ထံတွင် ဆေးကုသမှု ခံယူသည်။ အတော်အတန် သက်သာသွားသဖြင့် သူ အားတက်မိ၏။

သည်အချိန်တွင် မောင်နှင့်သူ တွေ့ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်နာမည်ကို ကိုလှိုင်းအောင်ဆိုတာ စတင်သိခဲ့ရ၏။

ကိုလှိုင်းအောင်သည်လည်း သူ့လိုပင် အမေ့ဆိုတစ်ယောက်နှင့် အတူ နေမှန်း သူ သိခဲ့ရ၏။ စတွေ့စဉ်ကပင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တစ်ချိန်တုန်းက နှစ်သက်ဖူးသော သံစဉ်ဂီတတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ကြားလိုက်ရသလို ခံစားရ၏။ ဆေးသိချင်းမှာ တိုးပေမယ့် ကြေကွဲဖွယ်ရာများ၊ အားတက်ဖွယ်ရာများ၊ ကြည်နူးမှုများနှင့် ဘဝ၏ဒေသနာများအထိ ကျယ်ဝန်းစွာပါရှိသလိုမျိုး သူ နား အညစ်ရသလိုမျိုးဖြင့် ဟိုဘက်ခြံမှ ကိုလှိုင်းအောင်အပေါ် သူ နားလည်ခဲ့သည်။

သူတို့ခြံထဲမှ သရက်ပင်တစ်ပင်သည် အကိုင်းအခက်ဝေဆာ၏။ အသီး အညည်း အတော်သီး၏။ အကိုင်းအခက် ထက်ဝက်နီးပါးသည် ကိုလှိုင်းအောင် ဆိုခြောက် ရောက်နေသည်။ သရက်သီး အကင်းကလေးများ ကိုလှိုင်းအောင် ချီခြံထဲ ကြွေကျ၏။ နံနက်ခင်းတွင် ကိုလှိုင်းအောင် သို့မဟုတ် သူ့အမေတို့

သရက်သီးအကင်းလေးတွေကောက်ကာ ဟိုဘက်ခြံမှ ခိုင်ဆင့်ဆင့် သို့မဟုတ် ခိုင်ဆင့်ဆင့်အမေ့ထဲ အပ်နှံသည်။ သူတို့က လက်မခံဘဲ ကြည်ဖြူစွာ ပြန်ပေးသည်။ တစ်နေ့ သရက်သီးတွေကောက်ကာ ကိုလှိုင်းအောင်သည် ခိုင်ဆင့်ဆင့်တို့ သွားပေးသည်။

‘ကိုလှိုင်းအောင်တို့ပဲ စားပါ။ ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ကြွေလို့ကောက်ထားတယ်၊ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုနေပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အရင် အိမ်ရှင်တွေနဲ့ တုန်းကဆို ကျွန်တော်တို့ခြံထဲ မနက်မိုးလင်းရင် လာလာကောက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့သားအမိစားဖို့ သုံးလေးလုံးတော့ ပေးထားခဲ့တယ်၊ သူတို့က ဆားရည်စိမ်ထားတယ်တဲ့’

‘ကိုလှိုင်းအောင်တို့လည်း ဆားရည်စိမ်ထားပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သည်လိုနှင့် သရက်သီးတွေ မှည့်ခါနီးနေပြီ၊ တချို့ မှည့်နေပြီ။ သရက်သီးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ ကိုလှိုင်းအောင်ခြံဘက် ကြွေကျ၏။ ကိုလှိုင်းအောင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် သရက်သီးမှည့်တွေ စောစောစီးစီးကောက်ဖို့ တစ်နေ့မှ မစေ့ပေ။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်မှာ သရက်သီးမှည့်တွေကို နှစ်သက်ထူသည်။ သည်အတိုင်းစားစား၊ ထမင်းနှင့်စားစား ကြိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သရက်သီးမှည့်တွေ ကောက်ပွေ့လျက် ဟိုဘက်ခြံက ခိုင်ဆင့်ဆင့်တို့ထံ လောကွတ်ဖြင့် မအပ်တော့ပေ။ တစ်နေ့... ခိုင်ဆင့်ဆင့်သည် သရက်ပင်တက်သည့် လူတစ်ယောက်ခေါ်လာခဲ့ကာ သရက်သီးမှည့်တွေကို တက်ခူးခိုင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုလှိုင်းအောင် ငေးကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရ၏။ ထိုဟာသည် သရက်သီးမှည့်များ နောက်နောင် မကောက်ရမှ ထက် အဓိပ္ပာယ်ပိုသည်။ အဆက်အသွယ်တစ်ခု ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရသလို သူ့ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။ နောက်တော့ သူ အလုပ်သွားသည်။ ညနေပိုင်း အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ သရက်ပင်ကို မော့ကြည့်ရန် သူ မမေ့သေးချေ။ အံ့သြသွားသည်။ သရက်သီးတွေကို တစ်ခြမ်းပဲ ခူးသည်။ သည်ဘက်တစ်ခြမ်းကို မခူးဘဲထားသည်။

သူသည် သူတို့သားအမိအပေါ် သံယောဇဉ် စတင်ဖြစ်မိသည်။ စတင်

အလေးထားမိသည်။ လေးစားခင်မင်မှုလည်း တိုးသွားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ခိုင်ဆင့်ဆင့်ဆိုသော နာမည်ကလေး ဆေးသားခိုင်လာသည်။ နေဝင်မိုးချုပ်၊ နံနက်ခင်း၊ ညနေခင်း အားလုံးတွင် ခိုင်ဆင့်ဆင့်သည် လှပနုပျို အသွေးတောက်နေတော့သည်။

သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှုကြောင့် သူကိုယ်တိုင်ရေးသော ကဗျာနှစ်ပုဒ်ကို ပြသခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ပုဒ်က မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ပါရှိပြီးဖြစ်သည်ဆို၏။ ကျန်တစ်ပုဒ်မှာ မပို့ရသေးကြောင်း ခိုင်ဆင့်ဆင့်ကို ရှင်းပြနေသည်။

‘ဒီလိုလေ... ကျွန်တော့ကလောင်နာမည်က “ကံရိုင်း” ပါ၊ ကံဆေဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ အပယ်ခံပါ၊ နင်းပြားပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် အခြားမှာ မည်တွေကို ဘာလို့ မပေးသလဲဆိုရင် ကျွန်တော် “ရိုင်း” ဆိုတဲ့အသံထွက်ကို သဘောကျတယ်၊ အဲဒီအသံထွက်ဟာ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် “ကာရန်” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော့ ကဗျာနှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

‘ပန်းရနံ့တွေက ကောင်မလေးပါးကို
တွန့်ကြွေသွားအောင် နမ်းလိုက်တယ်။
ကတ္တလမ်းမဟာ လူသားတွေအပေါ်ဖြတ်
မတ်တပ်ရပ်နေတယ်တဲ့
ကြည့်စမ်း သွားတွေကို ဝါးစားမျှချနေတဲ့
အသားခိုင်တစ်နံ့။
လေသံညင်းညင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းနှောနေတဲ့ မျက်လုံးဆယ်နံ့။
အမှောင်ထဲမှာ ဟပ်တိုးကျမလောက် မြန်မြန်လျှောက်နေတဲ့
အသံတွေ ရင်ခုန်။
နာရီတစ်လုံးရဲ့ကြိုးမှာ လက်ဖျံတစ်ခုပတ်လို့
ကလေးတစ်ယောက်ကို မိခင်တစ်ယောက်က
တအားလှူရှိက်ပြီး ရှိတ်ရှိက်ငိုနေရဲ့
ကလေးက မငိုဘူး။
လေထဲက ဝတ်မှုန်တွေ လိပ်ပြာနောက်
တကောက်ကောက်လိုက်

ကျားရဲတွေက သမင်တွေကိုကြောက်
 နောက်ထုတ်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ နောက်ခံနဲ့...
 တစ်နေ့တော့ စိတ်ဝေဒနာရှင်က သူ့အိမ်သားတွေကို
 စိတ်ရောဂါအတွေးကုဆေးရုံတင်ဖို့ ဆရာဝန်ကိုပြောနေတုန်း
 ပြန်းဆို...

စိတ်ဝေဒနာရှင်ထိန်းက သူ့ကို ဆေးရုံကောက်တင်လိုက်ပါလေရော"

ထိုကဗျာကို 'ပန်းများကြွေခြင်း' ဟု နာမည်ပေးထားပြီး တွေးစရာ
 ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တာကြောင့် ခိုင်ဆင့်ဆင့်မျက်လုံးများ ဝေသွားသည်။
 သူ တွေးတောနေမိခြင်း ဖြစ်၏။ စင်စစ် ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ အမြင်မတော်မှုများ
 အသိအငေါမတည့်မှုများ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းများ၊ အနိဋ္ဌာရုံများကို 'ပန်းများ
 ကြွေခြင်း' သို့မဟုတ် 'အနှုတ်လက္ခဏာ' အဖြစ် အမည်ပေးထားသည်မှာ
 ကောင်းမွန်သည်ဟု ခိုင်ဆင့်ဆင့် ခံစားရ၏။ ထိုကဗျာမှာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်
 တွင် ပါလာသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်ပုဒ်ကိုတော့ ပူးစကတ်အရွယ် စာရွက်ပေါ်တွင် ဖတ်ရပြီး
 မဂ္ဂဇင်းပို့ဖို့မဟုတ်ဟု ကိုလှိုင်းအောင်က ပြောလိုက်လျှင် ခိုင်ဆင့်ဆင့်က
 စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ခုနကကဗျာက 'ပန်းများကြွေခြင်း' ယခုကဗျာက 'ပန်းများ
 ပွင့်ခြင်း' တဲ့။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေ့စဉ်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေထဲ
 ချွံ့လိုက်ရင် ပန်းကြွေခြင်းနဲ့ ပန်းပွင့်ခြင်းနှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။

'စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အခါ

အဖြေကို ငါသိချင်ပေမယ့်

ရင်ထုန်ထိတ်ထိတ် မကြည့်ရဲသလိုမျိုး။

အဆူခံရတဲ့ကလေးတွေ

အမေတွေကို ကြောက်ကြောက်နဲ့

လက်ဖဝါးကြားထဲက ချောင်းကြည့်သလိုမျိုး

ငါ့ရင်ထဲမျိုးပင် မဆင်မခြင်ပြောင်းမိ

လောင်းရိပ်မိသောဆုံးမှာ နီးရိပ်သလိုမျိုး

နီပြီးသားလက် ရုတ်တရက်ခြောက်သွားမှာ

တိမ်ပြာပြာလည်း ညှိမည်းလိပ်တက်

အလှပျက်မှာ နီးရိပ်သလိုမျိုး

ဒါနဲ့ ငါလည်း တိတ်တဆိတ်နဲ့ လက်ချည်းပဲ ပြန်လာခဲ့ပေါ့"

(ကဲခိုး)

ထိုကဗျာလေးကို ခိုင်ဆင့်ဆင့်ဖတ်ပြီး မျက်နှာတည်သွားသဖြင့် သူ
 လန့်သွားသည်။ မျက်နှာပေါက်တည်တည်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။
 'ပျိုးပင်လေးကို နေရာပြောင်းစိုက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ရေလောင်းပေးပါ့မယ်'

* * *

(၃)

ခိုင်ဆင့်ဆင့်သည် ကဗျာများကို ချစ်သဖြင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက
 ကဗျာတွေအမြောက်အများ စပ်နေပေမယ့် ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုမှ မပို့ဖြစ်ခဲ့။
 သူမ၏ ဗလာစာအုပ်ထဲမှာတော့ ကလောင်နာမည်ကို 'တိမ်ပြာနေ့' ဟု ဝေး
 ထားသည်။ ကဗျာလက်သင်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သောအခါ ချက်ချင်းစာနာ
 သွားမိသည်။ 'ကဗျာဝါသနာပါတာချင်းတူလို့ အချစ်ကိုလက်ခံမိတာပါ' သူမ
 ပြောခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် 'တိမ်ပြာနေ့' နှင့်
 'ကဲခိုး' အဖြစ်သာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်မဟုတ်၊ ကိုလှိုင်းအောင်နှင့် ခိုင်ဆင့်ဆင့်
 အဖြစ်လည်း ရောနှောဆက်ဆံခဲ့သည်။ နာမည်တွေ အမျိုးမျိုးခေါ်နေမိသော
 ကြောင့် ဇွန်ဆင့်ဆင့်ဟု နာမည်ပြောင်းသင့်ကြောင်း သူ အကြံပေးဖူး၏။

သိပ်မကြာမီ ခိုင်ဆင့်ဆင့်သည် စိုက်ထဲက တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လာ
 သည်။ အထူးသဖြင့် ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်တည်း
 လွန်းသည်။ မြွေလက်တွေ မသယ်ချင်။ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်သည်။ အလုပ်
 နည်းနည်းလုပ်လိုက်လျှင် မောလာသည်။ အလေးအပင်တွေ မလျှင် စိုက်ညာ
 ဘက်က အောင့်လာသည်။ ခိုင်းရပ်စ်ဘီက အစွမ်းပြလာပြီ ထင်သည်။ သူ
 သွေးစစ်ထားသော စာရွက်လေးကို သေတ္တာထဲက ထုတ်ကြည့်သည်။ အိပ်ချိန်
 အကိမ်အကျိပ်ပေါ့ဆစ်တစ်လို့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်။ မြန်မာလိုတော့
 အသည်းရောင်ရောဂါဘီ အမျိုးအစား။ ဘယ်တော့မှ မပျောက်နိုင်သော အမျိုး

အစား၊ ကံမကောင်းလျှင် အသည်းကင်ဆာပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြားထဲမှာ 'စိရောစစ်လိတာ' ခေါ်သည့် အသည်းကျွတ်ရောဂါလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကူးစက်နိုင်သော ရောဂါ။ သူမသည် သွေးစစ်ထားသော အခြေစာရွက်ကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်မည်အပြုတွင် ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်ပြောသောစကားကို သတိရလာမိ၏။

'ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါမို့ အိမ်သားတွေနဲ့ နေတာထိုင်တာ၊ စားတာ သောက်တာ သိပ်ပြီး ထွေးရောယှက်တင် မလုပ်နဲ့' တဲ့။

အခုအခါတွင် သူမဘဝတွင် သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်အနေဆုံး လူနှစ်ယောက် ဝဲ ခိုသည်။ မေမေနှင့် မောင်။ မေမေကို သူမ ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ မောင်ကိုတော့ ဖွင့်မပြောရသေး။ ဖွင့်ပြောလိုက်မည်။ သည်အခါ သူရှောင်သွားလည်း ကိစ္စ မရှိ။ သည်လို ဝှက်ကွယ်ထားသဖြင့် သူမ စိတ်မလှဲခဲ့။

'နွေမှာ အသည်းဘီရောဂါရှိတာကို ထိန်ချန်ထားမိတာ၊ အိမ်ထောင် ကျဉ်းပြီး ကိုယ်တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေတာကို ထိန်ချန်ထားမိသလိုမျိုး ခံစားနေရပါ တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ယူဆမိပြီး နွေအိပ်မပျော်ဘူး' သည်လို ဖွင့်ဟပြောလိုက်တော့မည်။ ကံရိုင်း လျှောက်လှမ်းလာနေသည် တို့ သူတွေ့ရ၏။ သူ အနားကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဖွင့်ပြော လိုက်တော့မည်။

'နွေရေ... ဒီဆေးတွေဟာ အသည်းရောင်ရောဂါဘိ လူနာတွေအတွက် အမြဲတမ်းသောက်သွားသင့်ပါတယ်။ ဖောလစ်အက်ဆစ်နဲ့ နီကိုတင်းနစ်အက် ဆစ် ဆေးပြားတွေပေါ့'

'ဟင်... နွေ အဲဒီရောဂါဖြစ်နေတာ သူ သိနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား' 'ကြာပါပြီနွေ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး ဒီအတိုင်းပဲ နေလာတာပါ။ နောက် အဲဒီရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာတယ်။ နွေကို အကြံပေးနိုင်အောင်လို့ပါ'

'သွေးစစ်ကြည့်ပြီး နက်ဂစ်တစ်ဆိုရင် ကာကွယ်ဆေးထိုးထားပါလား နွေနဲ့မောင် ချစ်သူတွေဆိုတော့' 'စစ်ပြီးပြီ၊ နက်ဂစ်တစ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကာကွယ်ဆေး မထိုးတော့ဘူး'

မောင်နဲ့နွေနဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးကနေ ပြိုင်စာပျောက်သွားရင် ပိုကောင်းမှာပါ။ ကျန်တဲ့ လူက သိပ်ဆွေးနေရမှာပေါ့၊ တရုတ်စကားပုံလိုပေါ့၊ ကွယ်လွန်တဲ့သူက ပြီးဆုံး သွားပြီ၊ ကျန်တဲ့လူက ခုမှစရမယ် ဆိုတာလိုပေါ့'

နွေတစ်ယောက် ကြည့်နူးခဲ့ရသောကာလများ...

နွေ နွေးထွေးခဲ့ရသော ကာလတိုများ...

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူလို အသည်းဘီရောဂါသည်တွေ အများကြီး။ စားတာ၊ သွားတာ၊ လုပ်ကိုင်လုပ်ရှား အသက်ဝင်ကြဆဲ။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ အောင်ခြင်း၊ နာခြင်း၊ မောပန်းခြင်းများဖြစ်သည်ဟု မကြားမိ။ ခံတွင်းဖျက်သည် ဟု မကြားမိ။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ခံတွင်းမကြာခဏ ဖျက်တတ်သည်။ သွေးပေါင်ချိန် မကြာခဏ ကျတတ်သည်။ အလေးအပင်မလျှင် အသည်းထဲ က နာလာသည်။ မှတ်တိုင်ကျော်သွားသော ဘတ်စ်ကားကို ပြေးစီးရသည်ပင် မော့၍မဆုံးတော့။ မောကောင်းကောင်းနှင့် သူ အိပ်ပျော်သွားလျှင်လည်း ခဏ သာ။ မကြာမီ ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြန်လည်နိုးလာသည်။ သူ တစ်ခုခုဖြစ် နေပြီဆိုတာ သူ သိရသည်။ သိရအောင်ကြိုးစားသည်။ သိရပြီ၊ အသည်းတင် ဆာ။ သူ့မျက်ရည်ပေါက်များသည် အသည်းကို ဖြတ်စီးသွားသလို သူ ခံစား ရ၏။ သူ့ထက်ပိုပြီး ကြောက်နွေသူ နှစ်ယောက်ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသော အခါ သေရမှာကို နှမြောလာသည်။ ဘဝကို ပိုပြီးတွယ်တာမိသည်။

'အသည်းကင်ဆာ'

သူ တိုးတိုးလေးရွတ်ဖတ်မိပြီး သူ့ရင်ထဲ ရင်ခုန်သံတွေ အကျယ်ကြီး ပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်သည်။ မနေ့က သူဖတ်ရှုခဲ့ရသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိသည်။ ဆောင်းပါး၏ အရေးအကြီးဆုံး အပိုင်းမှာ ငရုတ်သီးခြောက် ၏ အလယ်အူတိုင်တွင် တွယ်ကပ်နေသောမှိုများသည် အသည်းကင်ဆာ ဖြစ် စတင်သည်။ ထို့ကြောင့် လတ်ဆတ်သော ငရုတ်သီးများနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းများ ထိုသာ စားသုံးသင့်သည်ဟု ရေးထား၏။ သူသည် ငရုတ်သီးခြောက်များကို အလွန်အကျွံ စားသုံးခဲ့သည်။ အလွန်အင်မတန် ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ သူ အခါ အသည်းရောင်ရောဂါဘိ အမျိုးအစားနှင့် ငရုတ်သီးခြောက်မှိုများ ပူးပေါင်း သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏ဟု သူတွေ့မိ၏။

သည်အချိန်တွင် အိမ်ရှင်တွေ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိုးတံခါးများပိတ်ချိန်။ ဆောင်းအိမ်၏ ပြတင်းများ ဟင်းလင်းပွင့်ချိန်။ သူ့အတွက် ရာသီများသည် အသုံးမဝင်တော့။ ရာသီဥတုအားလုံးသည် သူ့အတွက် နွေလိုချည်းလို ထင်လာရသည်။ သူ့ မကြာခင်မှာ ပူပင်သောကအပါအဝင်ဖြစ်သော ခံစားမှုအားလုံးကို အနိုင်ရတော့မည်။ သို့မဟုတ် သောကအပါအဝင်ဖြစ်သော ခံစားမှုအားလုံးက သူ့ကို လုံးဝအနိုင်ယူတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် အတူတူပဲဖြစ်သည်။

‘ဒီလို ရောဂါဆိုးကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကံကြမ္မာဟာ အဓိကပဲလို့ တစ်ခါက နွေပြောခဲ့တဲ့စကားကို မောင် အခု သဘောပေါက်ပါပြီ။ သာလာဆီးမီးယားလို့ခေါ်တဲ့ သွေးခန်းရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်ရတာဟာ အဲဒီရောဂါဖြစ်နေတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ရင်သွေးဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့။ ဒါဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ လူနေမှုဘဝတို့၊ နိုင်ငံရေးစနစ်တို့နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ စီးပွားရေးအခြေအနေနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ကံကြမ္မာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ကတော့ နွေနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ နွေမရှိတော့ပေမယ့် နွေ့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ခဲ့ချင်တယ်’

နွေသည် ငိုချနေပြန်သည်။

ခေါင်းကို ခါရမ်းနေသည်။

‘စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်တိုအတွင်းမှာ မုဆိုးစိုဘဝကို မောင် ခံယူချင်တာလဲ၊ နွေ အိမ်ပြန်တော့မယ်’

နွေနှင့် သူ့မေမေတို့ မွေးရပ်မြေကို ပြန်သွားခဲ့ကြပြီ။

ကဗျာဆရာ ကံရိုင်းသည် နွေမရှိဘဲ တည်ငြိမ်မှုကို ရှာဖွေ၍မရနိုင်တော့ တစ်ပတ်အတွင်း သူ လိုက်သွားသည်။ နွေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြန်သည်။ သူ့ဘဝ၏ ကျန်ရှိနေသော အချိန်များကို နွေ၏ ခင်ပွန်းသည်ဟောင်းဘဝနှင့် ဂုဏ်ယူလျက် တစ်သက်လုံး နောက်ထပ်အချစ်မရှာဘဲ နေသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးနေ၏။

* * *

(၄)

ဒုတိယတစ်ခေါက် နွေ၏ မွေးရပ်မြေကို သူရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ပထမတစ်ခေါက်နှင့် ရက်နှစ်ဆယ်ပဲ ခြားသည်။

‘ဘာလို့ လိုက်လာရပြန်တာလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းထားမှပေါ့၊ နွေ မောင့်မျက်နှာတွေ နေရရင် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတယ်၊ နွေ့ဘဝမှာ အားလုံးပြည့်စုံနေပါလျက်နဲ့ ဒါတွေနဲ့အတူ လက်တွဲရှင်သန်ခွင့် မရတော့ဘူး၊ တိမ်ပြာနွေဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာမ မဖြစ်လိုက်ရဘဲနဲ့ အသွားလမ်းတစ်ခုသာရှိတဲ့ ဒေသကို ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ နွေ့အသက် ၂၉ နှစ်နီးပါးပဲ ရှိဦးမှာပါ၊ နွေ့ဘဝမှာ အဖေရှာဖွေစုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေရှိတယ်၊ သမီးကိုသိပ်ချစ်တဲ့ မေမေရှိတယ်၊ နွေ့ကို သိပ်နားလည်ပေးတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် အားလုံးရှိသလိုလိုနဲ့ အားလုံးမရှိတဲ့ သဘောပဲလေ’

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတစ်လေ မြစ်ဆိပ်အနီး တာလမ်းပေါ် လက်တွဲကာ လျှောက်နေမိကြ၏။ တစ်ခါတစ်လေ မြစ်ဆိပ်က ညောင်ပင်အောက်မှာ မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေမိကြ၏။ သည်လိုထိုင်နေရင်း စကားအကောင်းပြောနေရင်းမှ နွေ့ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးလာပြီ၊ ခေါင်းမူးလာပြီ၊ ဗိုက်အောင့်လာပြီဟု ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောလာလျှင် အိမ်ကိုမြင်းလှည်းလေးနှင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တချို့ရက်တွေဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာရှိပြီး နွေ့မေမေက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တရားအားထုတ်ကာ သမီးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သလို သူ့သောကကို ဖြေဖျောက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

‘ဟိုတုန်းက မေမေဟာ သေရမှာကို သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ငါမရှိရင် ငါ့သမီး မျက်နှာငယ်ရလိမ့်မယ်၊ အမေက အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ အဲဒီလို တွေးပူခဲ့တယ်၊ အခု ငါ့သမီး မမျှော်လင့်တဲ့ရောဂါ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အမေ ငါ့သမီးနဲ့အတူတူ လိုက်သွားချင်တယ်၊ အသက်ကြီးမှ အမေတစ်ယောက်သာ ဘုန်းကျန်ခဲ့မှာ အမေ မတွေ့ရဘူး၊ ပြီးတော့ အမေမှာ ဒီသမီးတစ်ယောက် စာည်း ကာ’

အမေအိုကြီးက မတော်လိုက်ရသော သားမက်ကြီးကို ပြောပြနေသည်။

အသေသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သွားကာ သောက၏အဆိပ်များကို ဖြေ
နေချိန်တွင် နွေသည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဖြစ်ပြင်ကိုငေးကြည့်ကာ ပျော်စရာ
စောင်းသော နေ့ရက်များကိုလွှမ်းမိုး၍ မျက်ရည်တစ်စက်စက် ကျနေ၏။
သည့်လိုနှင့် မောင် နက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်။

‘မောင်... နက်ဖြန်ပြန်တော့မှာလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်နော်... ရုံးပြန်တက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ ချိန်း
ထားတာတွေလည်း ရှိသေးလို့ပါ၊ နောက် အချိန်နဲ့ အခြေအနေပေးရင် မောင်
ပြန်လာခဲ့မှာပါ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှစ်တစ်ယောက် တအားဖက်ထား
ကြသည်။ တစ်ဖန် အတွေ့အထိတွင် သာယာလာကာ သောကကိုပင် မေ့နိုင်
ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် မောင်က မတောင်းစပွား အခွင့်အရေး တောင်း
လာသည်။ လူ့ဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးချစ်သူနှင့် အမြင့်ဆုံးပတ်သက်ခဲ့ချင်သည်
ဟု ဆိုသည်။ များမကြာမီ လူ့ဘဝကို ထားခဲ့တော့မည် မိန်းမသားတစ်ယောက်
အနေနှင့် မိန်းမသားသဘာဝနှင့် အမျိုးသမီးကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ထိန်း
သိမ်းနေခြင်းသည် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဟု အကြောင်းပြသည်။ သည်တော့
သူ့အနေနှင့် ကာမပိုင်ဘဝဖြစ်ခဲ့ချင်သည်ဟု နားပူနားဆာ လုပ်လာသည်။

‘အန္တရာယ်များပါတယ် မောင်ရယ်၊ မဟုတ်တယုတ်တွေ မစဉ်းစား
ပါနဲ့နော် မောင်ရယ်’ ဟု နွေက နားချသည်။

‘ဗိုင်းရပ်စ်ဘီရောဂါကို မောင်မကြောက်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးမောင်၊ နွေပြောတာ အဲဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ နွေဟာ
အသန်ရှင်းဆုံး နေသွားချင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က နွေနဲ့မောင်ကို အဆုံးစွန်
အခြေအနေမျိုး တွက်ချက်နေကြမှာ၊ သူတို့ထင်မြင်ချက်တွေဟာ နွေအတွက်
အရေးမကြီးပါဘူး၊ နွေဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာနဲ့ပဲ နေထိုင်သွားတယ်ဆိုတာ
နွေရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့ နွေထင်တယ်၊ မထူးတော့
လို့ဆိုပြီး ကျင့်ဝတ်တွေကို ချိုးဖျက်ဖို့မကောင်းပါဘူး၊ သိပ်မကြာတော့တဲ့
ကာလမှာ နွေ သေဆုံးတော့မယ်၊ ဒီလို သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ နွေဟာ အပျိုစင်
ဘဝနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွားချင်တယ်၊ အကျည်းစာနံတဲ့ ကံကြမ္မာတွေကြားထဲမှာ

အလိမ္မာနဲ့ အလှအပဆုံး လူ့ဘဝကို လက်စသတ်ခဲ့ပါရစေတော့...

သူတို့နှစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်လိုက်ကြသည်။ ဖြစ်ဆိပ်
မှာ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးစာစီစီး ဆိုက်ကပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသင်္ဘော
ဖြင့် နက်ဖြန်နက် ၄ နာရီတွင် မောင်ပြန်လိုက်သွားတော့မှာပါလား ဆိုသည်
ကို တွေးမိသောနေ့သည် မောင်မျက်နှာကို ဝဝကြီးစိုက်ကြည့်လျက် မောင်ဝါး
ပြင်ကို မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် နမ်းရှုံ့နေမိတော့သည်။ နွေတို့အိမ် ခေါင်းရင်းမှ
သရက်ပင်ကြီးတွင် သရက်ပွင့်များ ဝေနေဆဲ။ တချို့ပွင့်ပတ်များ အညှာညှောင်း
ကာ တဖွဲဖွဲကြွနေဆဲ ပါပဲလေ။

‘အစတုန်းကတော့ နွေအတွက် အသေမပြောင့်စရာ အမေပဲရှိခဲ့တယ်၊
အခုတော့ မောင်နဲ့ပါဆို နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ တကယ်လို့ နွေသေသွားခဲ့ရင်
မောင်ကတော့ လူငယ်မို့ ထားပါတော့၊ အမေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
အမေတစ်ယောက်တည်း အမေ သိပ်ကိုအားငယ်သွားမှာ’

‘နွေ မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ မောင်ဘဝမှာ ဒီလောက်အထိ ကံမဆိုး
တတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သေမင်းဟာ မောင်တို့ချစ်ခြင်းကို အနိုင်မယူနိုင်ဘူး
အမေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ နွေ ဖြစ်စေချင်သလို မောင်ကိုမှာခဲ့ပေါ့၊ နွေ
ဖြစ်စေချင်တာတွေကို မောင် သေသေချာချာ အကောင်အထည် ဖော်ပါမယ်၊
ဒါကလည်း နွေထင်သလိုဖြစ်သွားမှပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတဲ့
အခါ “နေမရှိရင်” လို့ ပြောပါနွေ၊ နွေသေတဲ့အခါလို့ ဘယ်တော့မှ မပြော
ပါနဲ့၊ မောင် အဲဒီအသုံးနှုန်းကို ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး’

‘ကောင်းပါပြီမောင်၊ နွေမရှိတဲ့အခါ အမေမှာ ပိုက်ဆံတော်တော်များများ
ရှိတယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို မောင် အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး အမေကို စောင့်ရှောက်
လိုက်ပါ၊ အမေ မောင်ကိုချစ်တယ်၊ ယုံလည်းယုံတယ်၊ နွေ အမေကို မှာထား
ခဲ့မယ်’

‘နွေအမေဟာ မောင်အမေပဲပေါ့၊ မောင် သူ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားလို့
မလား၊ ငွေတော့ မလို့ပါဘူး’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောင်ကို မတွေ့ရတော့မည့်အတိုင်းပင်။ တစ်ည

လုံး ရသမြောက်သော အချစ်အကြောင်း ညွှန်းဖွဲ့သိကုံးနေကြသည်။

သည်လိုနှင့် ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ကိုလှိုင်းအောင်တစ်ယောက် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နွေက လိုက်ဖို့သည်။ ကမ်းပေါ်မှလူများက သင်္ဘောပေါ်မှ လူများကို အော်ပြီး မှာကြားနေကြသည်။ မမေ့နဲ့နော်ဆိုသော အသုံးအနှုန်းမျိုးကို အသံတွေကြားထဲက သူကြားရသည်။ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး၊ အချိန်က နည်းနေသောအခါ စကားတွေကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် အလှအယက်မှာနေကြသည်။ ဆက်ဆက်သွားနော်၊ မမေ့နဲ့နော်၊ ပြောပြလိုက်ပါနော်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး အတိုင်းအတာအားဖြင့် သည်လို သင်္ဘောဆိပ်တွေမှာ၊ မီးရထားဘူတာရုံတွေမှာ၊ အဝေးပြေးကားဂိတ်တွေမှာ ကျန်ခဲ့သူများနှင့် ခရီးသည်များအကြား မှာကြားသော အကြောင်းအရာမှာ တူချင်မှတူမည်ဖြစ်သော်လည်း ခွဲခွာရသဖြင့် ခံစားချက်တွေက အတူတူပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သင်္ဘောသည် ကမ်းစပ်မှ စတင်ထွက်ခွာရန် စက်ရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သောအခါ ရေလှိုင်းဂယက်တွေ ပွက်ထသွားသလို ကျန်ရစ်ခဲ့သူများနှင့် မသွားမဖြစ်သွားရသည့် ခရီးသည်များ၏ ရင်လှိုင်းများသည်လည်း အမြင့်ဆုံး ခုန်လွှားသွားသည်။ ရင်လှိုင်းအနေနှင့် ပြောရလျှင် နွေနှင့် ကိုလှိုင်းအောင်တို့၏ ရင်လှိုင်းများက အမြင့်ဆုံးပါပဲလေ။

‘မောင်... လကုန်ရင် လာဦးမှာလား’

‘လကုန်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကြားထဲလည်း လာခဲ့မယ်’

‘မောင်... ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်’

သင်္ဘောသည် နှုတ်ဆက်နေသူများကို ကလွန်းတယ်ဆိုပြီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခွာလာသည်။ ရေလယ်ခေါင်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းသည် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ နှုတ်ဆက်နေသူများလည်း ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ထီးထီးကြီး တစ်ယောက်တည်းရပ်နေဆဲ။ နွေဝဲပေါ့၊ နွေသည် ငိုနေသလား၊ လက်ပြဲနှုတ်ဆက်နေသလား၊ မျက်ရည်သုတ်နေသလား၊ သူ ခွဲခြားမရနိုင်လောက်အောင် မှုန်ဝါးနေသော အစက်အပြောက်

အလေးဖြစ်သွားပြီ။ မြူတွေကလည်း ဆိုင်းနေသည်။ ထိုအခါ နွေကို ဆက်ဆက်မြင်တွေ့ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်ရ၏။ စင်စစ် ထိုသို့မဟုတ်။ နွေ ကို သူ သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့နေရ၏။ အချိန်မရွေးပါပဲလေ။ သူ့ရင်ထဲကိုပင် နွေက နီဝင်ပုန်းအောင်း လိုက်ပါလာခဲ့သေးသည်။



မင်းသိင်္ခ
ဓမ္မဒူတိယကဏ္ဍ



မသိခြင်းလက်ဆောင်

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်က အသက် ၃၅ နှစ်သာရှိသေး၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လွန်စွာကျစ်လစ်၏။ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော အသားများမှာ အသုံးဝင်သော ကြွက်သားများသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်၌ မလိုအပ်ဘဲ ဖိုနေသော အသားဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဆီဟူ၍လည်းကောင်း တစ်ကျပ်သားမျှပင်မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အသားဖြူသူမဟုတ်၊ အသားညိုသူဖြစ်သောကြောင့် အသားဖြူသော သူငယ်ချင်းများနှင့်တွေ့လျှင်

‘မင်းတို့အမေကလည်းကွာ မင်းတို့ကို ဖြူဖပ်ဖြူလျှောက်လေးတွေ မွေးပေးထားတာကိုး၊ ငါ့အမေကတော့ ငါ့ကို ကြေးနီရောင်အသားနဲ့ မွေးပေးထားတာ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကိုပိုင်တဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်စစ်နတ်သားဟာ ငါ့လိုပဲ ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိတယ်ကွ’

ဟု မိမိ၏ အသားမဖြူခြင်းကို ဂုဏ်တစ်ခုအဖြစ် ပြောပြီးလျှင် သူတစ်ပါး၏ အသားဖြူခြင်းကို အပြစ်တစ်ခုအဖြစ် နှိမ့်ချပြီးလျှင် ကျီစားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ကျန်သောသူငယ်ချင်းများအား

‘ငါတို့ကတော့ နေပူထဲမှာ နေခြောက်လှမ်းမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ ဒါ့ကြေးနီရောင်အသားဖြစ်မှာ၊ အဲဒီလိုမလုပ်ရင်တော့ ဒီကောင်နဲ့တွေ့တိုင်း ငါ့အမေတွေ အပြစ်တင်ခံနေရဦးမယ်’ ဟု ပြန်လည်ချေပခဲ့ဖူးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသားညိုခြင်းကို ယောက်ျားတစ်ဦး၏ဂုဏ်တစ်ခုအဖြစ် မှတ်ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၌ အလုပ်လည်းမရှိ။ ဝင်ငွေလည်းမရှိဘဲ ဆင်းရဲ

စွာ အသက်ရှင်ခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် တရုတ်နှစ်သစ်ကူး၌ မိတ်ဆွေများအား အရက်တိုက်ရန်အတွက် အရက်တွင်စိမ့်သည့် တရုတ်ဆေးကိုဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အလုပ်ရှာရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဗဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လမ်းဘေးတွင်ရောင်းနေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဝင်၍ သောက်ကြလေ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကိုပေါ်ထွန်းက

‘ဘယ်လိုလဲ ဖိုးအောင်ထွန်း၊ အလုပ်အဆင်ပြေပြီလား’

ဟု မေးလေ၏။

‘ဒီနေ့ထွက်လာတာ နောက်ဆုံးအလုပ်ရှာခြင်းပဲ၊ ဒီနေ့မှ အလုပ်မရရင်တော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျုပ် ဓားပြလုပ်တော့မယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်စိပေါက်များ ပိတ်သွားသည်အထိ ရယ်လေ၏။

‘ဒီမှာ... ဖိုးအောင်ထွန်း၊ ကိုယ့်လူလောက် သနားတတ်တဲ့သူဟာ ဓားပြလုပ်လို့ မရဘူး၊ ဓားပြဟာ ရက်စက်ရတာ၊ ပစ္စည်းတောင်းလို့ ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ရက်စက်ရတာ’ ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ...

‘အဲဒီလို ဓားပြလုပ်ရတာခက်တယ်ဆိုရင်လည်း သူခိုးလုပ်မယ်ဗျာ’

ဟု ပြောပြန်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းက မျက်စိပေါက်များ ပိတ်သွားသည်အထိ ရယ်ပြန်လေ၏။

‘သူခိုးဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မိသွားတဲ့အခါ သိပ်ပြီး ဖျက်နှာငယ်တာ၊ ကိုယ့်လူက သိပ်ပြီး မာနကြီးတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူခိုးလုပ်လို့ ချွာလဲ’

ဟု ကိုပေါ်ထွန်းက ပြောပြန်လေ၏။

‘စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ကိုပေါ်ထွန်းရယ်... ကျုပ်က ဓားပြလည်းမလုပ်ရပါဘူး၊ သူခိုးလည်း မလုပ်ရပါဘူး၊ အခြေအနေကတော့ အဲဒါလုပ်မှ

ထမင်းစားရမယ့်အခြေအနေ ရောက်နေပြီမျိုး၊ ကျုပ်မှာက ပိုက်ဆံတစ်ပြာအမှီတော့ဘူး။ နောက်ထပ်လည်း မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခုသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ခင်ဗျားပေးသွားပေတော့’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်စိပေါက်များ ပိတ်သည်အထိ ရယ်ပြန်လေ၏။

‘ဪ... ဖိုးအောင်ထွန်း... ဖိုးအောင်ထွန်း... အတော်ကလေးအခြေအနေ ဆိုးနေပါလား။ အလုပ်ကလည်း မရှိ၊ ဝင်ငွေကလည်း မရှိ၊ ကူညီမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းလည်း မရှိ၊ မရှိသဘာရေယဉ်ကြောမှာ ဈောချင်တိုင်းဈောနေပါလား တကယ်အောင်ထွန်းရေ၊ တစ်ခုတော့ ကူညီနိုင်တယ်၊ လောကကြီးမှာ စိတ်ညစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ပြီးသေမယ်လို့ စိတ်ကူးရင်တော့ ကျုပ်ဆီလာခဲ့၊ ကြက်သတ်ဖို့ ဖော်ထားတဲ့ အဆိပ်ကောင်းကောင်းတော့ ရှိတယ်’

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်စိပေါက်များ ပိတ်သည်အထိ ရယ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က...

‘စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ’

ဟု ညည်းလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းက

‘စိတ်ညစ်ရင် အရက်သောက်မလား၊ ကျုပ်ဆီလာခဲ့၊ နှစ်သစ်ကူးရင် တိုက်မယ်’

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

‘ခင်ဗျားနှစ်သစ်က ဘယ်တော့ကူးမှာတုန်း’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းက...

‘နောက် ရှစ်လ လိုသေးတယ်’

ဟု ဖြေလေ၏။

‘ခင်ဗျားဥစ္စာကလည်းဗျာ... စိတ်ညစ်တာက အခုညစ်တာ၊ အရက်သောက်ဖို့ ရှစ်လစောင့်ရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ကြည့်လုပ်ပါဦးဗျာ’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းက...

‘အေးလေဗျာ... စိတ်ညစ်တာတွေမှတ်ထား၊ နောက်ရှစ်လကျတော့

အဲဒီအတွက်ဆိုပြီး အရက်သောက်လိုက်ပေါ့’

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘ကိုပေါ်ထွန်းရယ်၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ၊ စိတ်ညစ်စရာစကားတွေ မပြောမိနဲ့၊ စကားကောင်းလေးဘာလေး ပြောပါ’

ဟု ပြောလျှင် ကိုပေါ်ထွန်းက...

‘ဒီလိုရှိတယ် ဖိုးအောင်ထွန်းရဲ့... လူမျိုးကြီးတစ်မျိုးရဲ့ အပြောင်းအလဲအား နှစ်ရှစ်ရာကျော်မှာ တစ်ကြိမ်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ အပြောင်းအလဲဟာ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်မှာ တစ်ကြိမ်ရှိတယ်၊ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အပြောင်းအလဲဟာ ဆယ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ် ရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောင်းအလဲဟာ ခုနစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်ရှိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်မှာ အခုလိုပဲ အခြေအနေမဲ့၊ အလုပ်အကိုင်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုနှစ်မှာလာပြီး အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်အတိုင်းသဘောရှိတယ်’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်ပါ့မလား ကိုပေါ်ထွန်းရယ်၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း အတိအကျဆိုတော့ ကျုပ်ဖြင့်မယ့်ဘူး’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်ုပ်အား အနူးကြမ်း ငဲ့ပေးလေ၏။

‘ကိုယ်နေတဲ့မြို့ကလေးမှာ ရေတွေကြီးတော့ ကိုယ်တို့မိသားစုဟာ အိမ်ခေါင်ပေါ်မှာတက်ပြီး ဆောင့်ကြော့ထိုင်နေရတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်အဖေကိုမေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုးတစ်ခါကလည်း အိမ်ခေါင်ပေါ်မှာထိုင်ဖူးဘယ်နော်လို့ပြောတော့ အဖေက အဲဒါ မင်းဆယ်နှစ်သားပေါ့၊ အခု မင်းသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လို့ ထိုင်ရတာတဲ့၊ နောက်တစ်ခါ ထိုင်ချင်သေးရင် သက်သုံးဆယ်ပြည့်တဲ့အထိ ဒီအိမ်က ဘယ်မှမသွားနဲ့တဲ့၊ အဖေပြောတဲ့စကားဟာ သိပ်ပြီးမှန်တာပဲ၊ အသက်သုံးဆယ်ဖြည့်တဲ့နှစ်မှာ ကိုယ်ဟာ အဲဒီနေရာမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်တော့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အဖေကိုတောင် လွမ်းမိသေးတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကတော့ အဖေကို လွမ်းတော့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ရေးထားသေးတယ်’

ဟု ကိုပေါ်ထွန်းကပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

‘အဲဒီဝတ္ထုစမ်းပါဗျာ၊ ဖတ်ကြည့်ရအောင်’

ဟု ပြောလိုက်၍ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်စိပေါင်များ ဝိတ်သည်အထိ ရယ်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်...

‘စာနဲ့ရေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နဲ့ရေးထားတာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှန်ပေသည်။ ၎င်း ကိုပေါ်ထွန်းဆိုသည့်လူကြီးသည် သူ တွေ့ကြုံရသော အကြောင်းအားလုံးကို ဝတ္ထုရေးဆရာများ ခေါင်းစဉ်တပ်သကဲ့သို့ သူသည် ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ထား၏။ ဒေါ်တင်ဆိုသည့် မိန်းမကြီး ခုန်ပေါက်၍ ဆဲဆိုသည့်အကြောင်းကို ဒေါ်တင်ကြက်မကြီးဖြစ်သွားခြင်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခင်စန်းဆိုသည့်မိန်းမ နောက်မီးလင်းသည့်အကြောင်းကို ဖူးစာနှစ်ခိုင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာရုံ၏ အလှူငွေများကိုယူ၍ ထွက်ပြေးသွားသော ဦးကြွက်နီ၏ အကြောင်းကို ငွေမက်သူ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါင်းစဉ်များ တပ်ထားလေ၏။ ၎င်းပြောသောအကြောင်းအရာများကို ထပ်မံပြောပြစေလိုလျှင် ခေါင်းစဉ်ပြောပြမှ ပြန်၍ပြောပြနိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်သူသည် ဆန်စက်တစ်ခု၌ အတူတကွ အလုပ်လုပ်ကြသူများ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကြောင့် ထိုဆန်စက်ကြီး ဖျက်သွား၏။ တစ်ပတ်ခန့် စက်ရပ်၍ ပြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကြောင့်ဖျက်သည်ဟု အသိမခံဘဲ အခြားအကြောင်းတစ်ခုပြုပြီး စက်ကိုပတ်၍ ပြင်၍လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းက မသိရင်ခက်မယ်ဟု ခေါင်းစဉ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ယခုလည်း သူ့အဖေကိုလွမ်း၍ဖြစ်သော အကြောင်းအရာကို အဖေကိုလွမ်းတော့ဟု ခေါင်းစဉ်ပေးထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုပေါ်ထွန်းငဲ့ပေးသော ရေနွေးကြမ်းကို ကျိုက်ခနဲမော့ချလိုက်၏။

‘လူတွေဟာ ခုနစ်နှစ်မှာတစ်ကြိမ် အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး... ကိုပေါ်ထွန်းရဲ့’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်းက...

‘ကိုယ့်လူ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ

အခု ၃၅ နှစ်မှာ ထပ်ဖြစ်တာပါပဲ၊ အကြောင်းအရာဟာ အတူတူပါပဲ၊ ဖြစ်ပုံဖြစ်နည်းသာ မတူတာပါ။ ၂၈ နှစ်တုန်းကလည်း ငွေရေးကြေးရေး ဒုက္ခရောက်တယ်၊ အခု ၃၅ နှစ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘အဲဒါ မှန်တယ်ဗျ၊ နောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမှာလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုပေါ်ထွန်းက...

‘ခုနစ်နှစ်မှာ ခုနစ်မျိုး ပြောင်းဖြစ်တယ် ကိုယ့်လူရေ၊ ဥပမာ ပြောမယ်၊ ကိုယ့်လူတစ်နှစ်သားက ခုနစ်နှစ်သားအထိ တစ်ပုံပြီးသွားပြီ၊ ရှစ်နှစ်သားကနေ ဆယ်ငါးနှစ်သား တစ်ပုံပြီးသွားပြီ၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်သားကနေ နှစ်ဆယ်လေးနှစ်သား တစ်ပုံပြီးသွားပြီ၊ နှစ်ဆယ်လေးနှစ်သားကနေ သုံးဆယ်တစ်နှစ်သား တစ်ပုံပြီးသွားပြီ၊ သုံးဆယ်နှစ်နှစ်ကနေ သုံးဆယ်ငါးနှစ်အပိုထဲမှာ အခုရောက်နေပြီ။

‘ပထမတစ်နှစ်မှာ ရုန်းကန်တည်ဆောက်ရမယ်၊ အဲဒီတော့ သုံးဆယ်သုံးနှစ်ဟာ ရုန်းကန်တည်ဆောက်ရမယ့် အချိန်ပဲ၊ သုံးဆယ်လေးနှစ်က လှုပ်ရှားရမယ့်နှစ် ဖြစ်တယ်၊ မနှစ်ကဆိုရင် အရမ်းလှုပ်ရှားရမယ်၊ သုံးဆယ်ငါးနှစ်ဟာ ဘဝမှာ အဆင်မပြေတဲ့နှစ်ပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီနှစ်ဟာ ရန်ဖြစ်တတ်တယ်၊ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ရမယ်၊ သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ဟာ သူတစ်ပါး အကူအညီ၊ သူတစ်ပါး၏အကြံဉာဏ်နဲ့ ကောင်းတဲ့နှစ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ နေ့စမ်းပါဦး ဝိုးအောင်ထွန်းရဲ့ သုံးဆယ်ငါးနှစ်ပြည့်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ’

ဟု ကိုပေါ်ထွန်းက မေးလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီးလျှင်...

‘ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့မှာ ကျုပ်က မွေးတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်မွေးနေ့ဟာ ဒီနေ့ပဲ၊ အတိအကျပြောရရင် မနက် ၈ နာရီမှာ မွေးတာဆိုတော့ အခု ၉ နာရီခွဲလေဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ထဲကို တစ်နာရီခွဲ ဝင်လာပြီ’

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ဆိုင်အနီးသို့ မော်တော်ကားအနီးလေးတစ်စီး ကျီခနဲ လာ၍ရပ်လေ၏။ ထို့နောက်

တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်နှင့် တွန့်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ် တွန့်သွားသည်ကို ထိုမိန်းမက မြင်လိုက်၏။

‘ကိုအောင်ထွန်းရယ် ကျွန်မကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒီလောက်တောင် လန့် သွားပါနဲ့၊ ပထမဦးဆုံး ကျွန်မလုပ်မယ့်အလုပ်က ရှင်နဲ့ ရှင်မိတ်ဆွေသောက် နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပေးမလို့ပါပဲ။ ဒုတိယအလုပ်ကတော့ ထမင်းစား ရင် ရှင် ဘယ်ဆိုင်မှာစားမလဲ၊ ကျွန်မက လိုက်ပြီးကျွေးမလို့ပါပဲ။ တတိယ အချက်ကတော့ ရှင်ကို ကျွန်မနေတဲ့အိမ် ခေါ်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမြို့ ထဲက အလွန်အရိပ်အာဝါသကောင်းတဲ့ ပန်းခြံတွေထဲမှာ ရှင်ကို ဒရင်းဘတ် တစ်လုံး ချထားပေးမယ်၊ ရှင် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပါဦး’

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းက ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ် ပြီးလျှင်...

‘ကိုယ်ပြောတာ မှန်နေပြီမဟုတ်လား၊ သူတစ်ပါးအကူအညီ၊ သူတစ်ပါး အကြံဉာဏ်နဲ့ စတင်ကောင်းစားတော့မယ် ဆိုတာလေ၊ ဟော အခုရောက်လာပြီ’

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘မတောင်းဘူး၊ အဲဒါကြီးရောက်လာရင် ဒုက္ခရောက်မှာ၊ သူ့နာမည်က “ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်” တဲ့၊ အဲဒီမိန်းမက ကျုပ်နဲ့ သိပ်ပြီးခင်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကိုခိုင်းဖို့ခင်တာ၊ ပြီးရင် ရေရေလည်လည်ခိုင်းပြလိမ့်မယ်၊ သူခိုင်းတဲ့ဟာက ဒုက္ခရောက်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့ ကိုပေါ်ထွန်းရေ၊ ထန်းလျက် ခဲ ဆွေးလျက်သလို ဖြစ်တော့မှာပဲ’

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်စိများ ပိတ် သည်အထိ ရယ်လေတော့၏။ ထိုမိန်းမအမည်မှာ ‘မေသင်းကြူ’ ဟူ၍ ဖြစ်စေ ၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့်ကျွန်ုပ် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသောအမည်မှာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးရှိ ခုံလွတ်တစ်ခုကို ဆွဲ၍ ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည် ချိုပေါ့ကျတစ်ခွက်ပေးပါဟု မှာလိုက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ရောက်လာသောအခါ လက်ဖက်ရည်ကို အရာသာ

ခံ၍သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား...

‘ကိုအောင်ထွန်း... ရှင်တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေတယ်ထင်တယ်’

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

‘တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေပါတယ်’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီး နောက်...

‘ရှင်မိတ်ဆွေက လက်ဖက်ရည်ဖိုးနဲ့ ဆေးလိပ်ဖိုးတွေပေးဖို့ ဆယ်တန် လေးကိုခေါက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အောက်မှာ ထိုးထားတယ်ရှင်၊ ရှင်က သိပ်ပြီးအားနာတတ်တာ၊ သူများက ရှင်ကို အဲဒီလို ထုတ်ပြီးပေးရင် ဘယ် အပေးခံမလဲ၊ ရှင်အခုဘိုင်ကျနေလို့ အပေးခံတာ၊ အဲဒါ တစ်ချက်တည်းနဲ့ကို ထင်ရှားပါတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ရှင်စီးထားတဲ့ ဂျပန်ဖိနပ်အဟောင်းလေးဟာ ခြောက်ဥက္ကလာဘက်ကလုပ်တဲ့ ခြောက်ကျပ်တန် ဖိနပ်ကလေး၊ အဲဒါလေးပါး တာတောင် ရှင် လဲပြီးမစီးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ရှင်မှာ ငွေပိုငွေလျှံလေး ခြောက်ကျပ် တောင် မရှိဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ရှင်လို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အခုလို ဒုက္ခရောက်နေတာ ကျွန်မ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ရှင်ကြည့်သူက မရမယ့် အလုပ်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်ကိုတူတာပဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ကိုအောင်ထွန်းရယ်... ရှင်ရဲ့ တစ်ယူသန့်၊ တစ်ခွက်ထိုး အယူအဆတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကျွန်မဆီမှာ ခိုလှုံလိုက်စမ်းပါ’ ဟု ပတ္တမြား ဂမုန်းမယ်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မချီတင်ကဲအမှုအရာဖြင့် သွားပြန် လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းကမူ...

‘ဖိုးအောင်ထွန်း... စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ကိုယ်လူ၊ ဟောဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ လက်တွဲသင့်တယ်၊ ကိုယ်ရင် ဘိုင်ကျနေပုံကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အက်ခတ် နိုင်တာလည်း အတော်ကို ဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ... အဲဒီတော့ ကိုယ်လည်းသွားမယ်၊ ဒီမှာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ထွန်းကို ခေါ်သွားပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ နောင်တစ်ချိန်မှာတော့ သူ့ကို ခုံမပျက်ဘဲ ပြန်ပို့ပေးဖို့တော့ ကတိပေးပါ’

ဟု ရွတ်နောက်နောက် နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘စိတ်ချပါရှင်၊ စိတ်ချပါ၊ ရှင်မိတ်ဆွေကြီးကို အလုံးအထည်မပျက်၊ ပုံစံမထွက် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ အနီးအနားမှာ ကတ္တားရှိရင် ပေါင်ချိန်ထေး လိုက်ချင်ပါရဲ့၊ အလေးချိန်တောင် မလျော့စေရပါဘူး’

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းလည်း ကျွန်ုပ်အား ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်ထဲ၌ ရက်စက်စွာ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။ ပတ္တမြား ဂမုန်းမယ်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသော အခါ၌...

‘ကဲ... ကိုအောင်ထွန်း ကားပေါ်တက်’

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်တက်ခဲ့ရလေ၏။ ကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ၎င်းက...

‘ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ’ ဟု မေးလေ၏။

‘ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ မမေးနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်ဘဝဟာ ကုန်ဆုံး သွားပါပြီ၊ ဘယ်ကိုမှလည်း သွားစရာမရှိပါဘူး၊ အလုပ်ရှာဖို့ ထွက်လာတာပါ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အလုပ်ပေးတော့မယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပေးမယ် အလုပ် ထိုလည်း ကျုပ်သိပါတယ်၊ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ့ မဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပတ္တမြားဂမုန်းသည် တခစ်ခစ် ရယ်လေသည်။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်...

‘ရှင်က တော်တော်ခက်တာပဲ၊ အလုပ်ဆိုတာ ဟုတ်တာလည်း မရှိဘူး၊ မဟုတ်တာလည်းမရှိဘူး၊ အလုပ်ဟာ အလုပ်ပဲ၊ ဟုတ်တဲ့ဘက်ကကြည့်ရင် အဲဒီအလုပ်က ဟုတ်နေပြန်ရော၊ မဟုတ်တဲ့ဘက်ကကြည့်ရင် အဲဒီအလုပ်က မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ အဲဒီတော့ တရားသေစွဲကိုင်ပြီး ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး ပြောရ ခက်တယ် ကိုအောင်ထွန်း၊ ဥပမာပြောမယ်... ကိုအောင်ထွန်းဆိုတဲ့လူဟာ ခိုးသားတာကို နှစ်သက်တဲ့ဘက်ကကြည့်ရင် လူရိုးလူကောင်းလို့ ပြောရမယ်’

‘ကျွန်မလို့ လည်ပတ်တာကို နှစ်သက်တဲ့ဘက်ကကြည့်ရင် ရှင်ဟာ လူနဲ့လူအပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုအောင်ထွန်း ရှင်တစ်ယောက်တည်းမှာပဲ လူရိုးထူ ကောင်းဖြစ်လိုက်၊ လူနဲ့လူအဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်ဟာမှန်သလဲဆိုရင် ဘယ်ဟာမှ ပကတိမှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မ ရှင်ကိုခိုင်းတဲ့ အလုပ် တွေကို ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်ပြော

ရမလဲရှင်၊ ဘယ်ဘက်က ကြည့်တာလဲလို့ မေးရမှာပေါ့’

ဟု ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ပြောလေ၏။ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်၏ အမည်ရင်း မေးသင်းကြူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘ဒီမှာ မေးသင်းကြူ... ခင်ဗျားကလည်း သာလိကာမလေးလို စကား အော်လိုက်တာ၊ ကျုပ်တော့ ဘာမှမပြောတတ်ဘူး၊ ပြောရင်လည်း နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဟု လက်နက်ချလိုက်ရာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်၏ မေးသင်းကြူက ကျွန်ုပ်အား...

‘ဗိုလ်စာ စားမလား၊ ကုလားစာ စားမလား၊ တရုတ်စာ စားမလား’ ဟု မေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

‘မြန်မာစာပဲ စားပါရစေဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရွှေဂုံတိုင်တွင်ရှိသော မြန်မာထမင်း နိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ ထမင်းစားကြလေ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစား ကြလျှင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ကျိတ္တဆဲလမ်းဘက်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုခြံကြီးအတွင်း၌ ခရစ္စမတ်ကတ်ထဲတွင် ရေးဆွဲလေ့ရှိသော အိမ်နှင့်အလွန်တူသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိလေ၏။ ထိုအိမ်ကလေး၏ရှေ့ တွင် လှပသော ပန်းခြံကလေး တစ်ခုရှိ၏။ ထိုပန်းခြံကလေး၏ အစွန်းပိုင်း တွင် လွန်စွာ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှ၏။ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် အိမ် အိမ်နီးနီးကလေးနှစ်ဦးအား ဒရင်းဘတ်ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချင်းဘတ်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ကြီး ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ ပတ္တမြား ဂမုန်းမယ်ကလည်း ကြိမ်နံ့ပျံ့ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်အနီးတွင် လာ၍ထိုင်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ခြံနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကလေးက တယ်လှပါလားဗျာ’ ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ...

‘ဒီဥစ္စာ ဒီလိုပါ ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ မိတ်ဆွေ ကုလားသူဌေးတစ်ယောက် ဝစ်(ဖ်)ပေးသွားတာပါ’

ဟု ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဂစ်(မိ)ဆိုတာ မလိမ့်တပတ် လုပ်ယူလိုက်တာဆို ပြောတာလား’

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ

‘ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ဒီပစ္စည်းတွေ ဂစ်(မိ)မပေးရင် အထောင်ထဲရောက်သွားမှာ၊ အဲဒီလို မဖြစ်အောင် နည်းနည်းလေး ကစားလိုက်တာပါ။ အဲဒီတော့ သူက ဂစ်(မိ)ပေးရတော့တာပေါ့’

ဟုဆိုကာ သူက တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

‘ခင်ဗျားကတော့ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကန္တာရမြေခွေးမပဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ...

‘မဟုတ်တာပဲ ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှင် ဂျစ်ဆော့ကစားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကတ်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်မှာ ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခု ဆေးထားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကတ်ပြားကို အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးညှပ်ထားတယ်၊ ကစားတဲ့သူက ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး၊ အရောင်အသွေးကိုကြည့်ပြီး မူလပုံပေါ်အောင် ပြန်ပြီးစီရတယ်လေ၊ ကောက်ကောက်ဆေးညှပ်ထားတဲ့ အစတစ်ခုကို အခြား ကောက်ကောက်အစကလေးနဲ့ ပြန်ပြီးဆက်ရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ မည်းမည်းခြယ်ထားတဲ့ အစကလေးတွေ ရင်လည်အခြား မည်းမည်းအစကလေးနဲ့ ပြန်ပြီးဆက်ရတယ်ရှင်၊ ဒါမှ တဖြည်းဖြည်းပုံပေါ်လာတာ၊ တကယ်က ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မက ဂျစ်ဆော့ ကစားနေတာ၊ ဘဝဂျစ်ဆော့ပေါ့ရှင်’

ဟု ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ပြောလေ၏။

‘ကဲ ဒေါ်ပတ္တမြား၊ ခင်ဗျားပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ကျုပ်တို့ တစ်ရေးအိပ်ခွင့်ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အနားကသွားရင် ကောင်းမယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက...

‘ပန်းခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လှဲအိပ်နေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အနားကိုရောက်နေတဲ့ လှပချောမောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မောင်ထုတ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ၊ သူတော်စင်တစ်ဦး ဆိုရင်လည်း ဒီလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ အရူးတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုလုပ်နိုင်တာပဲ၊ ရှင်ဟာ သူ

တော်စင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ကိုရှင်သိတယ်၊ ကျွန်မလည်း သိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မသွားမယ်’

ဟု ဆိုကာ မပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် နှုတ်ခမ်းစု၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်နေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ် ခေါ် မေသင်းကြူက ကျွန်ုပ်မျက်နှာအား လှပသောပန်းစည်းကြီးဖြင့် ဖစ်ပေါက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာအား ထိမှန်သွား၏။ ထိုသို့ ထိမှန်သွားသော တစ်ခဏ၌ လှပသော ပန်းစည်းကြီးမဟုတ်ဘဲ မစင်အိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် ထနိုးနိုးလာပြီးလျှင်...

‘ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး... အိပ်လှချည်းလား၊ ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိကအိပ်တာ အခု တစ်ချက်ခွဲပြီ၊ လက်မက်ရည် သောက်လိုက်ပါဦး၊ ပဟာဒီမှာ ရှင်တော်ဖို့ အကျိုး လုံချည်း၊ ဖိနပ်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသုတ်ပေါ့’

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်နေစဉ်အတွင်း သွားရောက်ဝယ်ယူခဲ့သော စည်းမျဉ်းအား တစ်ခုချင်း ပေးလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မစင်အိုးကြီးကို သတိရနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်မက်ရည် ဝမ်းကွန်ကို ယူ၍သောက်ရင်း...

‘ကဲ ဒေါ်ပတ္တမြားရေ... ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပေတော့’

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပြလေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ လည်စည်းနက်ကတိုင်များ ဝတ်၍ထားသော လူငယ်တစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီးနောက် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်၏ မျက်နှာအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ၎င်းက...

‘ဒီကောင်လေးနာမည်က မောင်ဘကြူတုံး၊ ဒီသင်္ချာကစားနဲ့ ကောင်းပြီးတယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားတာမှာ မောင်တင်နေတယ်၊ အလုပ်လည်း မရသေးဘူး၊ အိမ်ကို ပိုက်ဆံမှာတာလည်း များလှပြီ’

သူ့အိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ရင် သူ့အိမ်က စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောကြတော့ဘူး။ သူ့အဖေဆိုရင် သူ့နာမည်တောင် မကြားချင်တော့ဘူး။ သူ့ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ ကြီးတော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူ့တို့အိမ်လုံးက သူ့ဆီကို ငွေမပို့တော့ဘူး။ နောင်ကြည်အောင် ပစ်ထားတဲ့သေတ္တာပဲ။ သူတို့အိမ်က ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ခြံနံပါတ် (...)။ သူ့အဖေက ဦးနုနဲ့ တွေ့တဲ့။ သူ့အဖေက ဒေါ်လှကြူ။ အရင်တုန်းက အတော့်ကို ချမ်းသာခဲ့တယ်။ အခုလည်း ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်တော့ ရှိသေးတယ်'

ဟု ပြောလေ၏။

'အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က 'ရှင်က ခြိတ်မြို့နယ်၊ စခန်းသစ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာနေတယ်၊ ကျောက်တူနဲ့ နှစ်လောက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရောက်လာဖူးတယ်။ ရှင်အိမ်မှာ နှစ်လလောက် သောင်တင်သွားတယ်။ ရှင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွေးဆညှိခံလိုက်တယ်။ ဒီဇာတ်ပုံဟာ မောင်ဘကြူး၊ စခန်းသစ်မှာ ရိုက်ထားတာတစ်ပုံပဲ။ အဲဒါ ရှင်ကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးထားတယ်လို့ မှတ်ထား။ အဲဒီတော့ မောင်ဘကြူးရဲ့ မိဘတွေက ရှင်ကို ရန်ကုန်ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးမယ်။ ရှင်က ကျောက်ကလေး ဘာကလေးဝယ်ပြီး နယ်အက်ကူးမလို့ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပါ။ သူတို့က ရောက်ဖူးသလားလို့မေးရင် ဒီလိုအရောင်းအဝယ်နဲ့တော့ မရောက်ဖူးပါဘူး။ အရင်တုန်းက တော်တော်လေး နံနံ့စပ်စပ် ရောက်ဖူးပါတယ်လို့ပြော။ အခု မရောက်တာလည်း သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီလို့ပြော။ အဲဒီအခါမှာ မောင်ဘကြူးရဲ့ အမေကြီးက ကျောက်သုံးလုံး ထုတ်ပြလိုမယ်။ အကြိုအလုံးကို နှစ်သိန်းအထိပေးနိုင်တယ်လို့ပြော။ အသေးဆုံးအလုံးကို သုံးသိန်းအထိ ပေးနိုင်တယ်လို့ပြော။ အလတ်စားကိုတော့ ငါးသောင်းထက် ပိုမပေးနိုင်ဘူးလို့ပြော။ သူတို့နဲ့ ဈေးတည့်ပြီဆိုရင် သုံးသိန်းတန်ကျောက်ရယ်။ နှစ်သိန်းတန်ကျောက်ရယ်။ ငါးသောင်းတန်ကျောက်ရယ်အတွက် အမှန်တကယ်တယ်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ငွေနှစ်သောင်း စရံပေးခဲ့။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အားတစ်အားလုံး အသွယ်

ဖို့ပြော။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို သူတို့ကထည့်ဖို့ သံဘူးလေးတစ်ခု ယူလာလိမ့်မယ်။ သူတို့ဘာသာ ထည့်ခိုင်းပြီးတော့ ကြိုးနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခရော့စတုပ်ပြီး ချိပ်ပိတ်ခိုင်း။ ချိပ်တံဆိပ်ကိုတော့ ချိပ်မခြောက်ခင်မှာ ရှင်ရဲ့ ပက်ကားတောပင်ကလစ်အမြီးဖျားနဲ့ နှိပ်ခဲ့။ အဲဒါပြီးရင် ရှင်ပြန်ခဲ့ရုံပဲ။ ပြန်ခဲ့တဲ့အခါ ဒီကိုမလာနဲ့တော့၊ ရှင်အခုနေတဲ့အိမ်ကို ရှင်ပြန်၊ နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ ရှင်ကို သရုပ်ဆောင်ခ လာပေးမယ်။ ဒါပဲ'

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းဝယ်ပေးသော စပို့ရှပ်အသစ်၊ လုံချည်အသစ်၊ ဖိနပ်အသစ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားနှင့် ဖိနပ်အဟောင်းတို့ကို စက္ကူအိတ်အတွင်းထည့်၍...

'ခင်ဗျားအတွက် လက်ဆောင်'

ဟု ထိုးပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် ကျွန်ုပ်အား...

'နံတယ်'

ဟုဆိုကာ လက်ဖြင့်ပုတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

'ဒီမှာ ဒေါ်ပတ္တမြား၊ နံတယ်လို့ တရားသေမပြောပါနဲ့၊ ခင်ဗျားဘက်က ကြည့်ရင် နံတာပေါ့၊ ကျုပ်ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ မွေးတယ်'

ဟု ၎င်းပြောသောစကားကို ပြန်လည်၍ချေပလိုက်ရာ ပတ္တမြား ဂမုန်းမယ်က...

'သူ တော်တော်တတ်တယ်၊ ဒီကစကားနဲ့ ဒီကို ပြန်ချေတာပေါ့၊ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါကြင်းကြော်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့'

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

'ဒီစကားပုံ သိပ်မကောင်းဘူးဗျ၊ မျောက်အမြီးနဲ့ မျောက်ကိုချည်တယ်လို့ပြောမှ ကောင်းတယ်'

ဟု ပြောလျှင် ၎င်းက...

'သွားတော့'

ဟု ကျွန်ုပ်အား နှင်ထုတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သွားလာနိုင်ရန် အတွက် ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအားနှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် ခြံဝသို့ ကျွန်ုပ်အား လိုက်၍ပို့၏။

ခြံသို့ရောက်သောအခါ၌...

‘ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း* ရှင် အဲဒီအိမ်ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ စကားပြောဆိုနေတုန်း အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကြူးကြူး နယ်စပ်ရောက်နေတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ သူ့ကြီးတော်ကြီးပဲ၊ ကြူးကြူးဆိုတာ မောင်ဘကြူးကိုပြောတာ၊ အဲဒီအခါမှာ ရှင်က ပြောရမှာက ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် နယ်စပ်ရောက်နိုင်ပါဘူး၊ ကျားတံဆိပ်ငါးဒိုင်အိမ်မှာတည်းပြီး အဲဒီကနေပဲ အလုပ်လုပ်မှာပါ၊ တကယ်လို့ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရရင် အဲဒီကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါလို့ပဲ ပြောပါ’

ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သပ္ပာယ်အက အမေလို့ ခေါ်ရလောက်အောင် ချစ်ဆွေးလှသော ထိုမိန်းမအိမ်မှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

သရုပ်ဆောင်လော့စားခြင်း

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပွားပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအိမ်၌ ဆေးညှို့လိပ်ဖွာရင်း အေးချမ်းစွာ လဲလျောင်းနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုအိမ်ရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်စီးဆိုက်သံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ပတ္တမြားဂမုန်းသည် အထုပ်အပိုးများပိုက်လျက် ထားခေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား...

‘ဟောဒီမှာ ရှင်အတွက် အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ၊ လိုအပ်တာတွေ အကုန်လုံး ဝယ်လာပြီးပြီ၊ ရော... ဟောဒီမှာက ငွေနှစ်သောင်း၊ ဒါက သရုပ်ဆောင်ခ’

ဟု ပြော၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ၏ဇနီးအား ပစ္စည်းများကို အပ်နှံပြီးနောက် ၎င်းပေးသောငွေကို အိတ်၌ထည့်ကာ...

‘ကဲ... ဒေါ်ပတ္တမြား၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာလေးတွေ မေးပါရစေ’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ပတ္တမြားဂမုန်းက...

‘မရှင်းတာက ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်လုံး မရှင်းဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီ

တော့ကားပေါ်တက်ပါ ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး တစ်ခုခုစားရင်း ပြောကြတာပေါ့’

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း နာခံလိုက်ရလေတော့၏။ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်စားသောက်ရန်အတွက် အစားအသောက်များ မှာပေး၏။

‘ခင်ဗျား မစားဘူးလား’

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

‘ကျွန်မက ဒိုင်းရက်လုပ်နေတယ်’

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

‘နေစမ်းပါဦး ဒေါ်ပတ္တမြားရယ်... ခင်ဗျားတို့မိန်းမတွေ ခုတစ်လော အဲဒီစကား မကြာခဏသုံးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

‘မိန်းမဆိုတာ အသက်ကလေးနည်းနည်းရလာရင် ဗိုက်တွေ၊ ပါးစုံတွေ၊ လက်မောင်းနောက်သားတွေ၊ တင်ပါးအောက်သားတွေမှာ အဆီတက်လေ့ရှိတယ်ရှင်၊ အဲဒါကို အချိန်မီ အစားအသောက်မရှောင်ဘဲ ပရမ်းပတာ စားမိတာနဲ့ လှပတယ်ဆိုတဲ့ နတ်မိမယ်တစ်ယောက်ဟာ ဘဝပြောင်းပြီး ဝက်မိမယ်ဘဝ ရောက်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် အစားအသောက်ကို အချိန်နဲ့ အချင့်နဲ့ စားရတယ်၊ အဲဒါကို ဒိုင်းရက်လုပ်တယ်လို့ပြောတာ’

ဟု ဒေါ်ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

‘ဝက်မိမယ်ဖြစ်သွားတော့လည်း မပူပါနဲ့ဗျား၊ ဝက်သားကြိုက်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းက...

‘ထားပါ ကိုအောင်ထွန်းရယ်... ကျွန်မတို့ ကနဲတဲ့ဇာတ်ထုပ်ကိုပဲ ပြောကြရအောင်’

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကသဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘ဒီလိုရှင် ကိုအောင်ထွန်းရဲ့... ရှင်ကို အဲဒီအိမ်မလွှတ်ခင် တစ်လလောက် ကတည်းက ကျွန်မဟာ အဲဒီအိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေပြီ။ မိုးကုတ်မှာ မောင်ဘကြားရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်က ရတယ်ရှင်။ အဲဒီဓာတ်ပုံကိုပြပြီး အဝင်အထွက်လုပ်နေတာပေါ့။ တစ်ချိန်က မောင်ဘကြား ကို ကျွန်မတို့လင်မယားအိမ်မှာ တည်းခိုသွားကြောင်း၊ မောင်ဘကြားကို တူအရင်း၊ သားအရင်းလို ခင်မင်ကြောင်း၊ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်က သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားရှိစဉ်က ကျောက် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို ယောက်ျားက ဦးဆောင်ကြောင်း၊ ယခုအခါ အဲဒီ လုပ်ငန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်နေရကြောင်း၊ ရောင်းရန်ကျောက်များ ပါကြောင်း ပြောပြီး အဲဒီအိမ်မှာတည်းတာ’

‘ပြီးတော့ မောင်ဘကြားရဲ့ မိဘတွေကို ကျွန်မမှာပါလာတဲ့ကျောက် ကလေးတွေပြပြီး၊ အပ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ မိုးကုတ်ပြန်ရဦးမယ်ဆိုပြီး ပြန်ထွက်လာတာ၊ ပြီးတော့မှ ရှင်ကို အဲဒီအိမ်ကိုလွှတ်တာ၊ ရှင်ကို အဲဒီအိမ်က ကျောက်သုံးလုံးပြတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင် သုံးသိန်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ကျောက်ဟာ ကျွန်မက နှစ်သိန်း ဈေးခေါ်ခဲ့တဲ့အလုံး၊ ရှင်နှစ်သိန်းပေးမယ်ဆိုတဲ့အလုံးဟာ ကျွန်မက ငါးသောင်းဈေးခေါ်ခဲ့တဲ့အလုံး၊ ရှင် ငါးသောင်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်ဟာ ကျွန်မက သုံးသောင်းဈေးခေါ်ခဲ့တဲ့အလုံး၊ အဲဒီတော့ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ’

‘ရှင်ပေးတဲ့ စုစုပေါင်းဈေးက ငါးသိန်းငါးသောင်း၊ ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ ဈေးက နှစ်သိန်းရှစ်သောင်းပဲရှိတယ်၊ ရှင်ကိုရောင်းပြီး ကျွန်မကို ငွေပြန်ရှင်း ပေးရင် မောင်ဘကြားတို့အိမ်က နေရင်းထိုင်ရင်း နှစ်သိန်းခုနစ်သောင်း ဖြတ်မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဟာ သူတို့အတွက် တကယ့်ပစ်ဖစ်ရှ် ငါးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီအခွင့်အရေးကို သူတို့ ဘယ်အလွတ်ခံမလဲ၊ ရှင်းသွားပြီလား၊ နောက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ကို ပြန်ဝင်တယ်၊ မိုးကုတ်က ပြန်လာတယ်ဆိုပြီး လက်ဆောင်တွေဘာတွေ ဝယ်သွားတာပေါ့ရှင်’

‘အထူးသဖြင့်က မန္တလေးကလာတယ်ဆိုပြီး ပိုးကောင်ကြောင်တွေ အများစု ဝယ်သွားတာပေါ့ရှင်၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာကြတယ်၊

မောင်ဘကြားရဲ့အဖေက လောဘအိုးကြီးရှင်၊ သူ့မှာ တိုင်ယာကောင်းကောင်း နှစ်သိန်းနဲ့ ဈေးဖြတ်ထားတယ်၊ လက်ခံ ခဲ့ရင် ယူမယ်တဲ့၊ ပွဲခလည်း ကျွန်မကပေးရမယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မက အဲဒီလောက်ကြီးကွာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဆိုပြီး ကျွန်မဘက်က နှစ်သောင်း လျှော့ ဆေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပွဲခက သုံးသောင်းပေးလိုက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အသားတင်ငွေ နှစ်သိန်းနှစ်သောင်း ရှင်းရမယ်၊ အဲဒီပိုတဲ့နှစ်သောင်း က ကိုအောင်ထွန်းကို စရံပေးခဲ့တဲ့နှစ်သောင်းလေ၊ အဲဒါပါကျေအောင် ဈေးပြော ခိုက်တာ၊ အဲဒီအထဲက ရှင်ကို ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအပြင် အဝတ်အစားတွေ၊ အလှူတွေ ဝယ်ပေးတာပေါ့ရှင်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က သောက်လက်စ စီးကရက်တို့ကို လွှင့် ခံရင်း...

‘ဒီမှာ ဒေါ်ပတ္တမြား... ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားကို ဆက်ခမ်းပိုပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားမကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားပေးတဲ့ ငွေနှစ် သောင်း ပြန်ယူသွား၊ နှစ်ခါနမ်းမယ်၊ တစ်ခါကို တစ်သောင်း သဘောထားပေါ့ဗျာ’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ပတ္တမြားဂမုန်းက...

‘လူကိုများ ဘယ်လိုအစားထဲက အောက်မေ့နေလို့လဲ ကိုအောင်ထွန်း နော်... ကျွန်မလက်ထဲမှာ ငွေနှစ်သိန်းရှိတယ်၊ ရှင်ခေါင်းကို နှစ်ချက်ခေါက် ဆယ်၊ တစ်ချက်ကို တစ်သိန်းပေးမယ်၊ ရှင်ခံမလား’

ဟု ကျွန်တော့်အား ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဒေါ်ပတ္တမြား... လူကိုများ ဘယ်လိုလူစားမျိုးများ အောက်မေ့ ခဲ့လဲ၊ ငွေစကား လာမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ခေါင်းကို တစ်ချက်ခေါက်၊ ခင်ဗျားပါးကို ကျုပ်က တစ်ခါနမ်းမယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘ရှင် စောစောတုန်းကပြောတော့ ကျွန်မကိုတစ်ခါနမ်းရင် တစ်သောင်း နဲ့ ကျွန်မကသာ ရှင်ခေါင်းကို တစ်ချက်ခေါက်ရင် တစ်သိန်းပေးထားတာ၊ အခုနုန်းကမတူဘူး၊ အဲဒါကို ရှင်က နမ်းတာနဲ့ ခေါင်းခေါက်တာကို လဲမယ် ဆိုတော့ ကျွန်မအဖို့ ငွေကိုးသောင်း နာတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက နှစ်ခါခေါက်

မယ်၊ ရှင်က နှစ်ခါနမ်းမယ်ဆိုရင် တစ်သိန်းရှိသောင်း ကျွန်မက နာတာပေါ့ရှင်၊ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ရှင်လည်းမနမ်းနဲ့၊ ကျွန်မလည်း ခေါင်းမခေါက် တော့ဘူး၊ ကျွန်မပြန်မယ်'

ဟု ပြောကာ ပတ္တမြားဂမုန်းသည် ကျွန်ပ်အား ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြပြီးလျှင် ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

* * *

အခုအတစ်ကလေးတစ်ခု

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး လအတန်ကြာသောအခါ၌ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် ကျွန်ပ်ထံ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ပ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ၎င်းက...

'ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုရေစက်လည်း မသိဘူး၊ အကူအညီလိုပြီဆိုရင် ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ တွေ့တော့တာပဲ'

ဟု စကားစပျိုးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ပ်က...

'ဘာခိုင်းမလို့လဲ ဒေါ်ပတ္တမြား... တိုတိုနဲ့လိုရင်းသာ ပြောပါတော့'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းက...

'ဒီလိုပါ ကိုအောင်ထွန်းရယ်... ခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့စကား မသုံးပါနဲ့၊ ရှင်သီးတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို ဘယ်တော့မှမခိုင်းပါဘူး၊ ခိုင်းလည်း မခိုင်းရက်ပါဘူးလေ၊ တကယ်က အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာရှင်၊ ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

* ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားအရဆိုရင်တော့ အကျိုးတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားခိုင်းတာ ကျုပ်က လုပ်ရတာပါပဲ၊ ခိုင်းတာပဲဆို ဗျာ၊ ခိုင်းလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားခိုင်းတာတွေက လိမ် ခိုင်းတာတွေပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့တွဲပြီး လုပ်ရတာတွေဟာ လိမ်ရတာတွေပဲ'

ဟု ကျွန်ပ်က ပြောလိုက်လျှင် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

'လိမ်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ကိုအောင်ထွန်းရယ်... ရှင်သီးပါတယ်'

မလိုမိတပတ် လုပ်တယ်လို့ပဲ ပြောပါ၊ ကိုယ်ကမလိုမိဘဲနဲ့ သူဟာသူ တစ်ပတ် လည်သွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့'

ဟု ပြောလေ၏။

'ကဲပါဗျာ... အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ဘယ်မှာသွားပြီး ဘယ်လိုလိမ်ရ မလဲ ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုဒုက္ခကွဲ၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ထဲ လွှတ်ပြီးခိုင်းမလဲ ပြောပါဗျာ'

ဟု ကျွန်ပ်က ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက...

'ဪ... ရှင်ကလည်း တော်တော်ကို ခက်တာပဲ၊ ရှင်က အတိတ်ဓမ္မ တတ်တဲ့ လူစားကိုး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြချင်တယ်၊ လွန်ခဲ့ တဲ့ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကပေါ့...'

'အလွန်တရာဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ သာစည် ကနေ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ့် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ပါလာတယ်ရှင်၊ အဲဒီ ကောင် လေးကလည်း ဆင်းရဲမွဲတေလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဆေးလိပ်ကလေး တစ်လိပ်တောင် ဝယ်ပြီးမသောက်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးဟာ ကံ တော့ ကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ၊ သူ့ဘေးမှာ ခရီးသည် မိန်းမချောလေးတစ် ယောက် ပါလာတယ်ရှင်၊ အဲဒီမိန်းမချောလေးက သူ့ကို စီးကရက်ထုတ်ပေးမှ ဒီကောင်လေးက ဆေးလိပ်သောက်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်လေးဟာ ကျေးဇူးမသိတတ်ဘူးရှင်၊ မိန်းမချောလေး အကူအညီတောင်းတဲ့အခါဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ချောချောမောမော လုပ်ပေးလေ့ မရှိဘူး၊ ကသိကအောက်မြစ် ပြီးမှ လုပ်ပေးတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ပ်က...

'ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ဝတ္ထုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတာ လည်း သာစည်ကနေ ရန်ကုန်လာမယ့် ဘတ်စ်ကားပဲဗျာ၊ အဲဒီမှာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ ခရီးသွားလူငယ်တစ်ယောက် ပါလာတယ်၊ အဲဒီ လူငယ်အဖို့ ကံဆိုးတာကတော့ သူ့နားမှာ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က စီးကရက်သောက်ပြီး လိုက်လာတယ်၊ သောက်လိုက်တဲ့ စီးကရက်တွေကလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ မီးခိုးက မိုးမွန်နေတာပဲ၊ အမှန်တော့ အဲဒီကောင်လေးဟာ

အေးလိပ်ဖြတ်ထားတာ အတော်ကြာပြီ။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ စီးကရက်မီးခိုးကြောင့် ခံတွင်း ချဉ်လာတယ်။ အဲဒါကိုရိပ်မိတဲ့ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ကို ပိုးကြွေးပန်းကြွေးသဘောနဲ့ စီးကရက်တိုက်တယ်။ အဲဒီကစပြီး သူတို့အ ခင်မင်သွားကြတာပဲ။ ခင်တဲ့နေ့ကစပြီး ဒီမိန်းမဟာ အဲဒီကောင်လေးကို မဟုတ် တာတွေချည်း ခိုင်းတော့တာပဲ။ ကောင်လေးက အားနာတတ်တယ်။ အားနာ တာနဲ့ ကောင်းလေးဟာ လိုက်ပြီးလုပ်ပေးရတာပဲလို့ ဝတ္တုထဲမှာ ရေးထားတာ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရတယ်။

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘ကျွန်မဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကောင်လေးက အဲဒီ မိန်းမချောလေးကို ပိုးပန်းပြီး မိန်းမချောလေး ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးတာဆိုတာ ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

‘ဝတ္ထုထဲမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အပြင်မှာတော့ အဲဒီကောင်လေးဟာ အဲဒီမိန်းမကို ကြည့်လိုက်မရဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမဆိုရင် အဲဒီမိန်းမတစ် ယောက်တည်းရှိရင်တောင် အဲဒီမိန်းမကို ယူဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူးတဲ့’

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘ကိုအောင်ထွန်း... ရှင်တကယ်ပြောနေတာလား’

ဟု မေးလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က...

‘ရှင်လို အပြောကြီးတဲ့လူစားတော့ တစ်နေ့မှာ လည်းကျိုးထမ်းရတဲ့ ကိန်း ဆိုက်ဦးမယ်။ အဲဒါကိုတွေ့ပြီး ကျွန်မတော့ ရှင်ကိုသနားလိုက်တာ’

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

‘ဒေါ်ပတ္တမြား... ဒီမှာကြည့်ထား’

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က သူ၏ မျက်လုံး နှစ်လုံးအောက်တွင် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ဒေါင်လိုက်ကပ်၍ ပြလေ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်မယ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်နှင့် ဤသို့လျှင် ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့၏။

အစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအန္တရာယ်များသော လိမ်လည်မှုကြီးတစ်ခုကို လျှော့လွန်မိကြလေတော့၏။ ထိုသို့ ကျူးလွန်ရာတွင် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်၏ ဆက်ထောက်အဖြစ် ခေါ်ယူအသုံးပြုသော မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာ၏။ အဲဒီမိန်းမ၏အမည်မှာ ‘မေစိ’ ဟူ၍ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းကြီးသည် လနှင့်ချီ၍ လုပ်ကိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ အစီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ ဆိုသည့်အတိုင်း ငြိကြလေ၏။ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးတွင် မေစိနှင့်ကျွန်ုပ်သည် လင်မယားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ပို၍နီးစပ်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ငြိနေ သည်ကို ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်သည် ကောင်းစွာသိလေ၏။ သူကလည်း ဒီလိုငြိ သွားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ငန်းကြီးကို နှစ်လတိတိပင် လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ လုပ်ငန်းကြီး ငြိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မေစိကို လက်ထပ်ယူလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အစ်အား ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်က ဝေစုများခွဲ၍ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဆောက်ထောက်ဘက်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူနေထိုင်နိုင်လေ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မေစိအား မြတ်နိုးသကဲ့သို့ မေစိကလည်း ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်လေးစား၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မေစိ ကိုယ်ဝန်ရလာ၏။ ထိုကိုယ်ဝန် ရင်မာ ဆာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မွေးဖွားတော့၏။ ကျွန်ုပ်ဆုတောင်းထားသည့်အတိုင်း သမီးလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အမည်ရော မေစိ၏အမည် မပါစေရန် သမီးကလေးအမည်ကို ‘စိစိထွန်း’ ဟု ပေးခဲ့၏။ သမီးကလေးသည် ခွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်သောအရွယ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝ သည် သားနှင့်မယားနှင့် တည်ငြိမ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး မေစိသည် ကျွန်ုပ်အသည်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏သမီးလေး စိစိထွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏အသက်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် သမီးလေးအစောင့်၌ လွန်စွာ အချစ်ကြီးခဲ့ သော ဖခင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏အမည်တပ်ထားသော စာတိုက်မှ စာပေဆက်ဆံရေး သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကို မြန်မာလိုက်

သည့် တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ကမ္ဘာကြီးသည် မှောင်အတိကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော ကမ္ဘာကြီးသည်လည်း အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ဖတ်လိုက်ရသောစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ကိုအောင်ထွန်း

ကျွန်မ မေသင်းကြွ ခေါ် ပတ္တမြားဂမုန်းမယ်ပါ။ ရှင်ကိုသတ်စာရေးလိုက်တာ။ ရှင် မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမဆိုလို့ ကျွန်မယောက်တည်း ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မကိုယူဖို့ စိတ်မကူးဆိုတာလေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မပြန်ပြီး ရှင်ကိုချေပခွဲတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်းကောင်းသတိထား။ တစ်နေ့မှာ ရှင် လှည်းကျိုးထမ်းရမယ်ဆိုတဲ့လေ။ ရှင် မေသွားပြီလား။ ကျွန်မကတော့ သတိရတုန်းပဲ။ သတိရလို့ ဒီထည့်လိုက်တာပေါ့။

ကျွန်မပြောချင်တာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မေစိဟာ ရှင်နဲ့ယုတ်က ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိနေပြီ။ အဲဒီ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို မရှင်မကယ်နိုင်ဖြစ် ကျွန်မဆီရောက်လာတာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့လုပ်မယ့် အလုပ်လာလို့ သူ့ကို လုပ်ငန်းထဲဆွဲပြီး သုံးထားတာ။ ရှင်က ပျော့ညံ့တဲ့ယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နီးနီးစပ်စပ်တွေ့တာနဲ့ ယိုင်းတော့တာကိုး။ အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

မေစိဟာ ဟင်နရီသန်းမောင်ဆိုတဲ့ အကောင်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကိုယ်ဝန်ရတယ်လို့ သိတာနဲ့ ဒီကောင်က မေစိကို လှည်းကျိုးအဖြစ် ထားခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို ရှင်က ဝင်ထမ်းရတာ။ မေစိဟာ လှည်းကျိုးဆိုရင် သမ်းလေးလှည်းဒေါက်အဖြစ် ရှင်ကို အဆစ်ပေးလိုက်တာပဲ။ မေစိနဲ့ ဟင်နရီတို့မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ရှင်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်။

ပတ္တမြားဂမုန်း

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအိတ်နောက်ကျောသို့ လှန်၍ကြည့်လိုက်ရာ သည် ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော ဝတ်တစ်ကောင်နှင့် ကမ်းစပ်တွင်

အတူတူ လက်တွဲ၍ပြေးနေပုံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ဆိုနစ်နစ်ကြီးစားလိုက်ရ၏။ ထိုသို့ ခံစားနေရစဉ်အတွင်းပင် သမီးလေးစိစိထွန်းသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တောက်တောက်နှင့်ပြေးလာပြီး 'ဖေဖေကြီး' ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် တာဝတိံသာသို့ပင် မြောက်တက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကလေးကိုတွန်းပစ်လိုက်၏။ ကလေးသည် ကံလက်လန်လဲကျသွား၍ တအားငို၏။ ကျွန်ုပ်သည် မေစိဆံပင်ကို ဖမ်းဆွဲလှည်းလျှင် စစ်မေး၏။ မေစိက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မေစိ၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်၏။ နွားမရွံ့ပိတ်မဟုဆိုကာ ခြေဖြင့်ကန်၏။ မေစိလည်း ငို၏။ တောင်းပန်၏။ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို ခြံခွဲ၏။ မှန်မိရိုကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲ၏။ ထို့နောက် တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ပန်းဖြင့်လွယ်ကာ ထိုကျက်သရေမရှိသောအိမ်မှ အပြီးအပိုင် ဆင်းခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဘာပစ္စည်းလည်း မရှိလှပေ။ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် သောက်နေကျ ပလက်ဆာင်းပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်နဲ့ဘေးမှ ခွေးခြေကို ဆွဲယူကာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဝင်၍ထိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျှင်...

'ဪ... ကိုပေါ်ထွန်းပါလား၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာတုန်း' ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုပေါ်ထွန်းက...

'ငါတို့ တရုတ်နှစ်ကူး ရောက်တော့မယ်ကွ။ အရက်ထဲမှာစိမ့်ဖို့ ဆေးဖြစ်တဲ့ ဝယ်မရနီ ထွက်လာတာ၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီနေရာမှာတွေ့ပြီး လမ်းခွဲသွားတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီကွ။ ဆိုစမ်းပါဦး... မင်းကလည်း ဘယ်လိုအနေ ဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ နေည်းပါလား'

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်အကုန်လုံးအား ဖြွင်းမချန် အကုန်လုံးပြောပြလိုက်လေတော့၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်ုပ်

ပြောသမျှ လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားထောင်ပြီးလျှင်-

‘ဒီလိုရှိတယ် ဖိုးအောင်ထွန်း၊ လောကမှာ သိတာနဲ့ မသိတာ နှစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ၊ စာလိုပြောရင်တော့ သိခြင်းနဲ့ မသိခြင်းပေါ့ကွာ၊ ရိုးရိုးစဉ်းစားရင် သိခြင်းဟာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ မသိတာ ကို သိအောင် ကြိုးစားနေကြတယ်ကွ၊ တကယ်က မသိခြင်းဟာ ဘုရားသခင် က ကျုပ်တို့လူသားတွေကို ပေးတဲ့လက်ဆောင်ဖြစ်တယ်၊

‘ဒါကြောင့် Ignorance is bliss မသိခြင်းဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ခြင်းပဲလို့တောင် ပြောဆိုကြတယ်၊ ကဲ- အခုဖိုးအောင်ထွန်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စိစိထွန်းဆိုတဲ့ကလေးကို ကိုယ့်သမီးလေးမဟုတ်မှန်း မသိသေးတဲ့အချိန်အထိ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သေးတာပဲ၊ အခုတော့ သမီးအရင်းမဟုတ်မှန်းလည်းသိရော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေဟာ ပျောက်ဆုံးသွားတော့တာပဲ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက ဘယ်မှလျှောက်ပြီးမသွားပါနဲ့၊ သမီးလေး စိစိထွန်းကို “မသိခြင်းလက်ဆောင်” အဖြစ် ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နပ်ကြီး ရင်မှာ သိုမှီးထားလိုက်ပါ ဖိုးအောင်ထွန်း’

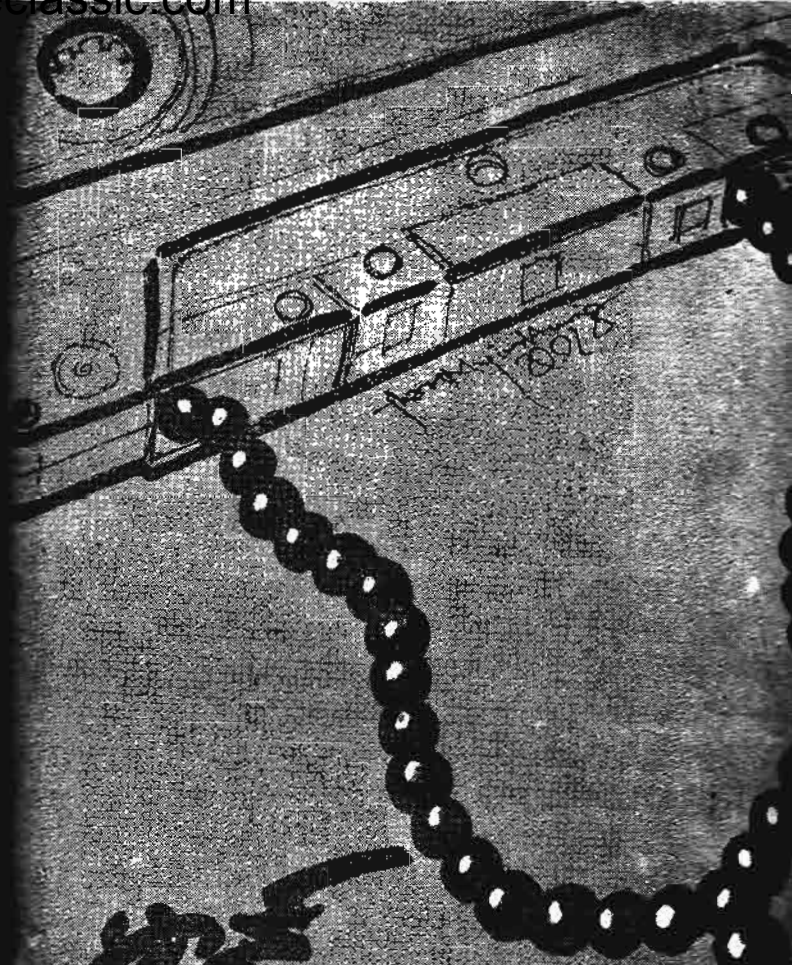
ဟု ကိုပေါ်ထွန်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်းပြောသည်စကားကို နားထောင်ရင်း ‘မသိခြင်းလက် ဆောင်၊ မသိခြင်းလက်ဆောင်’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက် လေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသဏ္ဌာ

မင်းသိင်္ခ

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင်

ထုတ်ဝေသော ကလျာမဂ္ဂစင်း (၁၀) နှစ်ပြည့် အထူးထုတ်ဝေ



စာအုပ်
အမည်: ဇာတ်
အမျိုးအမည်: ဇာတ်

ငါမည့်သော်ငြား

သုံးဦးသားထိုင်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် နှစ်ဦးသောသူက ပြုံးရယ်ချိုသာစွာ စကားဆိုနေ၏။ တစ်ဦးသောသူက အားငယ်စိတ်လျှော့သော မျက်နှာထားဖြင့် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ဖျစ်ညှစ် တောင်းဆိုနေရသည်။

စင်စစ် ဦးဘကောင်းဘက်မှ လိုက်လျောနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို နန်းဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေး ကောင်းစွာ သိနေသည်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ဝေါင်းသင်းခဲ့သည့် ခင်ပွန်းဖြစ်၍လည်း ဦးဘကောင်း စီးပွားရေးကိစ္စတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်ဖိုးမှ အားနာတတ်ခြင်း မရှိသည်ကို ဒေါ်ခင်အေး နားလည်၏။ ယခုလို ကိစ္စမျိုးသည် ဒေါ်ခင်အေးအတွက် အင်မတန်ရိုးထုံနေပြီဖြစ်သော ဦးဘကောင်း၏ လှည့်ကွက်၊ လုပ်ကွက် ဖြစ်၏။

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

ဦးကြည်စိန်က လက်ရွှေ့စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခွင့်တောင်းလာ၏။

‘ကောင်းပါပြီဗျား၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ လက်လွန်သွားပြီဆိုတော့ သူတို့က ပြန်ဝယ်လည်း ကြိုက်ဈေးပေးရတော့မှာ ဒါကြောင့်ပါ’

ဦးကြည်စိန် အေးစက်စက်ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်၏။ ထိုနောက် ဧည့်ခန်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဦးကြည်စိန်ထွက်သွားတော့ စားပွဲပေါ်၌တည်ထားသော ဆေးလိပ်ဘူးထဲမှ ဆေးလိပ်ကိုထုတ်ကာ ဦးဘကောင်း မီးညှို့ခိုက်စွာ ရင်း သက်ပြင်းချ၏။ ဒေါ်ခင်အေးက ပြုံးစစ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဦးဘကောင်း

သည် မျက်မှောင်ကျူရင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ ဟန်ပြင်၏။ သို့သော် ဒေါ်ခင်အေး အကြည့်လွှဲကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ဦးဘကောင်း ဘာမှဆက် မပြောဖြစ်တော့ပေ။ သည်မိန်းမနှင့် စကားမများချင်။ ဆိုဖာကို ကျောမှီလိုက် ရင်း နှုတ်ခမ်း၌ စီးကရက်ကိုတော့ မျက်လုံးစင်းလျက် စဉ်းစားနေသည်။ ကြီးမားခမ်းနားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြင့် ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များ၊ ဇိမ်ခံ ကားလှကြီးနှင့် သူ၏ ကားအင်ဂျင်စက် ရောင်းဝယ်ရေးခြံကြီး။ ထို့ပြင် အရွယ် ရောက်လာသော သားနှစ်ယောက်။ ဤအခြေအနေမျိုးရရှိ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ့် ငါးနှစ်ကျော်မျှ ကြီးစားခဲ့ရ၏။

ဦးဘကောင်း စဉ်းစားနေစဉ် ဒေါ်ခင်အေးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက် လာရင်း 'ဘုရားခဏသွားဦးမယ်' ဟု အသိပေး၏။ ဦးဘကောင်းက မျက်လုံး မစွင့်ဘဲ ခေါင်းကိုပဲ ညှိတ်ပြရင်း စီးကရက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင်ထားသော ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ပြာချွေချလိုက်၏။

'ရှင် ဘာမှာဦးမလဲ'

'ကိုဘမြင့် တိုက်ဘက်ရောက်ရင် ငါမှာထားတဲ့ အနီပါ ဝင်ယူခဲ့ကွာ၊ ကြိုမှပါ'

ဒေါ်ခင်အေး ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ဦးဘကောင်း မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ရုတ်တရက် မသွားသေးဘဲ တန်ပြန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။

'ရှင်လုပ်တာကို ငါ့ရားတယ်လို့ကော ရှင်ကိုယ်တိုင် လက်ခံလာ၊ ကျွန်မမေးတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'

'ဒါကလည်း မခင်အေးရယ်... ငါချိန်းတဲ့ရက်ကိုမှ သူ့ဘက်က မရောက် လာဘဲ၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ လူမှုရေးကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူးလေကွာ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုဟာက လူမှုရေးကနေ စီးပွားရေးဆန်သွားတယ် လို့ ကျွန်မထင်လို့ပါ၊ သူ့လာအပ်ကတည်းကိုက သူ့အမျိုးသမီးအတွက် ငွေ လိုလို့ ခဏငွေယူရင်း အပေါင်သဘောမျိုး ထားတာလေ... သူ'

ဒေါ်ခင်အေးစကားမဆုံးမီမှာပင် ဦးဘကောင်း ဆိုဖာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်ရင်း ဒေါသဖြင့် လက်ဟန်ပြ တားမြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို

ခပ်မြန်မြန်ကုတ်ရင်း...။

'ဒီတစ်ခါလည်း မင်းနဲ့ငါ သဘောထားကွဲလွဲပြန်ပြီ မခင်အေးချေ ကဲ... မင်းသွားစရာရှိတာသွား၊ ငါ့မှာတဲ့ အရက်လည်း ငါ့ဘာသာပဲ သွားယူ တော့မယ်၊ မင်းဟာမင်းသာ ဘုရားမှာ အေးအေးနေပေတော့... ကြွကြွ'

လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ပို့လွှတ်ရင်း ဦးဘကောင်း နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွားချိန်တွင် ဒေါ်ခင်အေးသည် ပြုံးစေဖြင့် ခေါင်းအသာယမ်းပြီး ထွက်လာခဲ့ဖြစ်၏။ ဘုရားပေါ်မရောက်မီ မှန်ဦးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်တက်လာရင်း ဦးကြည်စိန်အကြောင်းကို တွေးနေ ဖြစ်သည်။

ဦးကြည်စိန်သည် ဒေါ်ခင်အေးမိဘများ၏ လုပ်ငန်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်သမားကောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ ဦးဘကောင်းကဲ့သို့ပင် လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်၍ လုပ်သက်ရင့်လာသောအခါ ကိုယ်ပိုင်အင်ဂျင်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဦးဘကောင်းနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်အေးမိဘ များ၏ အင်ဂျင်စက်အရောင်းအဝယ်ခြံတွင် ပညာသင်အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဦးဘကောင်းကိုတော့ လူကြီးများက မျက်စိကျပြီး သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေး နှင့် ပေးစားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဦးဘကောင်း သူငွေသားမက် ဖြစ်လာ၏။ ဦးကြည်စိန်သည် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထူထောင်ခဲ့သော်ငြား ဒေါ်ခင်အေးမိဘများ ရှိစဉ်ကပင် ဆွေမျိုးရင်းခြာလို အားကိုးရသူဖြစ်၍ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ကိုမဆို တိုင်ပင်ခံရသူ ဖြစ်သည်။

စီးပွားရှာသည့်ဘက်မှာ ဦးဘကောင်းက ပို၍လာဘ်မြင်သည်။ ရဲရင့် သည်။ ပြတ်သားစွာဆုံးဖြတ်တတ်ပြီး၊ လူမှုရေးနှင့် စီးပွားရေးကို ခွဲခြား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဘကောင်းလက်ထက်၌ ယခင်ကထက် အင်ဂျင်စက် အရောင်း အဝယ်လုပ်ငန်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့၏။

'စီးပွားဥစ္စာရှာတယ်ဆိုတာ အတ္တသမားတွေချည်းပဲ မခင်အေး၊ ရလာ တဲ့ဥစ္စာကိုသာ အကျိုးရှိရှိ သုံးဖို့လိုတယ်'

ထိုအယူအဆကို လက်ကိုင်ထားရင်း စီးပွားရေးလောက၌ ဦးဘကောင်း ဆိုလျှင် လက်တွန့်တတ်သူ၊ အညှာအတာကင်းသူ၊ အမြတ်အစွန်းကိုသာ

ကြည့်သူဟု သတင်းကြီးလာခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် အထက်မြန်မာပြည်၊ အောက်မြန်မာပြည်အနှံ့ ဦးဘကောင်း၏ လက်တံကရှည်လျားနိုင်ခဲ့သည်။ လေလံပစ္စည်းအပေါင်ဆုံးပစ္စည်း၊ ပြန်လည်အသုံးပြုရန် ငွေကြေးမတတ်နိုင်၍ အစွဲခံရောင်းရမည့်ပစ္စည်းမျိုးဆိုလျှင် ဦးဘကောင်းလောက် စေ့စေ့စပ်စပ် သတင်းရတတ်သူမရှိ။ ထိုအရည်အချင်းနှင့်အတူ ဈေးတက်နိုင်မည့်ပစ္စည်းမျိုး ဆိုလျှင်လည်း ဦးဘကောင်းက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတတ်၏။ မဖြစ်မနေ သူ့ဆီမှာ လာဝယ်ရပြီဆိုလျှင် မြိုးမြီးမြက်မြက်ရှိအောင် ဦးဘကောင်း ဈေးတင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် တခြားဝင်ငွေကောင်းသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ သေချာပေါက် အမြတ်အစွန်းထွက်မည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အသေးစားများတွင် အစုရှယ်ယာ ဝင်ထားသည့်အလုပ်ဖြစ်၏။ အသေးစားလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များက မိမိပစ္စည်းရောင်းရမှန်းသိလျက် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ငွေလိုသည့်အခါ အစုရှယ်ယာ ဝင်မည့်သူကို ဖျော်လင့်တတ်ကြသည်။ မဟုတ်လျှင် အပြိုင်အဆိုင်ရှိလာပါက မိမိရောင်းအား ကျသွားမည်။ ထိုသတင်းမျိုး ဦးဘကောင်းကြားလျှင် ရှယ်ယာအချိုးအစားကို ကျကျနနချုပ်ကိုင်၍ သူတစ်ပါး၏ လုပ်အားကို ခူးခပ်စားစို့ကြီးစားသည်။

ဤကိစ္စများအတွက် ဦးဘကောင်း၌ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြေရှိသည်။ စီးပွားဥစ္စာရှာရာတွင် သူသည် သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုမခိုး၊ လိမ်ညာ၍ယူသည်မဟုတ်။ မြတ်မှသာလုပ်ခြင်းနှင့် အမြတ်ရအောင်လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မထိုက်တန်လျှင် စီးပွားတိုးလာဖို့မရှိဟု ဆင်ခြေနှင့်တကွ နေသားကျလာသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယနေ့တိုင် ဦးဘကောင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အလုပ်တွင် ရှုံးသည်ဟူ၍ မရှိသေး။ သူအမြဲနိုင်သည်၊ အမြဲမြတ်သည်။ အလုပ်သင် ထမင်းစား အလုပ်သမားဘဝမှ သည်အခြေအနေရောက်အောင် တက်လှမ်းလာနိုင်သောသူ့ကို အများက ဂုဏ်ယူအထင်ကြီးစေချင်သည်။ သူသည် မခင်အေးကို ကံကောင်းစွာ ရခဲ့သည်မဟုတ်။ မခင်အေးကို ရယူနိုင်ဖို့ အချိန်များစွာ ကြိုးစားခဲ့ရသည်ကို သူသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားချင်းအတူတူ ဦးကြည်စိန်မှာတော့ စီးပွားပျက်ကာ နန်းသည်လူမမာကို ဆေးကုဖို့ သူ့ထံပစ္စည်းအပေါင်ထားလာခဲ့ရ၏။ မိမိပေါင်ထဲလိုက်မည်ဆိုလျှင် တစ်ချိန်ချိန် ပြောစရာဖြစ်လာမည်စိုးသဖြင့် မိမိအသိမိမိ

ဆွေတစ်ဦးထံတွင် ထားပေးမည်။ ရက်ချိန်းအတိအကျပြော၍ လာယူပါရန်နှင့် အတိုးအတွက် မိမိတာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကူညီခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုပစ္စည်းကို မိမိသာယူထားလိုက်ကြောင်း နန်းသည်က ရိပ်မိသည်။ ရက်ချိန်းနေသည့်နေ့ထက် တစ်ပတ်ကျော်နောက်ကျသော တစ်နေ့တွင် ဦးကြည်စိန်ရောက်လာပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်မိန်းမ အသုဘအတွက် လုပ်ရကိုင်ရနဲ့ မအားလို့ပါဗျာ၊ အခုငွေက ထပ်လိုတာကြောင့် ဦးဘကောင်းတတ်နိုင်ရင် ပစ္စည်းဖိုးခဏစိုက်ပေးပြီး အမြတ်ထုတ်ပြီးသာ ရောင်းပေးပါ၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကြည်စိန်၊ ခင်ဗျားပစ္စည်း မနေ့ကတင်ဝဲ သူတို့လက်ထဲက ထုတ်လိုက်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ထုတ်ပြီးမှသိတာဆိုတော့...’

ဒေါ်ခင်အေးက ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူမှုရေးမှ စီးပွားရေးဆန်သွားသည်ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ထိုမိန်းမနှင့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါး အယူအဆ လွဲလာပြီးဖြစ်၍ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားမများရအောင် ဦးဘကောင်း ရှောင်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း ဒေါ်ခင်အေး ရွှေတိဂုံဘုရား တက်သည်။ ဒေါ်ခင်အေး ပြန်လာချိန်ဆိုလျှင် ဦးဘကောင်း၏ တစ်ကိုယ်ရေ အရက်ပိုင်းက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်ခင်အေးသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှလွဲ၍ ထိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ တစ်ခွန်းမှ မဝေဖန်။ ကိုယ့်အကြိုက်၊ ကိုယ့်စရိုက် မဟုတ်လား။ ဦးဘကောင်းက လောဘနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံးပိတ် စကားတစ်ခွန်း ပြောထားတာရှိနေသည်။

‘ဒီမှာ မခင်အေး... ကျုပ်ရှာတဲ့ငွေဟာ မတရားဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် ကုန်ခန်း ပျက်စီးမသွားရတာလဲ၊ ကဲ... မင်းဘာသာတရားနဲ့ ဖြေပြပါဦး’ ဟူ၏။

* * *

(၂)

ဦးဘကောင်းသည် သူ့နားထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာသော သပိတ်ဆိုင်တောရ သဲကုန်းဆရာတော် ဦးညာဏိဿရ၏ 'ဘဝတန်ဖိုး' တရားသံ ကို မျက်လုံးမှိတ်ထားရင်း စဉ်းစားနာကြားနေမိ၏။ ကက်ဆက်ထဲမှ ထွက်ပေါ် လာသော တရားသံများက သူ့အတွေးအာရုံကို ဖမ်းစားထားလေသည်။ သူ့ နှုတ်ခေါင်းဝသို့ ရှုဆေးနဲ့ရောက်လာ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ စန်းဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အေးက ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း သူ့အား ရှုဆေးတော့ပေးနေမှန်း သိရ၏။

‘ရှင် သက်သာရဲ့လား’

စန်းဖြစ်သူ၏အမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း မှီထားသည့် ခေါင်းအုံးကို ပြင်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ဒေါ်ခင်အေးက သူ့အား အသာပွေ့ယူ၍ ခေါင်းအုံး အား ခပ်ပြေပြေဖြစ်စေရန် ပြုပြင်ပေး၏။

‘သံပုရာရည် နည်းနည်းသောက်လိုက်နော်’

သူက ဘာမှမအဖြေမပေးဘဲ သားဖြစ်သူ ‘သီဟ’ ၏အခြေအနေကို မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်အေးက သူ့ကို မဖြေချင်သလိုကြည့်လာတော့ သူက ဖျတ်မှောင်ကွက်ကာ ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘သက်သာပါတယ်’

‘ကားရော’

ဒေါ်ခင်အေး မဖြေချင်။ ဦးဘကောင်း ခုတင်ဘေးမှ စားပွဲပေါ်၌ ကက်ဆက်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း ကိုယ်ပေါ်၌တင်ထားသော ခြံစောင်အပါးလေးကို ခွာချ၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကိုမှုတ်ထုတ်ကာ...

‘အခုထက်ထိ မင်းငါ့ကို ဘာမဆို ဖုံးထားချင်တုန်းပဲ။ မင်းကြောင့် ဒီကောင်တွေ ဒီလောက် ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ ပိုဆိုးသွားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါတွေ ဟာ မင်းတာဝန်မကင်းဘူးနော် မခင်အေး... မင်းတာဝန်မကင်းဘူး’

ဒေါ်ခင်အေး ဘာမှမပြောဘဲ လက်ထဲမှ သံပုရာရည်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ခွန်းဖြင့် အဆက်မပြတ် မွှေပေးနေမိသည်။ ဦးဘကောင်း အတန်ကြာ စဉ်းစား နေပြီး ဒေါ်ခင်အေး ကမ်းပေးလာသော သံပုရာရည်ခွက်ကိုယူ၍ သောက်ဖြစ်

သည်။ သူ အပြစ်တင်နေလို့လည်း စကားများရုံသာ အဖတ်တင်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ဘူးကို ယူဖို့ပြင်၏။ သို့သော် သူ လက်တွန့်သွားသည်။ ညက ဆရာဝန်ပြောခဲ့သော စကားအရ သူ့မှာ အသည်းရောဂါ အစပျိုးနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ တွေ့ရသည်ဟု သိထား၏။ ဆရာဝန်၍ စကားထဲတွင် အရက်နှင့် ဆေးလိပ်ကိုပါ ဖြတ်ရမည်ဟု တိုက်တွန်းချက်လည်း ပူးတွဲပါလာခဲ့ပြန်သည်။

‘ခြံထဲက ဖုန်းလာသေးလား’

‘ကျွန်မ မနက်ကတစ်ခေါက်သွားသေးတယ်။ ကိုးမိုင်ဘက်က ဝယ်လာတဲ့ အင်ဂျင်ကို ဒီညလာယူမယ့်သူ ရှိတယ်တဲ့။ သူတို့ ဖုန်းတော့မဆက်သေးဘူး’

ဦးဘကောင်းက စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်၏။ ညနေငါးနာရီခွဲဖြစ်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းရင်း ရေချိုးရန် အပေါ်အင်္ကျီချွတ်နေစဉ် ဒေါ်ခင်အေးက ကိုယ်ပူနေသေးကြောင်း သတိပေး၏။ ဦးဘကောင်းက ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရေချိုးခန်းထဲ၌ ရေပန်းကိုဖွင့်ရင်း ခေါင်းပေါ်စီးကျလာသော ရေပန်းပွားများနှင့်အတူ ဦးဘကောင်း၏စိတ်တွင် မနေ့ကနေ့လယ်ခင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သတင်းဆိုးကို တွေးနေမိပြန်၏။ ထိုအချိန်က သူ ခြံထဲသွားရန် နေ့လည်စာစားပြီး ထွက်ခွာကာနီးအချိန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ခြံစောင်နှင့်အတူ ရပ်ကွက်လူကြီးများ၊ ရဲဌာနမှတာဝန်ရှိသူများ တံခါးဝသို့ရောက်၍ သူ အံ့သြစွာဖြင့် အထဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် ခဲဝန်ထမ်းများက စည်ခန်း၌ ဝင်ထိုင်ရင်း...

‘သူက မောင်သီဟရဲ့ဖခင် ဦးဘကောင်းပါပဲ။ ဦးဘကောင်း... ဒါက ကျွန်တော်တို့မြို့နယ်ရဲစခန်းက ဒုရဲမှူး ကိုကျော်ညွန့်ပါ’

ရပ်ကွက်လူကြီး၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဘကောင်း စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူတို့ပြောလာမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေ၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်သူကပင် ဆက်၍ပြောလာသည်။

‘သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးဘကောင်း... လာရတဲ့ကိစ္စက မောင်သီဟရဲ့

ကိစ္စပါ။ မောင်သီဟမောင်းလာတဲ့ကားက လမ်းဆေးမှာရပ်ထားတဲ့ ကားတစ်စီးကို အချိန်နဲ့ ဝင်တိုက်မိလို့ တစ်ဘက်က ကားပိုင်ရှင်လူငယ်နဲ့ ထိုးလားကြိတ်လား ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ မောင်သီဟက သံတုတ်နဲ့ရိုက်လို့ တစ်ဘက်က လူငယ် လဲကျသွားတော့ မောင်သီဟက ကားမောင်းပြီး ထွက်ပြေးပါတယ်။

‘အခု အဲဒီကောင် ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့... သူမောင်းပြေးရင်း လမ်းဆေးဓာတ်တိုင်ကို ထပ်တိုက်မိလို့ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတင်ထားရပါတယ်’

ဦးဘကောင်း မျက်နှာပျက်ကာ တွေဝေသွားတော့သည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်ခင်အေး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာပြီး လေ့ကား၌ရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။ တာဝန်ရှိသူများက စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။ ဦးဘကောင်း တွေဝေချောက်ချားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ဒေါ်ခင်အေးဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ သူ့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားက စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာ။ သူ့အတွေးများ၌ ရွတ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းများ လှိုက်တက်လာသည်ကို မျက်လုံးများ မှောင်မှိုက်မသွားခင်အထိ သူ သတိထားလိုက်မိတော့သည်။ သူ သတိရသော အချိန်၌ ဆရာဝန်က ကျန်းမာရေးအားနည်းချက်များကိုပြောကာ အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထပ်မံထိုးပေးခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စများအတွက် ဒေါ်ခင်အေး အပူတပြင်းကြိုးစားမည်ကို ဦးဘထောင်း သိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လကျော်က အငယ်ကောင် ‘ဒီပ’ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် သွားထိုင်မိကြသည်။ တာဝန်ရှိသူများ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးသောအခါ ဒီပတို့အုပ်စုထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးထံတွင် ဆေးခြောက်များ ရှာဖွေမိကြသည်။ ထိုပြဿနာကြောင့် ရဲစခန်းနှင့် ဆေးစစ်ဌာနတွင် ဒေါ်ခင်အေး အပူတပြင်း ဖြေရှင်းချက်ယူရသည်။ ဒီပ၏ဆေးစစ်ချက်၌ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့်လက္ခဏာ မတွေ့ရတော့မှ ရင်အေးရတော့၏။ ထိုပြဿနာမျိုးတွင် ငွေကုန်လှပန်းကာ စိတ်ရှည်နိုင်ပါမှ ပြဿနာပြေအေးမည်ဖြစ်၍ ဦးဘကောင်းလို တွန့်တို၍ ဒေါသကြီးတတ်သူနှင့် မဖြစ်နိုင်။ ဒေါ်ခင်အေးက ကုန်စရာရှိ

လျှင် ရက်ရက်ရောရော သုံးစွဲတတ်သလို စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာ ထားတတ်သူ ဖြစ်၍လည်း ဒီပကိစ္စကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သီဟပြဿနာ ဝင်လာပြန်ပြီ။ ဦးဘကောင်း စဉ်းစားရပြန်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ရပ်ထားသောကားကို ဝင်တိုက်ခဲ့သနည်း။ ကားစက်ချို့ယွင်းသဖြင့် ဝင်တိုက်မိသည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ဖက်သားအား ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမည်။ ယခုတော့ တစ်ဖက်သားကို ရိုက်နှက်၍ ကားမောင်းပြေးပြန်သည်။ ဘယ်လို အမိုက်စိတ်များဝင်၍ သည်မျှထိ ပြဿနာများ ဖန်တီးခဲ့သည်ကို သားဖြစ်သူအပေါ် ဦးဘကောင်း မတွေးနိုင်အောင်ရှိနေသည်။

ဧရချိုးပြီး အဝတ်အစားဝတ်ကာ အောက်ထပ်ခေါင်းထဲ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း အပြင်မှပြန်လာမည့် ဒေါ်ခင်အေးကို စောင့်နေမိသည်။ သူ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ၍ စောစောက အိမ်ဖော်မလေး ထမင်းစားခေါ်သည်ကို ငြင်းလိုက်ပြီးပြီ။ ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်ရပ်သံကြား၍ ဒီပ ပြန်လာသည်ကို သိလိုက်၏။ ဒီပအား တံခါးဖွင့်ပေးသော အိမ်ဖော်မလေးက တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် ဒီပက ဦးဘကောင်းအား လမ်းကြည့်ကာ အိမ်ဖော်မလေးစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ဖခင်ထံလျှောက်လာသည်။ ဘောင်းဘီတင်ပါးနေရာအား လက်ဖြင့်ပုတ်ခါရင်းက မေးခွန်းထုတ်လာ၏။ ဦးဘကောင်းသည် မျက်လုံးကို မှေးစင်းထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး။

‘အေးကွာ... သက်သာပါပြီ၊ ဒါနဲ့ သားအစ်ကိုကြီးဆီ ရောက်သေးလား’

‘ရောက်တယ်ဖေဖေ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဆေးရုံကဆင်းလို့ ရပါပြီ၊ ခေါင်းနည်းနည်းထိသွားရုံပါ၊ ဖေဖေ... ပြီးပြီလား၊ သားထည့်ပေးမယ်’

ဒီပက ဖခင်အား လက်ဟန်အမူအရာနှင့် အရက်သောက်မလားဟု မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘကောင်းက ခေါင်းခါရင်း...

‘ဆေးသောက်ထားတယ်၊ သောက်လို့မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ ခင်းအစ်ကိုကြီးက ဒီကို တစ်ခါတည်းပြန်လာလို့ ရမှာလား၊ ဟိုဖက်ကရော ကျေးအေးရဲ့လား’

‘စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရာ... အားလုံးပြီးသွားရင် ပြန်လာမှာပါ၊ ဟိုဖက်ကလည်း ကျေးအေးအောင် မေမေလိုက်နေတာပဲ၊ ယာဉ်တိုက်မှုကတော့ ရုံးတင်

ရုတ်တရက် ဖေဖေ၊ ဒါလည်း ခဏပါ’

‘ဘယ်ကဘယ်လို စဖြစ်တာလဲကွာ’

‘အဲဒီကောင်တွေနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ပြဿနာဖြစ်နေတာ ကြာပြီဖေဖေ
ခု သူတို့က အလောင်းအစားနဲ့ ကားပြိုင်မောင်းတာ ခဏခဏပဲ၊ ဟိုတစ်
လောက သူတို့ရဲ့တာ လောင်းကြေးမပေးဘဲ အုပ်စုနဲ့ ရန်လုပ်လိုက်လို့ အစ်ကို
ကြီးက ဆုံးမတာပါ’

ဦးဘကောင်း သက်ပြင်းချရင်း စိတ်မောသွားမိသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး
အရက်ပုလင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ မတွေဝေတော့ဘဲ အရက်ကို ခွက်ထဲ
ထည့်၊ ဆော်ဒါပေါ်၊ ရေခဲတုံးအနည်းငယ်ထည့်၍ မော့သောက်လိုက်၏။ ရေခဲ
သေတ္တာဆားတွင် သူရပ်နေရင်း စိတ်ဆင်းရဲမှုကို အံတုကျော်ဖြတ်ကြည့်မိ
သည်။ သူ့ဘဝတွင် မကြုံဘူး၊ မကြားဘူးသော ပြဿနာဆိုတွေသည် သား
နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာမှ ကြုံရ၊ ကြားရလေသည်။ သူ့ဖြစ်စေချင်သလို
သူ့ခြေရာကို တစ်စက်မှ မနင်းသည့် သားနှစ်ယောက်အတွက် သူ ဘယ်သူ
ကို အပြစ်တင်ရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒုတိယမြောက် အရက်ခွက်ကို ထက်ဝက်ခန့် မော့သောက်ပြီးချိန်မှာ
သူ့ရင်ထဲ ထိုးဆောင့်နာကျင်လာ၍ အနေရခက်သွား၏။ အရက်ခွက်ကို ရေခဲ
သေတ္တာထဲ ပြန်ထားလိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲကို လှမ်းကိုင်၍ ထိုင်ခုံ၌ အသာ
ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် ပြင်းထန်သော ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှုကို သူ တုန်လှုပ်နေမိပြန်သည်။
ထိုတုန်လှုပ်မှုနှင့် သားသမီးအပူဒုက္ခများကို ထွက်ပေါက်ရှာဖွေပင် သူ့မှာ ထွက်
ပေါက်မရှိတော့ပြီလား။ မူးယစ်ရီဝေခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ပစ်ဖို့ သူ့ကျန်းမာရေး
က ခွင့်မပြုပြန်။ သည်တော့ ပိုမို၍ စိတ်မောနေရပြန်သည်။

အနည်းငယ် သက်သာသလို ရှိသောကြောင့် အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့သည်။ လှေကားရင်းရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်
မှဆင်းလာသော ဒီပက ဖခင်ဖြစ်သူအား တွေ့ပေးရန်ပြင်သည်ကို ဦးဘကောင်း
က ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

‘သား... အပြင်ခဏသွားဦးမယ် ဖေဖေ’

ဟုဆိုကာ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

‘သားအစ်ကိုဆီကိုလား...’

ဦးဘကောင်း၏ အားတက်သရောအမေးကို ဒီပက ခေါင်းခါရင်း
ဆိုက်ကယ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ ဦးဘကောင်းက ဆေးရုံကိုသွားတွေ့ဖို့
တိုက်တွန်းရန် စိတ်ကူးနေဆဲမှာပင် ဒီပက...

‘ကိုကြီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ... သူ့ဘာသာသူ ရှင်းတတ်ပါတယ်၊
လိုအပ်တာအကုန်လုံး သားစုံစမ်းပြီးသား၊ အမှုက ကျေအေးသွားမှာပါ၊ ဖေဖေ
ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့’ ဟုဆိုသည်။

‘စောစော ပြန်ခဲ့ကွယ်၊ မင်းအမေလည်း လာတော့မှာ’

ဦးဘကောင်း၏ ခွင့်ပြုစကားကြောင့် ဒီပ ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သွား
တော့၏။

‘ဘာကြီး အပေါ်တက်မလို့လား၊ သမီးတဲ့ပေးမယ်’

အိမ်ဖော်မလေးက ဘုရားပန်းအိုးကိုကိုင်ရင်း နောက်ဖေးမှ ထွက်လာ
စဉ် ဦးဘကောင်းကို လှေကား၌တွေ့သဖြင့် ပန်းအိုးကို ခုံပေါ်တင်ပြီး လာ
ရောက်တဲ့ခေါ်၏။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဦးဘကောင်း မငြင်းမီတော့။ စောစော
က အားယူတတ်မည်ဟု ကြံစည်မွေးမြူထားသော အားအင်များကုန်ခန်းသွား
သလို ခံစားလိုက်၍ ဦးဘကောင်းသည် အိမ်ဖော်မလေး၏ တွဲယူမှုကို လက်ခံ
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာခဲ့တော့၏။

* * *

(၃)

...မကဏ္ဍိပရမိဇ်ကြီးပြောသလို စားနေဝတ်ပြည့်စုံတာရယ်၊ လောကနိဗ္ဗာန်
သမားတွေပြောသလို စားနေဝတ် ပြည့်စုံတာရယ်၊ ကျန်းမာတာရယ် ဒီဥစ္စာ
ဟာ လောကနိဗ္ဗာန် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တကယ့်အနှစ်သာရက တခြား၊ မင်းတို့
ပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ဟာ အကာပဲရှိတယ်၊ တကယ့်အနှစ် မဟုတ်သေး
ဘူး၊ ဓိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်ဝါဒသမားတို့၊ လောကနိဗ္ဗာန်သမားတို့၊ မာဂဏ္ဍိပရမိဇ်တို့
ပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ဟာ အကာပဲရှိတယ်၊ အနှစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်

ထဲ... စား၊ နေ၊ ဝတ် လို့ခေါ်တဲ့ ဒီစီးပွားဥစ္စာဟာ ရန်သူမျိုးငါးပါး အမြဲတမ်း ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာ သိမထားလို့ ဒါ လောကနိဗ္ဗာန် ထင်တာ၊ ဘယ်လောက် ဝဲ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးအတွက် မည်မျှ စီးပွားတွေပေါ်လို့ မည်မျှ ပြည့်စုံ ဝါတယ်ပြောပြော အဲဒီ စီးပွားဥစ္စာတွေဟာ မီးနဲ့အမြဲတမ်း ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ သဘောကျထားမှ၊ ရေနဲ့ဆက်ဆံတယ်၊ မင်းနဲ့ဆက်ဆံတယ်၊ ခိုးသားစားပြန် ဆက်ဆံတယ်၊ သားဆိုးသမီးဆိုးနဲ့ ဆက်ဆံတယ်၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးနဲ့ အမြဲ ဖြတ် ဆက်ဆံ၍နေကြရလေသောကြောင့် တကယ့်ချမ်းသာအစစ် မဟုတ်ဘူး၊ လောကနိဗ္ဗာန်အစစ် မဟုတ်ဘူး၊ ...ဒီစီးပွားဥစ္စာရဖို့အတွက်၊ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံဖို့အတွက်၊ ဒီကနေ့ လူတွေပြောနေတဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်အတွက် ကြိုးစား နေရတာပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး... ဘယ်လောက်ကြိုးစားနေကြရလဲ။ ချွေးတစ်လုံး လုံးနဲ့ အသက်နဲ့လုပ်ပြီး ဒီစီးပွားရှာနေရတာ ဘယ်နှယ်လုပ် လောကနိဗ္ဗာန် ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဒါကြောင့် လောကနိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဒုက္ခနဲ့ ရင်းထားရတာကတစ် ကြောင်း၊ ရပြီးသား လောကနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးတွေဟာ ရန်သူမျိုးငါးပါး နဲ့ ဆက်ဆံနေရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းနှစ်ရပ်တို့ကြောင့် လောက နိဗ္ဗာန်အစစ် မဟုတ်ဘူး၊ အကာကို အနှစ်ထင်ပြီးတော့ မက်မောနေတာ၊ အနှစ် စာရာက ဘာတုန်းဆိုရင် စီးပွားဥစ္စာထဲက ထုတ်ပြီးတော့ လူထားတဲ့ ဒါန ထောင်းမှုသည်သာလျှင် အနှစ်သာရ၊ ဒါကြောင့် စီးပွားတွေ ပြည့်စုံပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကြာပင်ကြာငြားသော်လည်းပဲ ဒါနကောင်းမှုမရှိဘဲနဲ့ ဒီစီးပွား တွေကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာအောင် ခံစားသွားတာဟာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဘဝဟာ အကာပဲ...

လက်ထဲက စိပ်ပုတီးကို တစ်လုံးချနေရင်းက ဆရာတော်ဘုရား၏ ကြည်လင်အေးချမ်းသော တရားသံကြောင့် သူ့အာရုံက ပုတီးတစ်လုံးချဖို့ မေ့နေ၏။ သူ့အသက် ငါးဆယ်ပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သို့တိုင် စီးပွားဥစ္စာ အနှစ် သာရကို သူမသိခဲ့။ သူမသိခဲ့သည်က ငွေကို ရအောင်ရှာမည်၊ စည်းစိမ်ရှိရှိနေ မည်၊ သားသမီး၊ ဇနီးမယားနှင့် လောကကိုအောင်ပွဲခံရင်း ဘဝကို သက်ဆုံး တိုင် နေထိုင်သွားဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကျော်မှစ၍ သားနှစ်ယောက်၏ မိုက်မဲမှုများက

သူ့ထံ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ သူ ကြိုတင်တွေးမထားခဲ့သဖြင့် မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ကိုလည်း အဖြေ ကြိုတင်မရှိ မနေခဲ့။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော သားနှစ်ယောက်လုံး သည် သူထင်ထားသလို သူ့ခြေရာ မနင်းနိုင်ခဲ့ကြပါ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က သားအကြီးသီဟ ထောင်မှထွက်မလာမီ သားအငယ်ဒီပ မူးယစ်ဆေးဝါးမှုဖြင့် ထောင်သုံးနှစ် စီရင်ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ သီဟ ထောင်မကျမီမှာပင် ကားတိုက် မှု၊ ရိုက်မှုတို့ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသော ငွေကြေးများကို ပေးလျော်ခဲ့ရသေး သည်။ သူ နှစ်ယောက်သည်ထက် တုန်လှုပ်မှုကြောင့် တွေဝေချောက်ချားခဲ့ရသည်။ ဥပဒေနှင့် စည်းကမ်းကို သူ့ဇနီးသည်လည်း မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ တစ်ဘက်ထ စွဲချက်တင်သည့်အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကျခံရသောသားကို လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ ရ၏။ ထိုကြားကာလမှာပင် သားအငယ်ဒီပတစ်ယောက် ခြေလှမ်းပျက်လာ တော့သည်။ သူ ဆုံးမချင်သည်။ သို့သော် သူ ဆုံးမရန်ကြံစည်တိုင်း ဒေါသထ ရှေ့မှဝင်လာသဖြင့် ထိန်းချုပ်မျိုးသိပ်ရှင်း ဆုံးမဖို့ လက်လျှော့ရပြန်၏။ သူထ သားတွေကို သူ့လို ဖြစ်စေချင်သည်။ သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ့စကား၊ သူ့အဆုံးမသည် ထိုလေလွင့်နေသော သားဖြစ်သူအတွက် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း နားဝင် စေမည့်စကားလုံးမျိုး ရွေးချယ်မရခဲ့ပေ။ ထိုအခြေအနေကို သူ ကောင်းစွာ သိနေသည်။ ရောင်သောမြစ်လယ်တွင် ရေငတ်နေသူ တံငါသည်အား ကမ်းစပ် မှ ရေချိုးစပ်၍ ရေငန်နေသော မြစ်ထဲ လောင်းချပေးသလို သည်အချိန်တွင် သူပြောပြချင်သည့်စကားတို့သည် သားဖြစ်သူနှင့် ဆက်စပ်မိဖို့ တော်တော်တွာ စားနေပြန်၏။

ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝအစမှနေ၍ ယနေ့ထိ ကြိုးစားလာခဲ့ရသော အားမှာန်များကို ချွင်းချန်မထားချင်။ စင်စစ် သားဖြစ်သူကို ဆိုဆုံးမဖို့ သူ မတတ်စွမ်းတော့။ သူ့ဘဝ၊ သူ့စီးပွားများကို အထပ်ထပ်ချောမွတ် အရောင် တောက်အောင် ဂရုတစိုက် ပြုစုပြီးထောင်လာသည်၏ အခြားတစ်ဘက်၌ သားသမီးအပေါ် ကိုင်တွယ်ထိန်းချုပ်ဖို့ သူ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

သူ သေချာစိတ်ချစွာ ခံယူထားသည်က ယခုအရွယ်တွင် သူသည် လောက၌ စပ်သိမ်းသော အောင်မြင်မှုများကို စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ခံစားနေရည်

ဟူ၍ပင်။ သူ့လမ်းစဉ်ကို လိုက်မမီစွာဖြင့် သားနှစ်ယောက်က သူ့စီးပွားကို ဝင်ရောက်ကိုင်တွယ်သော်လည်း သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့။ သည်တော့ သူ၏ လောကီအဖြစ်ဆိုးက သူ့ကို အားမာန်ကျစေခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ သူမည့်ခဲ့။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေ၊ သူ့အစွမ်းအစအနေဖြင့် လောကတွင် သူ့ကိုယ်သူ မည့်ကြောင်း သူ သိသည်။ သို့သော် လက်ရှိအချိန်တွင် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ဖို့ အရွယ်မှာပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများကို သူ စတင်ခံစားရ တော့သည်။

‘မတော်မတရားရှာထားတဲ့ စီးပွားဥစ္စာဆိုတာ...

ဇနီးသည်၏ နောက်ဆုံးဝေဖန်ချက်သည် သူ့နှလုံးသား၌ စွဲငြိစွာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့သည်။ ဘာသာတရား၏ အရိပ်ကို ခိုဝင်ရန် ဇနီးသည်က လက်တွဲခေါ်ယူနေသည်ကို ငြင်းဆန်ရင်း တရားချောင်ဝင်သွားသည့် ဇနီးသည် အပေါ် သူ သိပ်မကျေနပ်ချင်။ ယခုအချိန်တွင် ဇနီးကောင်းပီသစွာ သူ့အနား ၌ ရှိနေသင့်သည်ဟု သူလိုရာယူ၍ ဆွဲတွေးလိုက်ပြန်သည်။

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မကို ကုစားနိုင်တာ ဒီအချိန်မှာ ဘာသာရေးရဲ့အဆုံးအမပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

ဒေါ်ခင်အေးက ပျောင်းဖျော်ဆောင်ခဲ့သည်။

‘ငါ့ကိုယ်ငါ အဲဒီလို အသုံးမချချင်ဘူး မခင်အေး၊ ငါ အဆင်ပြေချိန် ကလည်း ဘာမှ မည်မည်ရရ ဘာသာရေးကောင်းမှုတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ် ဘူး၊ ရွှံ့ချင်ရင် ဒီမှာပဲ ရွှံ့ပါစေကွာ၊ မင်းသာ အေးအေးဆေးဆေးသွားပါ’

‘ဒီအခွေလေးတော့ အချိန်ယူပြီး နားထောင်ပါရှင်’

ဤသို့ဖြင့် သဲကုန်းသပိတ်အိုင်ဆရာတော် အရှင်ဉာဏိဿရ၏ ဘဝတန် မိုး တရားတွေကို ဦးဘကောင်းလက်ထဲ အပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူ မကိုင်ခဲ့ဖူးသော စိပ်ပုတီးကိုကိုင်ရင်း ဆရာတော် ၏ တရားသံကို သူ နားထောင်ရင်းကပင် တစ်ခါတစ်ခါ အတွေးဆိုးတစ်ခုက စိတ်အာရုံထဲသို့ ဝင်နေတော့၏။ ထိုအတွေးဆိုးသည်ကား ‘ငါ ဘာများည့် ဖျင်းခဲ့ပါလိမ့်၊ ငါ ဘာည့်ခဲ့ပါလိမ့်’ ဟူသော မာနအတွေးဆိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။



မိုးဝင်း
ဇော်ဝင်း
အောင်ကျော်
အောင်



အောင်ကျော်
1997

လွမ်းချင်းတာရှည်အမိမြေ

၁၂၃

လွမ်းချင်းတာရှည်အမိမြေ

(၁)

မော်တော်ကား ဟွန်းရှည်တီးသံတွေ...

ကခုန်မြူးတူးသံတွေ...

သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိတဲ့ ပေါင်းယုက်ဖွဲ့စည်းမှုသံစဉ်တွေက ကျုပ်နဲ့
မဝေးကွာလှတဲ့ဝန်းကျင်မှာ ပဲ့တင်လွင့်ပျံ့စီးများနေတယ်။ ဒီအသံတွေဟာ ကျုပ်
နဲ့ နားမစိမ်းလှပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ နားသောတအာရုံထဲမှာတော့ ချို့မြန်ခြင်း
အလျဉ်းမရှိပေဘူး။

‘နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်လောက် အနေကြာခဲ့တာတောင်မှ ဒီအသံ
တွေအပေါ်မှာ ရင်းနှီးတွယ်တာမှု မရှိသေးဘူးလား’ လို့ ကျုပ်ကို မေးချင်ကြ
လိမ့်မယ်။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အသံတွေက
ကျုပ်တို့ အရိမဒ္ဒရူပရ ပုဂံပြည်က ဘိုးလောင်းတော် ကျန်စစ်သားဘုရင်မင်း
မြတ်ရဲ့ ကောင်းမှုတော် အာနန္ဒာစေတီတော်က ဆည်းလည်းသံတွေလို ဆွတ်ဖျံ့
ဖွယ် မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။

မှန်လုံရောင်စုံကားတွေရဲ့ ဟွန်းရှည်တီးသံတွေဟာ သရဗားခါးရှေ့
စားကျက်ကွင်းထဲက နွားခလောက်သံတွေလို ချို့မြဲမှုမရှိတာ အမှန်ပဲ။

တကယ်တော့ ဒီအသံဗလံတွေဟာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် အတွင်း

မှာ ကြားနေကျ အသံတွေပါ။ နားမစိမ်းလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားက လက်ခံလို့မရတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကျုပ်က ပုဂံပြည်သား။ ပုဂံမြေ၊ ပုဂံရဲ့ရနံ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသူပေကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအသံမလဲတွေကို ကျုပ် ကြားနေရဦးမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကို လိုလိုလားလား ပြန်ပို့ပေးချင်သူမရှိသလို၊ ကျုပ်ကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်မယ့်သူတွေလည်း မရှိနိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ပြည်တော်ပြန်ခရီးအတွက် တကယ် အားကိုးအားထားပြုလောက်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ၊ ဒေါက်တာ ညွှန်ဘီဒင်ရော၊ အိုင်စီအက်စ်ဦးဩဘာရော၊ သတင်းစာဆရာကြီး သူရိယဦးသိန်းမောင်ရော လူ့ပြည်မှာ မရှိကြတော့တဲ့နောက် ကျုပ်ရဲ့ ပြည်တော်ပြန်ခရီးဟာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ မျှောတော့မှေးမှိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာလား။ နာကြည်းကြေကွဲစရာလား။ တစ်ခုခုပဲ...

‘ဟပ်ပီး နယူးရီးယား’

‘ဟပ်ပီးနယူးရီးယား... တူ... ယူ...’

‘ဒီ လာဗ် ပိစ်’

‘နယူးရီးယား... ဆွေခံအာဝါဆိုလဲ...’

၂၀၀၀ ခုနှစ်ကို ကြိုဆိုနေကြတဲ့ သူတို့ရဲ့နှစ်သစ်ကူး နှုတ်ဆက်သံတွေ၊ ဂီတသံတွေဟာ အုတ်နံရံကြီးကို ထွင်းဖောက်ပြီး ကျုပ်ရှိရာ မြေတိုက်ခန်းထဲ အထိ စီးဆင်းလာနေတယ်။

ဪ... ပြကွဒိန်နှစ် ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းသွားပြန်ပါပကောလား။ မနုဏ်ပြန်ဆိုရင်... နှစ်သစ်တစ်နှစ် မွေးဖွားလာဦးတော့မယ်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်တဲ့။ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကိုရောက်ခဲ့တာ လေးဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီပဲ။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းနဲ့ နာကြည်းခြင်းတွေ ဆတူပြင်းတီးပေါင်းယှက်နေတဲ့ ခံစားမှုတစ်ရပ် မွေးဖွားလာပြန်တယ်။

* * *

(၂)

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၅ ခုနှစ်လောက်တုန်းကပေါ့။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။

ကေအမ်တီ တရုတ်ဖြူကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကြီးက ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူတပ်တွေကို မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ဒေသက အပြီးတိုင်ဆုတ်ခွာသွားဖို့ မဲခွဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးစအချိန်။

တရုတ်ဖြူကူမင်တန်တပ်တွေကို နောက်ပိုင်းကနေ သိသိသာသာရော မသိမသာပါ လက်နက်နဲ့ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ အမေရိကန်အစိုးရ ချောလည်း ရှေ့ကဖုံး၊ နောက်ကပေါ်ဆိုတာလို မဟာအရှက်တော် ကွဲလို့ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကို နှောင်ကြီးမအကူအညီပေးဖို့ဆိုပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်နေကြတဲ့ အမေရိကန်ပါရဂူတွေဟာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ ပြည်တော်ပြန်ကြရတော့တယ်။ ပြန်တော်ပြန်အမေရိကန်တွေထဲမှာ မြန်မာအစိုးရရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံကိုလာရောက်ပြီး ရှေးဟောင်းကမ္မည်းကျောက်စာဌာနမှာ စီမံကိန်းတစ်ခု ရေးဆွဲနေတဲ့ ကျွမ်းကျင်သူသုတေသနပညာရှင် ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာညွှန်ဘီဒင်လည်း အပါအဝင်ပေါ့။

သူ ပြန်တော်ပြန်ခါနီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နှစ်ရာဝင် ရောမစဉ်အိုးကြီးတစ်လုံးကို တွဲတေး ငှက်အော်စမ်းဝန်းကျင် မြေကြီးကျင်းကြီးတစ်ခုထဲထဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခဲ့တယ်။ မျက်နှာပြင်အဝကို အလုပ်တိပြီး ကောက်ရိုးစတွေ၊ ကောက်ရိုးခွေတွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ပြီးတဲ့နောက် စဉ်အိုးကြီးထို့ သစ်သားဝက်ခြံထဲ ထည့်သွင်းလိုက်တယ်။ နောက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာအသင့်ရှိနေတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို မကြာမီထွက်ခွာတော့မယ့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတစ်စင်းပေါ် တင်လိုက်တယ်။

တွဲတေးစဉ်အိုးဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အင်မတန်နာမည်ကြီးလှတဲ့ မြန်မာအနုပညာလက်ရာပစ္စည်း တစ်မျိုးပဲ။ ရွှံ့စေးကောင်းသလောက် အိုးထိန်းသည့်တွေရဲ့လက်ရာဟာ လှပသေသပ်တယ်။ အိုးရဲ့ခါးပတ်လည်က နှုတ်နုအောင်းတို့ကနုတ်ပန်းလေးတွေဆို ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ကိနုရက်နုရောင်နဲ့ မြူးထူး

ထုခွန်နေသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ မည်းပြောင်ချောမွေ့စွာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ စဉ့်ရည်ဟာ ကျောက်သလင်းသားလိုပဲ နေရောင်မှာ ဝင်းလက်တောက်ဝနေတယ်။ ဒီအရည်သွေးတွေကြောင့် တွံတေးစဉ့်အိုးဟာ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တာပေါ့။

ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေအဖို့တော့ ဒီစဉ့်အိုးကြီးတွေကို နေ့စဉ် ဖြင့်နေ ကြရပေမယ့် အနောက်နိုင်ငံသားတွေကတော့ သူတို့ဆီမှာ မြင့်ရခဲတဲ့ အနုလက်ရာပစ္စည်းတစ်မျိုးမို့ တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်က သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းထဲ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေကို...

‘ကျုပ်ရဲ့ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင် ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာမိတ်ဆွေတွေ အမွန်အမြတ်ထားလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုပြီး ကြွားရမယ်ဗျ’ လို့ ပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်။

ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ဒါ သူ့ကို အကောက်ခွန်နဲ့ ဆိပ်ကမ်းဘက်က အရာရှိတွေ စစ်ကြောမေးမြန်းမှုတွေလုပ်ရင် ပြန်ပြောဖို့လေ့ကျင့်ထားတဲ့ စကားစုတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာရှိကမှ သူ့ကို မစစ်ဆေး မမေးမြန်းကြပါဘူး။ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်တို့လို နိုင်ငံခြားသား ကျွမ်းကျင်သူသုတေသနပညာရှင်တွေဟာ ဗျက်မှောက်ခေတ်ရဲ့ သံတမန်အခွင့်အရေး ရရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။

တိုတိုပြောရရင် အရိမဒ္ဒနပူရ ပုဂံထီးနန်းရဲ့ မြပုခက်ထဲမှာ မဟာဆီမဟာသွေးဝိသုဒ္ဓါ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်၊ ဒလ (တွံတေး) တောကြီးထန်းတစ်နေရာမှာ ဆင်ကျော့ရင်း ကံတော်ကုန်ရှာခဲ့ရတဲ့ ခမည်းတော် ‘ဗြဲဩဘာဝနာဒီကျ ပဝရဓမ္မရာဇာ ဒါနပတိနရသီလိဉ္ဇနဓာ’ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သားကြီးဩရသဖြစ်တဲ့ ကျုပ်...

ပုဂံနေပြည်တော်ရဲ့ ဩဇာတိတ္ထမအရှိဆုံး၊ ပညာရှိသုခမိန် သက်တော်ညီအမတ်ကြီး ‘ရာဇသင်္ကြန်’ ကို ကွမ်းတံတွေးနဲ့ ထွေးမိတဲ့အထိ မောက်မာနိုင်ပြီပေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်...

အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်တတ်သေးမီ မင်းနေပြည်တော်နဲ့ ဝေးကွာလွန်းတဲ့ ဒလ (တွံတေး) မှာ ဘဝချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရပြီး မြန်မာတို့ရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့

မပုပ်မသိုးရအောင် ရာဝင်စဉ့်အိုးကြီးထဲမှာ ဆေးရည်စိမ်ခြင်းခံရတဲ့ ကျုပ်...

အဲဒီကျုပ်ဟာ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်ကြီးရဲ့ နိုင်ငံကြီးသားလူကြီးလူကောင်းမပီသစွာ ဖြောင်ခိုးယူခြင်းခံခဲ့ရပြီး အခုလို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်ရှိခဲ့ရတာပဲ။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၆၁၅ ခုနှစ်ဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာလေးဆယ်ခြောက်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပါပေါ့လား။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်စကနည်းကို ကျုပ် သတိရနေတုန်းပဲ။ ‘အက်စ်အက်စ်ကာလီဖိုးနီးယားလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ကို ဆိုက်ကပ်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှာ အသင့်စောင့်ကြိုနေတဲ့ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ကို သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက မြန်မာပြည်က လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်လာတာဆိုတော့ အစောကြီးကြိုတင်ရောက်နှင့်နေတာပေါ့။’

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ နာရီမဆိုင်းဘဲ သင်္ဘောပေါ်တက်လာတယ်။ စဉ့်အိုးကြီးကို ဆိပ်ခံတံတားပေါ်အရောက် ကရိန်းစက်မောင်းတံကြီးတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပြည်းညှင်းစွာ သယ်ချပြီးတော့ ဆိပ်ကမ်းရုံးအဆောက်အဦးတစ်ခုထဲ ဝင်သွားပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပြပေါ့။

‘ဒါ... ကျွန်တော့်ကို မြန်မာနိုင်ငံက လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ စဉ့်အိုးကြီးပေါ့၊ မကွဲမရှုအောင် ကောက်ရိုးတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး သစ်သားအိမ်နဲ့ ထည့်ထားတာ’ လို့ ပြောပြီး သူ့အိမ်ရှိရာအရောက် ကားနဲ့သယ်ဆောင်လာခဲ့တော့တယ်။

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရဲ့အိမ်ဟာ မြို့ပြင်က တောင်ကုန်းငယ်လေး တစ်ခုထိ ကျောပေးပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ပါပဲ။ ခြံဝန်းကြီးကလည်း ကျယ်ပါဘိသနဲ့။ တိုက်အိမ်လေးဟာ အမြင့်အရ အထင်ကြီးရာမရှိပေမယ့် မြေအောက်ထပ်ကို ရောက်တော့မှ ကျုပ် အံ့ဩသွားရတယ်။ မြေအောက်မှာ လျှို့ဝှက်အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေတာကိုး။ ဝင်းခြံတစ်ခုလုံးရဲ့ ချိတ်သန့်အညီ အခန်းအခန်းတွေ ပွဲ့ထားတာ။ အဲဒီအခန်းတွေမှာလည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အပြည့်။ ကျုပ်တို့နဲ့ အိမ်ချင်း ဝန္ဓာလရာနိပြည်က ကြောပန်းအိုးကြီးတွေ၊ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး

တွေလည်း တွေ့မိရဲ့။ မစ္စီမဒေသနဲ့ ဘင်္ဂလားက ဘုရင်သရဖူလို ရတနာအပြည့် မိခြယ်ထားတဲ့ ဦးညောင်တွေ၊ ကျောက်စာတိုင်တွေလည်း မြင်ရဲ့။ ကျွပ် အမည်မဖော်တတ်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ကြပ်စည်းထားတဲ့ အလောင်းကောင် တွေလည်းပါရဲ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရွယ်အစားအတိုင်း ထုဆစ်ထားတဲ့ ကြေးရုပ်တွေလည်း မြင်မိရဲ့။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာလောက် စဉ်းအိုးကြီးထဲမှာ နေလာရခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ် အစားတွေကို တစ်ခုမကျန်ချွတ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်အနံ့ လိမ်းကျံထားတဲ့ ဆီဝါ တွေကို သူတတ်ကျွမ်းတဲ့ လောကဓာတ်သိပ္ပံပညာနည်းနဲ့ တိုက်ချွတ်တယ်။ နောက် အဝတ်အစားတွေကို မူလအတိုင်း နေသားတကျ ပြန်ဝတ်ပေးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာကို ပြောပြဦးမယ်။

ကျုပ်က အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်၊ မင်းပျိုမင်းလွင်၊ အိမ်ဆွေ နန်းလျာ မင်းသားတစ်ပါးဆိုတော့ အသားအရေက ရွှေလိုဝင်းဥနေတာပေါ့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ပြီး အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးနဲ့ ခေါင်းကဆံပင်တို့ ညှောင်တစ်စောင်း ထုံးထားတယ်။ ကေသရာဇာခြင်ဆံ့မင်း ရုပ်ပုံတွေဖော်ထား တဲ့ ငွေချည်ဖောက် ဖဲပုဆိုးနဲ့ ခါးရှည်အင်္ကျီအဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်လို့ လက် ဘက်မှာ နှစ်တောင်လောက်ရှည်တဲ့ ရွှေဖလားရောင် ပုဆိုးစကို ကျစ်ကျစ်ခါ အောင် ဆုပ်ထားတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခုခုကို အလိုမကျတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ပါးနီ တွေထောင်နေအောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မျက်လုံးအစုံက မျက်နှာသွယ် ပြင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပြူးကြောင်နေပြန်တယ်။

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ ကျုပ်ကို ခြောက်ပေလောက် အလျားနှိုး လေလုံမှန်ခေါင်းတစ်ခုထဲကို ဝိုင်းဆောင်ပေးပြီး၊ မှန်ခေါင်းကို ကျောက်ညို စာ ဖြည့်တစ်လုံးပေါ်မှာ စဉ်းအိုးကြီးနဲ့ယှဉ်ပြီး တင်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့စာကြည့် ထဲမှာ စာအုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပဲ။ စာအုပ်တွေဖတ်သို့ သူ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိစဉ်က ရေးမှတ်လာတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကိုကြည့်လိုက်။

ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်၊ ရေးမှတ်လိုက်နဲ့ သုံးလေးရက် လောက်ကြာတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း မှတ်စုစာအုပ်ကိုင်ပြီး ကျုပ်နဲ့ဘေးကို လာရပ်ရင်း ပါးစပ်က ဆီမန်း၊မန်းသလို တတွတ်တွတ်နဲ့ ရေရွတ်နေသေးတယ်။ တစ်ခါ တော့ သူ့နှုတ်ဖျားက ရေရွတ်သံကို မသဲမကွဲကြားလိုက်မိတယ်။

အဲဒီ ၁၂၅၄ တဲ့။

အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်တဲ့။

ဘုရင်ဥဇ္ဇနာ တဲ့။

ဒလမြို့ တဲ့။

သားတော်ကြီးသီဟသူ တဲ့။

မင်းခွေးချေး တဲ့။

သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ ကျေနပ်အား ရတဲ့ အမူအရာနဲ့ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီး ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းနံဘေးမှာ ကမ္ဘည်း စာတမ်းတစ်ခုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးထိုးလိုက်တော့တာပဲ။

မင်းသားသီဟသူ၊ ပုဂံခေတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ၁၂၅၅ အဲဒီ တဲ့။

* * *

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ မှန်လုံအကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် နေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေထဲက နေ့တစ်နေ့ကို ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ခုထက်ထိတိုင် စွဲငြိနေတုန်းပဲ။

အဲဒီနေ့က...

ကျုပ်ရှိရာကို ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်နဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာတယ်။ ဧည့်သည်က ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ အသက်ငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ကျုပ် အမေရိကရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း မှာ ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ရတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေ သေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ရုပ်လက္ခဏာမြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကို မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် အသေအချာသိလိုက်တယ်။ သွေးတ

စကားပြောတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျုပ်ရဲ့တစ်သက်မှာ မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခွင့်ရတော့မယ်လို့ မထင်မိဘူးလေ။ အဲဒီနေ့က ကျုပ်ရင်ထဲ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုဟာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

အဲဒီဧည့်သည်ကို မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ရယ်လို့ သိသိချင်း ကျုပ်ထော နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောချင်လိုက်တာ။ ကျုပ်ရဲ့ထုပ္ပတ်အကျဉ်းဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ကို ရင်ဖွင့်ချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘဝအခြေအနေက...

ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်က မြန်မာလူမျိုး စစ်စစ် တစ်ယောက်။

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရဲ့ လျှို့ဝှက် မြေအောက် ရှေးဟောင်းသုတေသန ပြတိုက်ထဲကို အခုလို ဂုဏ်သရေရှိစွာ ရောက်ရှိလာတယ်ဆိုကတည်းက ဧည့် သည်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါရဲ့။ သာမန် သူလိုငါလို ပုဂ္ဂိုလ် ထဲကတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး... လို့။

မြန်မာဧည့်သည်ဟာ မှန်ခေါင်းထဲမှာ မလှုပ်မယုတ် လှည့်လှောင်းနေတဲ့ ကျုပ်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းသည်အထိ အံ့သြတုန်လှုပ် သွားပုံရတယ်။ တစ်ခုခုကို နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားမိပုံရတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးအကြည့် တွေက ကျုပ်ထဲမှ မိနစ်ငယ်ပေါင်းများစွာ နှစ်မြုပ်နေတယ်။ ပြူးကြောင်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပုံက ဧည့်သည်အတွက် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရ ခက်ခဲနေပုံမျိုး။

ကျုပ် သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စတွေ တွေ့လိုက်မိတယ်။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေဟာ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တရွေ့ရွေ့ တဖြတ် ဖြတ်နဲ့ စီးမျောနေပါလား။ မြန်မာဧည့်သည်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှိကြီးတင်ငို ငိုကြွေး နေပြီထင်ရဲ့။ ပြီတော့မည့်မှီးလို့ အံ့ဆိုင်းမှိုင်းညို့နေတဲ့ သူ့မျက်နှာ အရိပ်အကဲ ဟာ အရင်းနှီးဆုံး၊ အချစ်မြတ်နိုးဆုံး၊ သံယောဇဉ်အတွယ်တာဆုံး သူတစ် ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အခိုက် မချီ တင်က ကြေကွဲခံစားနေရတဲ့ပုံစံမျိုး။

မြန်မာဧည့်သည်ဟာ သူ့အကြည့်တွေကို ကျုပ်ထဲမှ ဖယ်ခွာပြီး

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင် ရေးထိုးထားတဲ့ ကမ္ပည်းစာတွေကို အသံတိတ်ဖတ်နေပြန် တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်လဲလျောင်းရာ ကျောက်ညိုစားပွဲနဲ့ ယှဉ်ချထားတဲ့ စဉ်းအိုး ကြီးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းစွာ ထိရကြကွဲနေမယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်နေမိပါတယ်။ သူ့နှလုံးသားမှာ သန်းပေါင်းများစွာသော မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ခံစားမှုဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေပြီမဟုတ်လား။

'ကဲ ခင်ဗျားဘာပြောချင်သလဲ မစွတာဩဘာ'

'ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီရုပ်အလောင်းကို မြင်မြင်ချင် ဘာကလို့ဘာပြောရမှန်း မသိတတ်နိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားမိတာ အမှန်ပဲ ဒေါက်တာ၊ ပြောစရာစကားတွေကတော့ ကျွန်တော့်ရင်နဲ့ အပြည့်ပဲ။ လော လောဆယ် သိချင်တာကတော့ ဒီအလောင်းဟာ ပုဂံခေတ် သီဟသူမင်းသားရဲ့ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောနိုင်သလဲ'

'ခင်ဗျားလည်း အိုင်စီအက်စ်တစ်ယောက်ပဲ... မစွတာဩဘာ၊ ပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံ ကမ္ပည်းကျောက်စာဌာနက အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ မြန်မာ ရာဇဝင်ကို၊ ပုဂံရာဇဝင်ကို ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ထက် ကျွမ်းကျင် နဲ့စပ်မှာပေါ့။ ပုဂံရာဇဝင်မှာ ရာဇကြိန်အမတ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့မင်း သား သီဟသူက နင်းရင်ပြင်ကညီလာခံတစ်ခုမှာ ကွမ်းသွေးနဲ့ထွေးတဲ့တိစ္ဆာန် စတ်သက်ပြီး သီဟသူကို ဒလမှာပဲ အမတ်တွေကဖမ်းပြီး မင်းသားမွေးချေး ကို နန်းတင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နောကျေအောင် ဖတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တွေ့တဲ့ ဒီအလောင်းဟာ သီဟသူအပြင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင် ဦးမှာလဲ မစွတာဩဘာ၊ ကဲ... ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား'

ဒေါက်တာ ဂျွန်ဘီဒင်က ရာဇဝင်ပါမောက္ခတစ်ဦးရဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ ခပ်ကြွားကြွားလေး ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ဒေါက်တာပြောတာအမှန်။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ။ 'င်းပျိုမင်းလွင်လည်းဖြစ်၊ အိမ်ရှေ့နန်းလျာ ဆည်းဖြစ်၊ ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သားကြီးဩရသလည်းဖြစ် ဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ နန်းတွန်းနန်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အရှိန်အဝါနဲ့ထောင်လွှား၊ သောက်စား

ရမ်းကားခဲ့တာ အမှန်။ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ကလွဲ ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လူလို့
မထင်ခဲ့မိတာလည်း အမှန်။

အဲဒီနေ့ကို ကျုပ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း မှတ်မိနေသေးတယ်။

ညီလာခံတက်ဖို့ နန်းရင်ပြင်ထဲကို ကျုပ်ဝင်လာတော့ နန်းရင်ပြင်မှာ
အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မြင်လိုက်မိတယ်။ အင်မတန်
ဝီရိယကြီးတဲ့ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးဟာ ရွှေရောင်ဝင်းလက်တောက်ပနေတဲ့
တိုင်တစ်လုံးကိုမှီထိုင်ရင်း ခမည်းတော်ဘုရား ကြွချီလာလို့ မူးမတ်စုံညီနဲ့
ညီလာခံစရင် လျှောက်တင်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားတွေးခေါ်နေပုံရတယ်။
နန်းရင်ပြင်ထဲကို ခြေသံလုံလုံနဲ့ လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ကျုပ်ကိုလည်း သတိမမူမိပဲ
မရဘူး။ သူ့အနားကို ကျုပ်ရောက်လာတာကိုလည်း လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး။
ဟင်း... ဒီတော့ ဘာရမလဲ။ ကျုပ်က အိမ်ရှေ့မင်းသားဆိုတဲ့ နန်းလျာမင်း
သားတစ်ပါးရဲ့ ရာဇမာန်နဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံဝါးလာတဲ့ ကွမ်းသွေးနဲ့ ဗျစ်ခနဲ
ထွေးချလိုက်တာပေါ့။ အမတ်ကြီးရဲ့ သိုရင်းဖျင် အင်္ကျီလက်ပွဲကြီးပေါ်မှာ
ကွမ်းသွေးတွေ မြင်မကောင်းရှုမကောင်းအောင် ပေကျဲကုန်တယ်။ အမတ်ကြီး
ဟာ မာကျောခက်ထန်နေတဲ့ကျုပ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး...

‘အရှင်သား ကြွချီလာတာကို မမြင်မိ၍ ဖျင်လက်မရုပ်သိမ်းမိဘဲ
ဖြစ်သွားရသည်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါ’ လို့ နူးနူးညွတ်ညွတ်တောင်းဝန်
ရှာသေးတယ်။

ဒါပေမယ့်... ကျုပ်ရဲ့ ရာဇမာန်က ငယ်ထိပ်ကိုရောက်နေပြီလေ။ ကျွန်
ဟာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ရှုံ့မဲ့ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ထဲမှာ
ကျန်ရှိသေးသမျှ ကွမ်းဖတ်၊ ကွမ်းသွေးတွေနဲ့ အမတ်ကြီးကိုယ်ပေါ်ကို ထွေးချ
လိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့... မျက်နှာမကြည်မသာဖြစ်နေရာတဲ့အမတ်ကြီးကို

‘အိမ်ရှေ့မင်း ကြွလာတာကွ၊ မရိမသ မလေးမစား လုပ်တဲ့သူတို့
ကျုပ်စားက မသနားတတ်ဘူးနော်’ လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအတွက်
အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နေရာအခင်းဖုံမြင်ပေါ်မှာ ဒူးချိတ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တော့
တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးအရွယ်ရှိတဲ့ ပညာရှိသုခမိန်အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်

အပေါ်မှာ အသည်လောက် မောက်မာရိုင်းပြစော်ကားယုတ်မာခဲ့တဲ့... ကျုပ်။
အင်း... အခုတော့...

အိုင်စီအက်စ်ဦးဩဘာဆိုတဲ့ မြန်မာနည်းသည်ဟာ လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေ
အောက်မှာ မဟူရာကျောက်တုံးကြီးလို မည်းနက်ပြောင်ချောနေတဲ့ စဉ်းအိုးကြီး
တို့ ငေးကြည့်ရင်း...

‘ဒီလူလင်ရဲ့ ဆေးရည်စိမ်အလောင်းရှိတဲ့ ဟောဒီစဉ်းအိုးကြီး၊ တွံတေး
ဆောတန်းကြီးတစ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း... ခင်ဗျားဘယ်ကရသလဲ
ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား ဒေါက်တာ’

ဒေါက်တာ ဂျန်ဘီဒင်က ဝင့်ကြွားတောက်ပစွာဖြိုးလိုက်ပြီး...

‘ပြောပြနိုင်ပါတယ် မစ္စတာဩဘာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့အနီးရ
ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ ရှေးဟောင်းသုတေသနဆိုင်ရာ
စီမံကိန်းတစ်ရပ် ရေးဆွဲ ပေးဖို့ ရောက်လာတာ ခင်ဗျားသိတယ်နော်၊ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက ဟန်လင်း၊ တကောင်း၊ ဗိဿနိုး၊ ပုဂံစတဲ့ ရှေးဟောင်း
မြို့တော်တွေကို ကွင်းဆင်းလေ့လာခဲ့တာလည်း ခင်ဗျားအသိနော်’

‘ဒါတွေ သိပြီးသားပါ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဗိဿနိုးမြို့တောင်း
လေ့လာရေးခရီးမှာ ကျွန်တော်လည်း အတူလိုက်ပါခဲ့သေးတာပဲ၊ ဗိဿနိုးတို့
လေ့လာရင်း တောင်တွင်းကြီးပြတိုက်ရောက်တော့တောင် ပြတိုက်ထဲက ပုဏ္ဏဆတ်
လက်ရာ ပယင်းလည်ဆွဲတစ်ကုံးကို ရယူဖို့ ခင်ဗျား ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်လေ’

ဦးဩဘာရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဒေါက်တာဂျန်ဘီဒင် မျက်နှာထွက်
ခနဲ ပျက်သွားတာ ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ သူ ချက်ချင်းပဲ ပြုံးဟန်ဆောင်
လိုက်ပြီး...

‘ဟဲ... ဟဲ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကျွန်တော် လိုရင်းပြောမယ်၊
ပုဂံရောက်တော့ ပုဂံခေတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဘုရင်ဖြစ်တဲ့ နရသီဟပတေ့မင်းတို့
တော်တော်ပဲ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့တယ်၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိရာက သူ့ဘဝ၊ ပုဂံရဲ့
ဘဝနဲ့ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေတဲ့ မိဖုရားဖွားစောရယ်၊ အမတ်ကြီး ရာဇ
သင်္ကြန်ရယ်၊ အင်မတန်မောက်မာတဲ့ သီဟသူမင်းသားရယ်၊ အဲ... သူတို့ကလည်း
ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ညှိယူဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော် သူတို့

ရဲ့ဘဝကိုလေ့လာရင်း ဒလမှာ ဆင်နင်းခံရပြီး နတ်ရွာစံခဲ့တဲ့ ဥဇ္ဇနာဘုရင်ကြီး အကြောင်း။ ဘုရင်ဥဇ္ဇနာ နတ်ရွာစံပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သားတော်ကြီးသီဟသူ ရာဇာဓိပတိခံယူတော် မူကာနီးမှာ သူ့ရဲ့ရိုင်းပြခက်ထန်မှုကြောင့် အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်နဲ့ မူးမတ်တွေက ဒလတောတန်းမှာ ဆင်ဖြူတော်လေးတစ်ကောင် တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သီဟသူကို ဒလ စေလွှတ်ခဲ့ကြောင်း...

‘... နောက် သူ့ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပုံအကြောင်း။ ပုဂံထီးနန်းတို့ တော့ မင်းခွေးချေးလို့ခေါ်တဲ့ နရသီဟပတေ့ကို လွှဲအပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း။ မစ္ဆူဂီရီ စစ်ပွဲအပြီးမှာ အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန် ဒလမှာပဲ လူကြီးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း။ ကျွန်တော် ဒါတွေကို သိလာရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပုဂံရာဇဝင်အရ ဘုရင်ဥဇ္ဇနာရဲ့အလောင်းနဲ့ ရာဇသင်္ကြန်အမတ် ကြီးရဲ့အလောင်းကို ဒလမှာပဲ ဂူသွင်းမြှုပ်နှံထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒီ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာသိရှိထားတော့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် တွဲတေးတောတန်းကြီးကို ရောက်သွားပြီး အဲဒီ အုတ်ဂူနှစ်လုံးကို ရှာဖွေကြည့် တယ်။ အဲ... ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်ရှာဖွေနေတာက ဘုရင်ဥဇ္ဇနာနဲ့ အမတ် ကြီးရဲ့ဂူ၊ တကယ် တွေ့မယ့်တွေ့တော့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရတဲ့ မင်းသားသီဟသူ ရဲ့အလောင်း ဖြစ်နေတာပဲ’

အိုင်စီအက်စ်ဦးဩဘာကို ရှင်းလင်းပြောပြနေတဲ့ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင် ရဲ့ စကားကိုကြားရတော့ ကျုပ်လေ...

‘အင်း... အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်ကို ကွမ်းတံတွေးနဲ့ ထွေးခဲ့တဲ့နေ့က တစ်ခါတည်း အဆုံးစီရင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါလည်း အခုလို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့တောင် အတွေးရောက်လိုက်မိသေးတယ်။

ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ငြိတိုက် ဆောင်ထဲက ပလ္လင်မှာလေ။ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနား ကိစ္စကို ကြားနာနေဆဲမှာ အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်က...

‘ခမည်းတော်ဘုရားအား ဖုတ်ကျည်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် ကနဦး စီစဉ်ဆောင် ရွက်ရပါမည်။ ကျေးဇူးတော်အရှင်သခင်အား မိဖုရားနှင့်တကွ သားတော်၊ သမီးတော်များ မှူးကြီးမတ်ကြီးများ အလှည့်ကျ ကြွရောက်ဖူးမြော်ခြင်းအားဖြင့်

ကျေးဇူးတော်ကို ထုတ်ဖော်ပြသရပါမည်။ မသာတော် ဈာပနအရေး၊ အန္တိမ အဆုံးသို့ မရောက်သေးသမျှ နန်းပလ္လင်ထက်သို့ အစောတလျှင်တက်၍ ဈာဓိပတိခံရန် ထုံးစံမရှိပါ။ ရှေးဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်တို့၏ ရွှေလက်ထက်တော်ကစ၍ ကျင့်သုံးခဲ့သော ရွှေထီးရွှေနန်း ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်း လိုက်နာသင့်ကြောင်းပါ အရှင်သား... တဲ့။

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ...

‘အရှင်သားရဲ့ဘုန်းကံကြောင့် ဒလတောတန်းကြီးမှာ ဆင်ဖြူတော်လေး တစ်ကောင် တွေ့ရှိရတယ်လို့ သတင်းကြားသိရကြောင်းပါ။ အရှင်သားကိုယ် တော်တိုင် ရှုစားကျောယူ သိမ်းဆည်းသင့်ကြောင်း တင်လျှောက်ရပါတယ် အရှင်သား’ ဆိုပြီး လျှောက်ကြား သံတော်ဦးတင်ပြန်တယ်။ ကျုပ်လည်း ခမည်းတော်ဘုရားရဲ့ ဈာပနကိစ္စပြီးရင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပုဂံထီးနန်းတို့ သိမ်းမြန်းစိုးစံရမယ့် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဆိုတော့*

‘ကိုယ်တော်မြတ် အားရနှစ်သက်တော်မူလှသည် အမတ်ကြီး၊ ဘိသိတ် ခံယူဆုံးမခံဖြစ်လို့ တိုင်းပြည် သာယာချမ်းမြေ့မည့် အရေးပေပဲလို့ နိမိတ် ကောင်းဖတ်မိပေတယ်။ ခမည်းတော်ဘုရားဟာ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားဘွဲ့ ပန်ဆင် စသွားရတာဟာ ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာအတွက် အခွင့်သာရန် စီမံလိုက် တဲ့ ကံတရားပဲလို့ သဘောထားရမှာပဲ။ ခြောက်... ဘုရင်ဖြစ်ထိုင်းလည်း ဆင်ဖြူ တော်ရှင်ဘွဲ့ ခံကြရသည် မဟုတ်ပေဘူးလေ။ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင် ဆင်ဖြူတော်လေးကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ ဒလကို ကြွချီမယ်၊ နေ့ကောင်း ရက်မြတ်သာ ရွေးကြပေတော့’ လို့...

ကျုပ် နှစ်ထောင်းအားရစွာပြောဆိုပြီး ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝတ်တော် မြလက် ခွပ်ကိုတော် အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြန်ကို မင်္ဂလာဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကျုပ် အကုန်မှတ်မိနေတယ်။ ဒလရောက်တော့ အမတ်ကြီးနဲ့ မူးမတ်တွေရဲ့ ကြိတ်တင်ကြိတ်စည်စည်းဝါးရိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကိုရက်ရက်စက်စက်...

အိုင်စီအက် ဦးဩဘာဟာ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင် ရှင်းလင်းပြောပြ နေသမျှကို စူးစူးစိုက်စိုက်နားထောင်ရင်း...

‘အင်း... ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာ လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူးလေ။

ခင်ဗျားရဲ့ လေ့လာသုံးသပ်အကဲဖြတ်ချက်တွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ပရော်ဖက်ဆင်
ဝီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်ပါပေတယ်၊ ကဲ... တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဟော
စဉ်အိုးကြီးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလည်းဆိုတာ သိချင်သေးတာ
ဒေါက်တာ'

'ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော်ပြောသလို ဘုရင်ဥစ္စာနာနဲ့ အမတ်ကြီးရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်း
ကို သည်းသည်းမဲမဲ လိုက်လံရှာဖွေနေတုန်း တွဲတေးငှက်အော်စမ်းအရောက်မှာ
ရောမသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပြိုလဲနေတာတွေ့တာနဲ့ အနားကို သွားကြည့်မိတယ်
ခင်ဗျားတို့မြန်မာလို 'တွတ်တပတ်ပင်' လို့ခေါ်တဲ့အပင်ကြီးပေါ့၊ အပင်ကြီး
အမြစ်ကကျွတ်ပြီး လဲနေတာ၊ ကျွတ်ထွက်သွားတဲ့ အမြစ်တွေရဲ့နေရာမှာ
ရောမချိုင့်တွင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ကံကောင်းချင်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ဒီစဉ်အိုးကြီးကို တွေ့ရတော့တာပဲ၊ တွေ့တွေ့ချင်း အဖုံးကို စမြင်တာထွာ
ဘာရယ်လို့ မသိတာနဲ့ မြေကြီးကိုယက်ကြည့်ခဲ့ရတာပေါ့၊ နောက်တော့
စဉ်အိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် အဖုံးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်ယူရတယ်၊ အထဲ
မှာ မင်းသားရဲ့ ဆီစိမ့်အလောင်းလည်းတွေ့ရော ကျွန်တော်အနီးအနားမှာရှိနေ
တဲ့သူတွေကို သူတို့ကျေနပ်သည်အထိ နှုတ်ပိတ်ခေးပြီး ရန်ကုန်ကိုသယ်ဆောင်
လာခဲ့တာပဲ၊ အဲ... မလွဲမရှောင်သာတဲ့လူတွေကိုတော့ တွဲတေးကလက်ဆောင်
ပေးလိုက်တဲ့ စဉ်အိုးကြီးလို့ မှသားသုံးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလည်း
အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မစွတာဩဘာ၊ ခင်ဗျားမှတ်မိသေးလား
သင်္ဘောဆိပ်မှာလေ...'

'မှတ်မိတာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား ဒီစဉ်အိုးကြီးကို ကောက်ရိုးခြောက်
တွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ဖုံးဖိပြီး သစ်သားဝက်ခြံထဲထည့်ပြီးတော့ သင်္ဘော
ကြီးပေါ်တင်ပေးတာတွေ ကျွန်တော် အကုန်အစင် တွေ့မြင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါတွေ
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရော၊ အကောက်ခွန်ဘက်က လူတွေပါ တစ်ချက်ညှာ
တာက ခင်ဗျားတို့ ပြန်တော်ပြန် အမေရိကန်ကျွမ်းကျင်သူတွေအားလုံး
ကျွန်တော်တို့အစိုးရက သံတမန်ဆိုင်ရာ အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားတော့
ဒေါက်တာ ဂျွန်ဘီဒင်က တဟုတ် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

'ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါးလောက်နေပြီး ခင်ဗျား

အစိုးရအတွက် ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စီမံကိန်းရေးဆွဲခဲ့တဲ့
ကာလတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အကြီးမားဆုံး အမြတ်အစွန်းရရှိခဲ့
တာကတော့ ဒီစဉ်အိုးကြီးပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးရဦးမယ်၊
ခင်ဗျား ဒီသတင်းကို ဘယ်ကဘယ်လိုကြားသိခဲ့ပြီး အခုလို ကျွန်တော့်ဆီ
ရောက်လာခဲ့တာလဲ၊ မြေခွင်ရှိရင် ဒီမေးခွန်းကို မြေစေ့ချင်တယ် မစွတာဩဘာ၊
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းလို့'

ဦးဩဘာက -

'ဆောရီး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် မမြေခွင်တာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်
ပြောခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီရောက်လာတဲ့ကိစ္စ
ကိုတော့ ပြောပြပါမယ်၊ ဒီလိုပါ' လို့ အစချီပြီး...

'ဒီ ဆေးရည်စိမ့်မင်းသားရဲ့ အလောင်းဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက်
အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်၊ လူသေအလောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဓဂုပ်
မသိုးစေရအောင် ဆေးရည်စိမ့်တဲ့ အတတ်ပညာတတ်မြောက်သူတွေရယ်လို့
ရှေးဟောင်း အီဂျစ်လူမျိုးတွေနဲ့ ရှေးက တရုတ်လူမျိုးတွေပဲ ရှိကြတယ်ဆိုပြီး
ကမ္ဘာက သိထားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလို ဒီလိုအတတ်ပညာကို ကျွန်တော်
တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံခေတ်မှာကတည်းက ရှေးမြန်မာလူမျိုးတွေ တတ်မြောက်နေ
ကြပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကို ထုတ်ဖော်ကြေညာချင်ပါတယ်၊ ဒါကလည်း
ဒေါက်တာသိတဲ့အတိုင်း ဒီရုပ်အလောင်းကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ပြသနိုင်
မှသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီမင်းသားအလောင်းကိုရော၊
စဉ်အိုးကြီးကိုပါ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားချင်တယ်၊ နိုင်ငံတော်
အစိုးရကလည်း ဒီတာဝန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ်လိုက်တာပါ'

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ ဦးဩဘာရဲ့စကားကို လက်မခံနိုင်ဟန်နဲ့
မျက်မှောင်ကျပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့အမူအရာဟာ ကျုပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံ
ပြန်ပို့ဖို့ လုံးဝ မကြည့်ဖြူနိုင်တဲ့ လက္ခဏာသွင်ပြင်မျိုး။

'လောလောဆယ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး မစွတာဩဘာ၊
ကျွန်တော် ရှေးခေတ်ပုဂံသားတွေရဲ့ လူသေအလောင်းဆေးရည်စိမ့်ခြင်း အတတ်
ပညာကို အသေးစိတ်မလေ့လာရသေးဘူး၊ ရှေးဟောင်း အီဂျစ် ဟာရီဘုရင်တွေ

ရဲ့ အလောင်းဆေးရည်စိမ်ခြင်းနဲ့ အခု ပုဂံသားတွေရဲ့ ဆေးရည်စိမ်နည်း ဘယ်လိုကွာခြားတယ်ဆိုတာ လေ့လာရဦးမယ်။ ဟိုရှေ့နားက မှန်ခေါင်းထဲမှာ စာရိုဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကြည့်ချင်ရင် ပြမယ်။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဟာရိုဘုရင်တွေရဲ့အလောင်းတွေ ဆေးရည်စိမ်ထားတာ ခရစ်တော် မပေါ်မီကတည်းကပဲ။ အခုထိ မပုပ်မသိုးသေးဘူး မဟုတ်လား။ အခု သီဟသူ မင်းသားရဲ့ အလောင်းဟာ အတိအကျပြောရရင် ၆၉၉ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ်နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ကြာအောင် မပုပ်မသိုးဘဲ ရှိနေဦးမယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ရှေးဟောင်းအိဂျစ်လူမျိုးတွေ သုံးစွဲခဲ့တဲ့ ဆေးရည်စိမ်နည်း နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မစ္စတာဩဘာ'

‘ပြောပါ ဒေါက်တာ’

‘နောင်တစ်ချိန်ချိန် ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ အမျိုးသားပြတိုက်ကြီးတစ်ခု ထိုက်ထိုက်တန်တန် တည်ဆောက်ပြီးတဲ့အခါကျရင် မင်းသားအလောင်းနဲ့ စဉ်ဆုံးကြီးကို ပြန်ပို့ကောင်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘လောလောဆယ် ရန်ကုန်မြို့မှာ ဂျူဗလီဟောလ် အဆောက်အဦးကြီး ဟာ အမျိုးသားပြတိုက်ကြီးမဟုတ်လား ဒေါက်တာ’

အိုင်စီအက်စ် ဦးဩဘာက စောဒကတက်နေသေးတယ်။

‘နီး... နီး... အင်္ဂလိပ်တွေ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီး နှစ်ငါးဆယ် ပြည့်မြောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အမှတ်တရဆောက်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်က ဂျူဗလီဟောလ်ကို ကျွန်တော် သွားရောက်လေ့လာခဲ့ဖူးသေးတာပဲ။ အင်မတန် ကျဉ်းမြောင်းသိမ်ငယ်တဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုပါ။ ခင်ဗျားတို့အစိုးရအနေနဲ့ အမျိုးသားပြတိုက်ကြီးတစ်ခု ခန့်ခန့်ညားညား ထည်ထည်ဝါဝါ မဆောက်နိုင် သေးလို့သွာ ဒီဂျူဗလီဟောလ်ကို ပြတိုက်အဖြစ် ယာယီအသုံးပြုနေရတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အမေရိကန် ဆမစ်သ်ဆိုနီယပ်ပြတိုက်လို၊ အင်္ဂလန်က ဝိတိုရိယပြတိုက်လို၊ ပြင်သစ်က လုဗ်ပြတိုက်လို၊ ပြီးတော့နဲ့’

‘အင်းလေ၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဟာ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ မဖွံ့ဖြိုး၊ မတိုး တက်သေးဘူး။ ဒီကြားထဲ ပြည်တွင်း ရောင်စုံသူပုန်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကာလဆိုတော့ နိုင်ငံတော်မှာ အဖက်ဖက်က ယိုယွင်းနေတာ ခင်ဗျားလည်း

အသိပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ အထင်အမြင်သေးသွေ တွေ ခံနေရတာပေါ့။ လုံခြုံရေးဆိုတာလည်း အပြည့်အဝ မပေးနိုင်သေးဘူး။ ကြည့်လေ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦး အကြွယ်ဆုံးဖြစ် တဲ့ တစ်ခုတစ်စုံတည်း လေ့လာနိုင်တဲ့ ပုဂံဒေသက ရှေးဟောင်းဘုရားပုထိုး တွေက ပန်းပုလက်ရာတွေ၊ ကျောက်စာချပ်တွေ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေ၊ စဉ်ချပ်တွေ၊ နံရံပန်းချီတွေဟာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ အခိုးခံရပြီး ကမ္ဘာအနှံ့က ပြတိုက်တွေဆီ ရောက်နေတာပေါ့။ ခင်ဗျား အင်မတန်စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဆိုတဲ့ နရသီဟပတေ့ မင်းရဲ့ ကောင်းမှုတော် မင်္ဂလာစေတီက ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ သရုပ်ဖော်ကမ္မည်း စာတမ်းတွေ ရေးထိုးထားတဲ့ စဉ်အုပ်ချပ်တွေတောင် ဂျာမန်လူမျိုးတစ်စုရဲ့ အခိုးခံရပြီး အခု ဂျာမန်ကိုရောက်နေသေးတာ။ သီရိဓမ္မရာ မှော်စာပြတိုက်ထဲ ပျူခေတ်လက်ရာ အတော်များများလည်း အခိုးခံရ၊ အခုလည်း ပုဂံခေတ်လူငယ် တစ်ဦးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပြတိုက်ထဲရောက်နေ...

ဦးဩဘာရဲ့ နာကြည်းသံတွေ ယှက်ဖြန်းနေတဲ့ စကားလုံးမြားတံတွေ က ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရဲ့ နှလုံးသားဗဟိုကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားတယ်ထင် ပါရဲ့။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နိမ့်နိမ့်လာတဲ့အထိ ရှက်ဒေါသတွေ လိမ်းကျနေတဲ့ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ဟာ...

‘ခင်ဗျားရဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ မစ္စတာဩဘာ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို သူခိုးလို့စွပ်စွဲနေမယ့်အစား ခင်ဗျားတို့ည့်လွန်းလို့ ခံရတာ ပဲလို့ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ’ လို့ မကျေမချမ်းနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ... ကျွန်တော်စကားကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်မရုပ်သိမ်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်စကားစုတွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးကို ကိုယ်စားပြုပြီး ပြောနေတာလို့ ဒေါက်တာသီစေ ချင်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဆိုထုံးတမ်းရပ်ရှိတယ်။ သူခိုးဟာ ဘယ်တော့မှ သူ ခိုးပါတယ်လို့ ဝန်ခံခံဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါပါပဲ ဒေါက်တာ။ ဒီဆေးရည်စိမ်အလောင်းနဲ့ စဉ်ဆုံးကြီး သူ့နေရာမှန်ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန် ရောက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သံတမန်နည်းနဲ့ပဲ ကြိုးစားတော့မယ်၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်မယ် ဒေါက်တာ’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ မြန်မာစည်သည်ကြီးဟာ ကေသရာဇာခြင်ဆုံးမင်းရဲ့ ဟန်နဲ့ ကျုပ်ရဲရာ မြေတိုက်ခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။

ကျုပ်... အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိခြင်း ဖြစ်သလို အဲဒီတွေ့ဆုံခြင်းကလည်း ဒီကနေ့အထိ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးဩဘာကို ခြံအထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးပြီးတဲ့နောက် ဒေါက်တာ ဂျွန်ဘီဒင်ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး မြေအောက်ခန်းထဲ ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ကျုပ်နံ့နားမှာ လာရပ်၊ ကျုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

‘အိုင်စီအက်စ်ဦးဩဘာလို မြန်မာအရာရှိတစ်ယောက်ကို မြေအောက်ခန်းထဲဖိတ်ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားကိုပြသမိတာ ကျုပ်တော့ အမှားကြီးမှားပြီထင်တယ်။ မင်းသားသီဟသူရေ’ တဲ့...

* * *

အိုင်စီအက်စ်ဦးဩဘာဟာ မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံတွေ၊ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်နဲ့ ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့ပုံတွေကို ဆောင်းပါးတစ်စောင်ရေးပြီး သူရိယသတင်းစာကို ပေးပို့လိုက်ကြောင်း ကျုပ် သိရတယ်။ ဆောင်းပါးနာမည်က ‘ဆီစီမင်းသား’ တဲ့။ အယ်ဒီတာ သတင်းစာဆရာကြီး ဦးသိန်းမောင်က ဒီဆောင်းပါးကို သတင်းစာထဲမှာ မဖော်ပြဘဲ သူ့ရဲ့ရေးလက်စ ရာဇဝင်ဝတ္ထုကြီးတစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ (ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ဦးဆောင်စီစဉ်ခဲ့သူ) ‘ရာဇသင်္ကြန်’ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ရဲ့ နိဂုံးမှာ တခမ်းတနား ရေးသားဖော်ပြခဲ့တယ်လို့ ကျုပ် သိရတယ်။

ကျုပ်ကတော့...

ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရဲ့ ‘နောက်တစ်ချိန်ချိန် ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာ အမျိုးသား ပြတိုက်ကြီးတစ်ခု ထိုက်ထိုက်တန်တန် တည်ဆောက်ပြီးတဲ့အခါကျရင်တော့ မင်းသားအလောင်းနဲ့ စဉ်အိုးကြီးကို ပြန်ပို့ကောင်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’ လို့ မရေမရာပြောခဲ့တဲ့စကား။

နောက်ပြီး...

‘ဒီဆေးရုံညီစိမ့်အလောင်းနဲ့ စဉ်အိုးကြီး သူ့နေရာမှန်ဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ကို ပြန်ရောက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် သံတမန်နည်းနဲ့ပဲ ကြိုးစားတော့မယ်’ လို့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ ဦးဩဘာရဲ့စကား။

ဒီစကားတွေကို ယုံကြည်မျှော်လင့်နေတုန်းပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ အချိန်ကာလရဲ့ နင်းချေပွတ်ကြိတ်မှုအောက်မှာ အမေရိကန် ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင် ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဂျွန်ဘီဒင်ရော၊ အိုင်စီအက်စ် ဦးဩဘာရော၊ သတင်းစာဆရာကြီး သူရိယဦးသိန်းမောင်ရော... လူ့ဘဝကြီးထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီလေ။

ရာဇဝင်ကြေးလို့ ခေါ်ရမလား၊ သမိုင်းကြေးလို့ ပြောရမလား ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်သယ်ယူရေးကိစ္စဟာ ဆယ်စုနှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာရှည်လေးမြင့်တဲ့ ကြွေးဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

‘ကျုပ် အမေရိကရောက်နေတဲ့အကြောင်းကို နှောင်းလူတွေ သိကာ သိပါရဲ့လား’

‘မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဂျူဗလီဟောလ်ကိုပဲ အမျိုးသားပြတိုက်အဖြစ် ဆက်လက်အသုံးပြုနေဆဲပဲလား။ နိုင်ငံတော်အဆင့်နဲ့ ညီညွတ်ထိုက်တန်ပြီး ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ အမျိုးသားပြတိုက်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီလား’

ကျုပ်ရဲ့ ပြန်တော်ပြန်ခရီးဟာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ ဖျော့တော့မှေးမှိန်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဟာ အပြင်ဘက်ဆီက အသံတွေကြားရပြန်ပြီ။

‘ဟက်ပီးနယူးရီးယား...’

‘ဟက်ပီးနယူးရီးယား... တူ... ယူ’

‘ဝီလျာဗီစ်...’

‘နယူးရီးယား... ဆွေဗ်အာဝါဆိုလ်’

ပြက္ခဒိန်နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းပြန်ပါပကောလား။ မနက်ပြန်ဆိုရင် ၂၀၀၀ ဆိုတဲ့ နှစ်တစ်နှစ် မွေးဖွားလာဦးတော့မယ်။ ဘာလို့လဲနဲ့ ငါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်နေတာ လေးဆယ်ခြောက်နှစ်တင်းတင်း

၁၄၂

မှော်ဝန်း ကြည်မြတ်

ပြည့်ခဲ့ပြီ။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနဲ့ နာကြည်းခြင်းတွေ ဆတူဖြန်းတီး ပေါင်းယှက်နေတဲ့ ခံစားမှုတစ်ရပ် အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာပြန်တယ်။

စာကိုး

- ၁။ ရာဇသင်္ကြန် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၊ နိဂုံးအမှာ
(သတင်းစာဆရာကြီး သူ ရီယဦးသိန်းမောင်)
- ၂။ ပုဂံသုတေသန လမ်းညွှန်စာအုပ် (ဦးစိုကော၊ ပုဂံပြတိုက်)
- ၃။ ထူးဆန်းထွေလာပြည်မြန်မာ စာအုပ်၊ အမှတ် (၂)
အမေရိကန်ရောက်ပုဂံမင်းဆောင်းပါး (မိုးမြင့်မောင်)
- ၄။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိနေသော မြန်မာ့ဆေးရည်စိမ်
ရုပ်ကလာပ်ဆောင်းပါး (မှော်ဝန်းကြည်မြတ်) သုတစွယ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
အမှတ် (၁၆၀)၊ မတ်လ၊ ၁၉၉၆ ခုနှစ်။

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

နောင်ကြီးမဲ့ခရီးသည်

ကျွန်မသည် သေခြင်းတရားများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ပညတ်တစ်ခု၏ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို ဘယ်လိုပင် သဘောပေါက် သော်ငြား နှလုံးသား သံစဉ်များ၏ နက်ရှိုင်းလှပသော သစ္စာတရားများကိုတော့ ဖြင့် သမိုင်းဝင်အောင် မှတ်တမ်းတင်မိနေချင်သည်။

‘ဆရာမ ဘာတွေငေးနေတာလဲ၊ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား’

‘ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ပြီး တိုဆရာမ ဝတ္ထုရေးဖို့ တွေးနေပြီထင်တယ်၊ ရှုခင်းက သိပ်လှတယ်နော် ဆရာမ’

ဆားက မောင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော အောင်အောင်နှင့် မိုးကျော်သူတို့ အသံကြားမှ ကျွန်မ အတွေးကလန့်နှိုးသွားသည်။

ဟုတ်တာပေါ့ သည်ခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မကလူကြီး၊ သည်မောင်နှစ်ယောက် နှင့် ညလုံးပေါက် ကားမောင်းသွားရမည့်အပြင် ကားနောက်ခန်းမှာ သက်မဲ့ ခန္ဓာတစ်ခုက ပါသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကားကို ညလုံးပေါက် တစ် လှည့်စီမောင်းရမည့်သူ များ။ ကျွန်မက သူတို့လေးတွေမောင်းသည့် ကားပေါ်မှာ အလိုက်သင့်စီးရင်း အသက်သာဆုံးပုံစံဖြင့် လိုက်ပါရသူမို့ သူတို့ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခရီးတွင်အောင်တော့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်သည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူး၊ ကိုယ့်အတွေးတွေဖြင့်တော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မနေသင့် ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ထွက်ခဲ့သည့်ခရီးက

သာမန်ခရီးသွားခြင်းမဟုတ်။ အပျော်ခရီး၊ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်းမဟုတ်။ သူတစ်ယောက်
မိသားစု၏အပူကို ဝိုင်းကူရသည့်အနေအထား။ ရွှေဝှံတိုင်အထူးကုဆေးခန်းတွင်
လာရောက်ကုသရင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားသော အမေအိုတစ်ယောက်ကို ဆေး
မြို့သို့ ပြန်ပို့ရသော ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ ညနေ ၅ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်
ထွက်ခွာလာသော ကျွန်မတို့ နာရေးကူညီမှုအသင်းမှကားပေါ်တွင် မိခင်ကြီး
ဒေါ်ကြင်မေကိုတင်လျက် ကော်မတီဝင်များဖြစ်ကြသော ကျွန်မ၊ ကိုအောင်
အောင်နှင့် ကိုမိုးကျော်သူတို့သုံးဦးမှ အသင်းကိုယ်စား တာဝန်ယူပို့ဆောင်
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်နှင့်ချောက်က ခရီးအကွာအဝေး ၄၀၈ မိုင်၊ အသွား
အပြန်ဆို ၈၁၆ မိုင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ကားကိုတစ်လှည့်စီ မောင်းရှာ
ဖြစ်သည်။ လူကလေးတွေက နုနုနုနုနုနု လှလှပပကလေးတွေ။ ကိုယ်တို့
စွန့်သည့် ပရဟိတစိတ်ကဖြင့် စေတနာတွေ တောင်လိုမောက်နေကြသည်။ သူ
တို့ကို ကျွန်မ ချစ်ခင်စွာဖြင့် ကရုဏာသက်ကာ တလေးတစားကြည့်ပြီး—

‘တောင်တွေကိုမြင်ရတော့ သတိလွတ်ပြီး ဟိုတွေးသည်တွေးဖြစ်သွား
တာနဲ့ ငါ့မောင်တွေကိုတောင် မေ့သွားတယ်’

‘မမေ့နဲ့လေ၊ လာတာမှ မောင်နှမသုံးယောက်ထဲရယ်၊ အဲ... အဲ...
နောက်မှာတော့ တစ်ယောက်ပါတာပေါ့’

ပြောရင်း ကျောချမ်းသွားဟန်ဖြင့် တွန့်ပြသည်။ ကျန်သည့် တစ်ယောက်
ကပါ အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ရာပါသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်သည်။
ဟုတ်သည်... ကျွန်မနှင့်သူတို့ စကားတွေပြောရင်း ခရီးသွားကြရမည်။ အဲ
စိတ်တွေကိုစုစည်းပြီး အခြားကိစ္စတစ်ခုကို မေ့နေကြလိမ့်မည်။ အသုဘတစ်ခု
နှင့် ခရီးရှည်သွားခြင်းကိစ္စက အလေ့အထမများသေးသည့်ကိစ္စမို့ စိတ်အနည်း
ငယ်တော့ လှုပ်ရှားကြမှာ အသေအချာပင်။

‘ကဲ... စကားပြောကြမယ်၊ ဘယ်သူဘာပြောမလဲ’

‘ဆရာမပြောလေ၊ ကျွန်တော်တို့ နားထောင်မှာပေါ့’

‘အဲဒီလိုချည်း တစ်ယောက်တည်းကပြောနေလို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ
အပေးအယူ၊ အမေးအဖြေလေးနဲ့ပေါ့၊ ပြောရင်းနဲ့ စကားဝိုင်းဖြစ်သွားမယ်လေ’
‘စောစောက ဆရာမ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ဝတ္ထုရေးဖို့လား’

သန်းမြင့်အောင်

တောင်လုံးမြန် စာပေဆက်ဆံရေး



နောင်ကြီးမဲ့ခရီးသည်

၁၄၅

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့မှာတွေ့လား... တောင်တန်းကြီးကို၊ အဲဒီ တောင်တန်းကြီးပေါ်ကို တိမ်တွေကကျနေတာ လွမ်းစရာကြီး၊ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး အစ်မမောင်လေးတစ်ယောက် ဆုံးသွားတာကို သတိရပြီး လွမ်းသွားတာ’

‘အဲဒီမောင်လေးအကြောင်း သိပြီးပြီလေ၊ အစ်မရေးတဲ့ဝတ္ထု ဖတ်ရတယ်’

ဒီအချိန်မှာ သူတို့ကို လွမ်းဆွေးအားငယ်မှုတွေကို မျှဝေဖေးဖို့ မသင့်မှန်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ အောင်အောင်က သူ့ချစ်ဇနီးလေး မစံပါယ်ဆုံးတာ ၆ လပင် ရှိသေးသည်။ အိမ်ထောင်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးမှာ သေခွဲခွဲသွားရသည့်ဇနီးသည်က အောင်အောင်ကို ပူပင်သောကတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ သားလေးတစ်ယောက် မွေးပြန်တော့လည်း သားလေးက ၁၃ နာရီသာ လူ့လောကထဲမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ရသွားရှာသည်။ ခုတော့ အောင်အောင်တစ်ယောက်တည်း လောကအလယ် ယောင်ချာချာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော့်ကုသိုလ်ကံက စာယ်လိုပါလာတယ်မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လူငါးယောက်ရှိတဲ့အနက်က လေးယောက်ဆက်တိုက်သေတယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၃ ရက်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မှာ သိပ်ချစ်၊ သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် အဒေါ်ရင်းအန်တီညွန့်က ဆုံးသွားပြန်တယ်၊ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်လဲမပြန်ဘူး၊ အလုပ်ရုံမှာပဲ တပည့်တွေနဲ့ အတူနေပြီး ညအိပ်တယ်၊ ယောင်ချာချာဖြစ်နေတုန်း အစ်မတို့အသင်းကို ရောက်လာတာပဲ’

ဟူသော ညနေ အသင်းရုံးက ကားထွက်စက သူ့မိတ်ဆက်စကားကို ကြားယေဘ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်မ ရုံးမှာ မျက်မှန်းတန်းမိသော်လည်း သူက ရောက်တာမကြာသေးသည်မို့ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ယနေ့ညနေမှ ရင်းနှီးမှု စတင်ခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိခွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုအချိန်မှာ အရွယ်ကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ လုပ်ငန်းသုံးလေးခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သူတစ်ယောက်အနေနှင့် အခြားပျော်ရွှင်မှုတွေနှင့် အချိန်ကုန်ခံမဖြေပျောက်ဘဲ နာရေးအသင်းကြီးတွင် လာပြီးကူနေသည့် သူ့သဘောထားကို

ကျွန်မလေးစားသည်။ သူပိုင် 'ရတနာ' လမ်းမပေါ်ရှိ 'အောင်သပြေ' ကားပြင် ပြင်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ကျွန်မတို့အသင်းရုံးမှကားများကို အချိန်မရွေးထိုးဆိုက်ပြီး တပည့်လက်သားများနှင့် ပြုပြင်ပေးသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း နာရေးကူညီမှုအသင်းတွင် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီဝင်အဖြစ် တက်တက်ကြွကြွဆောင်ရွက်သည်။ သူ့လိုပင် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုမိုးကျော်သူကလည်း ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများနှင့် အတန်အသင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်ဖုန်း မစမ်းစမ်းအေးကလည်း သည်အသင်းမှာ စိတ်အားထက်သန်လွန်းသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို အားပေးရှာသည်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ချစ်ခင်လေးစားသည်။ လူမမယ်သမီးငယ်လေး ရှိသည်မို့ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ လုပ်အားမပေးနိုင်ရှာ။ စာရေးသူတွေအကြောင်း စိတ်ကူးမိတော့ ကျွန်မ ရှုခင်းတစ်ခုကို ပြန်မြင်ယောင်သလို ရှိလာသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မိုးကျော်သူထံမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

'အစ်မ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလတုန်းက ကလေးမြို့ကို ရောက်သေးတယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်'

'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေး၊ မုံရွာ၊ ကလေး၊ တမူး အားလုံး ဆယ်ရက်ကျော်ကြာတယ်၊ အခု ဒီမည်းနက်ပြောင်ချောနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းလေးတစ်ကန့်ကို မြင်လိုက်ရတော့ စဉ်းစားနေတာ၊ အစ်မကို ကလေးမြို့က ဆရာမမြဆင့်ချယ်ရယ်၊ ဒေါ်ကြည်ကြည် (ရတနာပုံ) ထိဆိုင်ရယ်၊ ဆရာမနှင်းပန်းအိမ်ရယ် တမူးကိုလိုက်ပို့ကြတာ၊ ကလေးနဲ့တမူး ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းကြောကြီးက နက်ပြောင်ချောမွေ့နေတာပဲ၊ ကားပေါ်ကနေ လိုက်ပါရတာ မြေတစ်ကောင်ရဲ့ ကျောပေါ်ကို လျှောတိုက်ပြီးစီးမျောနေရသလို ခံစားမိရတယ်၊ ရှေ့တို့ကြည့်လိုက်တော့လည်း ချင်းတောင်တန်းကြီးက ဆီးကြိုလို၊ တောင်ပေါ်ကို တိမ်တွေက ပြိုကျနေတာကလည်း လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တာ၊ စောစောက အစ်မတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ အရမ်းတူတာပဲ'

'အစ်မက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး လွမ်းနေတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ စောစောကသံတိရနေတာက မောင်တစ်ယောက်၊ အခုတော့ ကလေးနဲ့ တမူးမြို့က' မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ညီအစ်ကို

မောင်နှမတွေကိုပါ လွမ်းသွားပြီ'

'အစ်မ ကလေးနဲ့တမူးမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ သိလဲဟင်'

ဘေးနားက အောင်အောင်၏မေးခွန်းက ကလေးမြို့ကို အကျွမ်းတဝင်ရှိဟန်၊ ပြီးတော့ သူ့အသံက ဆို့နှင့်တုန်ခါနေသယောင်... ကျွန်မစိတ်ထင်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

'ကလေးမှာ စာရေးဆရာတွေထဲက မြဆင့်ချယ်၊ မြရွှက်၊ တွာလ်ခန်းမာန်၊ ချိုတကူး၊ ကျော်ဆွေဝင်း၊ မြဝတီစံက ကိုမြင့်နိုင်အိမ်၊ ရတနာပုံထိဆိုင်က ဆရာဦးသိန်းဝင်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်မိသားစု၊ လယ်ယာထွန်း အဘဦးထွန်းအေးမိသားစု ပြီးတော့ "မြင့်" စတိုးက ကိုမြင့်ဆွေ၊ "ချမ်းမြေ့" မိသားစု၊ နောက် လောလောဆယ် နာမည်ဖော်မရတာတွေ အများကြီး၊ တမူးမှာတော့ အောင်သူချမ်း၊ အနီ၊ နန်းဟလုံဈေးက ကီရန်းစတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် ညီမလေးတစ်ယောက်တောင် ပြန်ခါနီး ခင်ခဲ့သေးတယ်၊ ကလေးမှာနေရတာ အားမရသေးဘူး၊ ပြန်တာမြန်လို့ဆိုပြီး သူတို့က စိတ်ဆိုးကျန်ခဲ့ကြသေးတာ၊ အစ်မတော့ နောက်တစ်ခေါက် သွားလို့ရရင်သွားချင်သေးတယ်၊ အဲဒီကျရာ ဘာမှာမလဲ၊ ရင်းနှီးတဲ့သူရှိရင် မှာလိုက်လေ...'

'ရင်းနှီးတဲ့သူ...'

ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းကို ပဲ့တင်သံလို ရေရွတ်ရင်း အောင်အောင် ငိုငိုသွားပုံက ထူးလှသည်။

'ဟုတ်ပါပြီလေ... ခင်ဗျားအရင်းနှီးဆုံးလူတွေ ရှိနေမှာပါ၊ မှာစရာရှိရင် အားမနာနဲ့နော် အစ်မနဲ့မှာလိုက်'

ကျွန်မက သူ့အရိပ်အကဲကို ဖမ်းနေစဉ်မှာပဲ မိုးကျော်သူထံမှ အသံတစ်သံက သူ့အရိုက်ကိုးထိုးလိုက်ဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ကျွန်မ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သူ တုန်ရုံသောအသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးဝန်ခံသည်။

'ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု အဲဒီအရပ်မှာ မြှုပ်နှံခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ...'

သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့်ခံစားမှု ပြင်းထန်အားကောင်းနေသည့်ကာလတွင် ကျွန်မရော မိုးကျော်သူပါ ရုတ်တရက် သူနှင့်အတူ ငြိမ်သက်သွားမိကြသည်။ ခဏနေမှ မိုးကျော်သူက...

'ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က မောင်နှမအရင်းတွေလို ဖြစ်သွားကြပြီနော်၊ ဒီလိုခရီးမျိုးက တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုမရှိရင် အတူသွားဖို့ မသင့်တဲ့ခရီးပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မကို အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်တယ်။ ယုံကြည်အားကိုးတယ်။ ကိုအောင်ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမအပေါ်လည်း ကိုအောင် အဲဒီလိုသဘောထားရင်တော့ ရင်ဖွင့်လို့ရတယ်နော်။ ကျွန်တော် ကိုအောင်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အစ်မရော...'

'ဒီလိုပဲပေါ့... ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်ဆန္ဒရှိမှပြောပါ'

'အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို ပြောပြဖို့နေနေသာသာ တွေးရမှာတောင် ကြောက်လို့ မတွေးဖြစ်တာကြာပြီ။ အခု အစ်မနဲ့တွေ့မှ တစ္ဆေခြောက်သလို ပြန်ခံစားရတာ။ အစ်မတို့ကို သိပ်ပြောပြချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း ပြောမထွက်ဘူး။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုငြိမ်အောင် ခဏလေး တည်ဆောက်ကြည့်ပြီးမှ ပြောပါရစေ'

သူ့အဖြစ်က သာမန်ထက်လွန်ကဲသော ကြေကွဲမှုမျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မတွေးလိုက်မိသည့်နည်းတူ တာဝန်နှင့်လာခဲ့ကြသော ခရီးစဉ်တွင် တာဝန်တစ်ခု မပြီးဆုံးမီ ခံစားမှုလွန်ကဲသော အကြောင်းအရာများကြောင့် လမ်းပန်းတွင် နောင်နေ့မှ၊ မှားယွင်းမှု စသည့် အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်စေနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ရုတ်ချည်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်...

'ကံပါကွယ်... တို့မောင်နှမတွေ တာဝန်တစ်ခုကို စိတ်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ပြီးအောင် အရင်ဆောင်ရွက်လိုက်ကြရအောင်။ ချောက်ကို နောက်ခန်းထဲက အမေ့ရုပ်ကလာပ်ကို အချိန်မီ ချောချောမောမောရောက်ဖို့က တို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စပဲ။ တော်ကြာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ တွေးပြီး တစ်ခုခု သတိချွတ်ယွင်းသွားရင် မကောင်းဘူး။ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ရှေ့မှာခဏနားမယ်၊ ညလုံးပေါက်ကားမောင်းနိုင်ဖို့ ကော်ဖီခါးခါး ဆင်းသောက်ကြမယ်၊ ပြီးရင် နောက်ခန်းက

အလောင်းအနေအထား ကြုံခိုင်းမှု ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးမယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အကြောင်းအရာတွေ ဆွေးနွေးရင်း ခရီးဆက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

'ကောင်းတယ် အစ်မ'

နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ သံပြိုင်ထွက်လာသည်။ ပြီးမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်...

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဇာတ်လမ်းကို သိချင်တယ်'

'ကျွန်တော်ကလည်း အစ်မနဲ့ ကိုမိုးကျော်သူကို အသိပေးချင်တယ်၊ တကယ်ပါ'

အခုမှ အပေးအယူမျှနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မက...

'အပြန်ကျလို့ ပြောမပြရင် ရိုက်မေးမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ရှေ့မှာ ဆိုင်တန်းတွေရင် ကော်ဖီသောက်ဖို့ ကားရပ်'

အသုဘရုပ်အလောင်းကိုတင်လာသော ကျွန်မတို့ 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' အမှတ်တံဆိပ်ပါကားကြီးအား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင် ရှေ့တည့်တည့် ထိုးရပ်၍ ကြိုက်၊ မကြိုက် မသိသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားရပ်ပြီးမှ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ ကော်ဖီဆိုင်သို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ကော်ဖီသောက်ကြရသည်။ ကိုမိုးကျော်သူက COFFEEMIX PLANEမှာနေတုန်း ကျွန်မက တစ်ဆိုင်ကျော်မှ ထမင်းချဉ်သုတ် သွားသယ်ပြီး အောင်အောင်က အနီးအနားမှ ရေသန့်ဘူး၊ စနိုးတာဝါနှင့် ဖျော်ရည်ဘူးများ ကားပေါ်ယူဆောင်သွားရန် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် တစ်အိတ်ကြီး ဝယ်ချလာသည်။ ဖယောင်းတိုင်အကြီးတစ်ထုပ်လည်း ပါသေးသည်။

'အဲဒီဖယောင်းတိုင်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'အစ်မ ကြောက်မှာစိုးလို့'

'ဘာပြောတယ်'

'ညအမှောင်ကြီးထဲမှာ ကားတစ်ခုခုဖြစ်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ခဏတဖြုတ် နားရင် အစ်မကြောက်မှာစိုးလို့ ထွန်းချင်ထွန်းရအောင်'

ကားနောက်ခန်းမှ BODY ကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်းသိ၍ ကျွန်မက...

'ဟေ့ကောင်... ငါက ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ မင်းကြောက်ရင် ကြောက်

တယ်ပြော၊ ငါ့ကို ညှော်မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးထဲမှာ မြင်လိုကတော့ တယ်သူ
မှ လူလို့ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သရုပ်ထင်မှာ၊ ငါကတော့ မလန့်ဘူး၊ ငါ့ထို့
မြင်တဲ့သူပဲ လန့်မှာ'

‘အစ်မဟာလေ...’

ဟု ဆိုပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။ ခုတော့ အောင်အောင်
လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီး ကျွန်မတို့မောင်နှမ
သုံးယောက် ကားရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး နောက်ဘက်ဘေးတံခါးကိုဖွင့်ကာ
အလောင်းအနေအထားကို စစ်ဆေးကြသည်။ ရွှေဂုံတိုင်အထူးကုဆေးရုံကြီးမှ
ဆေးထိုးပြီး အသေအချာထုပ်ပိုးကာ ခေါင်းဖြင့်ထည့်လာသောအလောင်းကား
ကားပေါ်တွင် စနစ်တကျချည်နှောင်တင်ဆောင်လာသည့်အတိုင်း အနေအထား
မပျက် ရှိနေသဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ခရီးဆက်ကြသည်။

‘ဒီတစ်ခါ ကိုအောင်နား၊ ကျွန်တော်တစ်လှည့်မောင်းမယ်’

ဟုဆို၍ မိုးကျော်သူက မောင်းသည်။ အောင်အောင်က အလယ်နဲ့
ကျွန်မက တစ်ဘက်အစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်၍...

‘ရှေ့နားမှာ ကွေ့ရှိတယ်’

‘ကုန်တင်ကားကြီးလာတယ်’

‘တံတားဖြတ်မယ်’

‘ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း... ကားလေးကျော်မယ်’

‘ရှေ့မှာရှင်းကယ်၊ လမ်းတောင်းလို့ရရင် တက်မယ်’

စသဖြင့် ဆားကနေစပယ်ယာလုပ်ရင်း မိုးလင်းစပြုလာသည်။ တစ်
ယောက်တစ်လှည့်စီ မောင်းသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေ့
မှ မစူးရှရာ။ ‘တာဝန်’ ဟူသည့် ကိစ္စကြီးက အားလုံးကို အချိန်ပြည့် နှိုးဆော်
နေသည်။ လမ်းရပ်၊ ဆီထည့်၊ ရေထည့်၊ လူလဲ မောင်းနှင့် မကွေးမြို့အဝင်တွင်
ကားက တဲ့ဆိုင်း တဲ့ဆိုင်း ဖြစ်ချင်လာသည်။

‘ဆီမရှိတော့ဘူး၊ ဆီအတော်နည်းနေပြီ၊ ထည့်စရာ ဆီလည်း မရှိတော့
ဘူး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုးကျော်သူ ကားမောင်းရင်း မျက်စေ့မျက်နှာ

ပျက်ချင်လာသည်။

‘ဟယ်တော့... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ လမ်းဘေးမှာ ဆီဆိုင်တွေလည်း
မတွေ့ဘူး၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲ’

ရန်ကုန်က အပိုတင်ပေးလိုက်သော ဆီပုံးလည်း ကုန်သွားပြီမို့ ကျွန်မ
စိတ်ပူသွားသည်။ မိုးလင်းသွားသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

‘အဘွားရေ... သားတို့ကိုကယ်ပါဦးနော်၊ လမ်းခုလပ်ကြီးတော့ ကား
ထိုးမရပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်အထိတော့ ရောက်အောင်သွားပေးပါ’

အောင်အောင်က မိုးကျော်သူနှင့် ကျွန်မ ဖိုးရိမ်စိတ်ကြီးနေသည့် သောက
ကို ပြုံးပြီး ပြုံးပြီးနှင့် အားပေးသည့်သဘောဖြင့် နောက်ခန်းသို့လှည့်၍ တိုင်
တည်သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ မကွေးမြို့ ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ကတ္တရာလမ်းမပေါ်သို့
ဒုတ်ဒုတ်ထိအရောက်မှာပင် ကားက ဆက်သွား၍မရတော့။ စက်ပါရပ်သွား
သည်။ ဓာတ်ဆီထည့်ရန်ပင် ကွေ့၍မရတော့။ သို့သော် ကျွန်မတို့သုံးယောက်
စလုံး ဓာတ်ဆီရတော့မည်မို့ သိကြားမင်းနှင့်တွေ့သလို ပျော်သွားသည်။
အောင်အောင်က နောက်ခန်းက ဓာတ်ဆီပုံးနှင့် ဆီစာအုပ်ကိုယူကာ ဓာတ်ဆီ
ပြေးထုတ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း...

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား... အဘွားကယ်တာ၊ အဘွားကယ်တာ’ နှင့်
ရယ်မောပြောသွားသေးသည်။

* * *

အော်ဟစ်ကြိုဆို ငိုယိုသံများက ပွက်လောသံသွားသည်။

ဒေါ်ကြင်မေ

အသက် (၇၅) နှစ်

၁၁.၂.၂၀၀၂ ညနေ (၃) နာရီတွင် သင်္ကြန်ပါမည်။

ဟူသော BLACK BOARD တစ်ချပ် ထောင်ထားသော အသုဘအိမ်
ရွာသို့ ရှောရှောရှုရှု ကားထိုးဆိုက်ပြီးမှပင် ကျွန်မ စိတ်ချလက်ချ သက်ပြင်း
နှိုက်လိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

တစ်ဖြုံတစ်ရွာတွင်သွားပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သော မိခင်ကြီး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ
ကို မြင်ခွင့်ရသော သားသမီးမြေးမြစ်တို့၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရ၍ ကျွန်မ
စိတ်မကောင်းသည့်ကြားမှ ကျေနပ်ရသလို၊ ညနေသုံးနာရီညာဖြိုဟ်မည့် ရပ်ကလောင်
တစ်ခုကို နံနက် ၁၀ နာရီခွဲသာသာတွင် ရောက်အောင် ဆောင်ကျဉ်းမောင်းနှင်
ပေးခဲ့သော အသင်းမှ မောင်ငယ်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လိုက်
မိပါသည်။ အကယ်၍သာ လမ်းတွင် မော်တော်ယာဉ် တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်း
တိမ်းစောင်းမှုရှိ၍ ကြန့်ကြာနေပါက အချိန်မီရောက်မလာသော ပြဿနာတစ်
ရပ်ကြောင့် နာရေးရှင်မိသားစုတို့မှာ မျှော်မောစောင့်စားကာ တစ်ပုပေါ် နှစ်ပု
ဆင့်ရဦးမည် မဟုတ်လား။ သည်အလောင်း သည်နေရာသို့ အချိန်မီရောက်ဖို့
အတွက် အခက်အခဲမည်မျှကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းလာကြောင်း ကျွန်မသာ
အသိဆုံးဖြစ်သည်။

မကွေးတွင် ထည့်ခဲ့သောဓာတ်ဆီမှာ စောစောစီးစီးလည်း ဖြစ်သဖြင့်
ယခင်နေ့လက်ကျန် အနည်အနှစ် အနည်းငယ်ပါလာသဖြင့် ဖစ်လိတာဘူးတွင်
ချေးပိတ်ကာ ကားကမဆွဲတော့သဖြင့် မကြာခဏ ရပ်ဆိုင်းသွား၍ မနည်းကြီး
စားပြီး မောင်းလာခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင်တော့ အောင်အောင်၏ ကျွမ်းကျင်မှု
ကြောင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် အချိန်မီရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်ပတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စီးပွားရှာလာသူ ကိုမိုးကျော်သူက မော်
တော်ကား အမျိုးပေါင်းများစွာကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ကိုင်တွယ်ပူးသော
ငြား ကိုအောင်အောင်က မော်တော်ကားပြုပြင်ရေး စက်ရုံပိုင်ရှင်ဖြစ်ရုံမက သူ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

‘ဆရာမတို့နားဖို့ တည်းခိုခန်း စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဆရာမတို့
တစ်ညလုံး ပင်ပန်းလာတာ၊ ရေမိုးချိုးပြီး ခဏနားပါ၊ ပြီးရင် ထမင်းစား
လာခေါ်ပါမယ်၊ ထမင်းစားပြီး စိတ်အေးလက်အေး တစ်ရေးတစ်မောလောက်
အိပ်လိုက်ပါဦး ညနေရန်ကုန်ပြန်တော့ လုံးဝမနားရသေးရင် လူတွေ ခံနိုင်ရည်

ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဖြို့လေ့နှစ်ယောက်က ဘယ်အချိန်က ကျွန်မတို့အနားကို ရောက်လာမှန်း
မသိဘဲ နာရေးကျည်မှအသင်းယာဉ်ပေါ်မှ ခေါင်းကို ဝိုင်းသယ်၍ အိမ်ထဲမှ
ခုတ်ပေါ်တင်ကာ အလောင်းပြင်သူပြင်၊ ပူဆွေးသောကဖြင့် ငိုသူငိုနှင့် အလုပ်
တွေရှုပ်ကာ အဲ့အဲ့ကျက်ကျက်ဖြစ်နေသော အသုဘအိမ်၏ မြင်ကွင်းကို စိတ်
မောစွာ ငေးနေမိသော ကျွန်မတို့အား အနားယူရန် မမေ့မလျော့ စီစဉ်ပေးနေသည်။

‘ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲဒီမှာသာ အဆင်ပြေအောင်
လုပ်ပါ၊ အလုပ်တွေရှုပ်၊ သောကတွေ များရတဲ့အထဲ ကျွန်မတို့အတွက် ထပ်ပြီး
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့’

‘ဟာ... မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ဆရာမတို့အသင်းရှိနေလို့ ဒီကိစ္စ အလွယ်
တကူ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားတာ၊ ဒီမှာ အသုဘက ချတာကချတာပဲ၊ ဒါတ
လည်း သူ့တာဝန်နဲ့သူ ခွဲပြီးသား၊ ဆရာမတို့ရောက်တာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
ရေမိုးချိုး နားရအောင် နောက်ဘက်က သင်္ဂဟတည်းခိုခန်းမှာ စီစဉ်ပြီးသား၊
ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ဒီမှာဆို ဆရာမတို့ နားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့’

သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ ကျွန်မအတွက် ကိစ္စမရှိ
ပေမယ့် ညကတစ်ညလုံး၊ နောက်တစ်နေ့ တစ်မနက်လုံး မောင်းခဦးမည့်
မောင်ငယ်နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်အနည်းငယ်တော့ အိပ်စက်အနားယူဖို့
အသေအချာ လိုအပ်ပါလေသည်။

‘အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့’

ကားရှေ့ခန်းမှာ ပါလာသည့် ပစ္စည်းအချို့ကိုဆွဲချပြီး တည်းခိုခန်းသွား
ဟန်ပြင်တော့ အောင်အောင်နှင့် မိုးကျော်သူက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို ပြိုင်တူပြောကြသည်။

‘ကားပြင်ရဦးမှာအစစ်မ... ဝပ်ရှော့တစ်ခုခုကိုသွားပြီး လိုအပ်တာပြင်ပြီး
မှ နားလို့ရမယ်၊ ဖစ်လိတာဘူးလည်း လဲရဦးမယ်၊ ဓာတ်ဆီတိုင်ကလည်း ဆေး
ပစ်ပြီး ဓာတ်ဆီအသစ်ထည့်မှ’

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားပြင်ဦးမယ်၊ အစစ်နားနဲ့’

'ကားဝပ်ရှေ့ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဓာတ်ဆီလည်း ဒီမှာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်'

မြို့ခံလူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ နာရေးယာဉ်တစ်စီး ထိုးဆိုက်ပြီး မြူပြင်ဖို့ဆိုတာ သည်လိုနားလည်မှု ပြည့်ဝသည့် မြို့ခံနှင့်ဝပ်ရှေ့ပိုင်ရှင်နှို့ကလည်း လွယ်သည်တော့မဟုတ်။

'ကဲ... ဒါဆိုရင်လည်း ဒီက အစ်ကိုကြီးတွေလည်း ပါမှာပဲ၊ အောင်အောင်တစ်ယောက်ပဲ သွားလိုက်ပါ၊ မိုးကျော်သူက နားလိုက်ဦး၊ ရသမျှ အချိန်ကလေး အားပြည့်သွားအောင်၊ ညကျတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မောင်းနိုင်တာပေါ့'

သို့နှင့် အောင်အောင်နှင့် မြို့ခံတစ်ယောက်က ကားဝပ်ရှေ့သို့သွားကြပြီး၊ ကျွန်မနှင့် မိုးကျော်သူက မြို့ခံတစ်ယောက်နှင့် တည်းခိုခန်းသို့ လာကြသည်။

တည်းခိုခန်းရောက်တော့ ကျွန်မအတွက် အပေါ်ထပ်မှာ အမျိုးသမီးသီးသန့် တစ်ယောက်ခန်းနှင့် အောက်ထပ်ကောင်တာနောက်မှာ အမျိုးသားနှစ်ယောက်အတွက် နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပြီး အနားယူရန် နေရာချပေးသည်။ မြို့ခံနှင့် နာရေးရှင်မိသားစု၏ တာဝန်ကျေပုံကတော့ အားနာလောက်ပါပေသည်။

'ကဲ... ဆရာမတို့ ရေမိုးချိုးပြီး ခဏနားကြပါဦး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင် လာခေါ်ပါမယ်'

ဆိုပြီး ထိုသူပြန်သွားသည်။

'ကဲ... မိုးကျော်သူက ရေချိုးပြီး ခဏမှေးလိုက်၊ အောင်အောင်လာတော့မှ ထမင်းအတူတူ သွားစားကြတာပေါ့၊ ထမင်းစားပြီး တစ်ခါပြန်အိပ်၊ ညနေလေးနာရီကျမှ ပြန်ထပြီး အဆင်သင့်ပြင်၊ ညနေ ၅ နာရီလောက် စထွက်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ'

* * *

တကယ်တမ်းကျတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ သိပ်မနားလိုက်ရ။ အောင်အောင်ကားဝပ်ရှေ့မှ ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မအေး။ ရေမိုးချိုးပြီးချိန်တွင် ထမင်းစားလာခေါ်သူ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့က လူစုံမှ လာစားပါမည့်အကြောင်းပြောရင်း အောင်အောင်ကို ဆက်စောင့်သည်။ နောက်ပိုင်းမနေနိုင်တော့၍ ကျွန်မ အခန်းသော့အပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာကာ မိုးကျော်သူကိုခေါ်ပြီး အသုဘအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ မိုးကျော်သူလည်း ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ဖြင့် အိပ်ပျော်ဟန်မတူ။ ကျွန်မတို့ အသုဘအိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင် အောင်အောင် ရောက်ချလာသည်။

'ကားကိုတော့ ဖစ်လံတာဘူးအသစ်လဲပြီး တစ်ဘူးလည်း ဝယ်ဆောင်ခဲ့တယ် အစ်မရေ၊ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီလည်း ဖောက်ပြီးဆေးပစ်လိုက်တယ်၊ အခုမှပဲ အိုကေသွားတော့တယ်၊ နည်းနည်းတော့ ကြာသွားတယ်နော်'

'ကြာတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်း ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ကဲ တစ်ခါတည်း ထမင်းစားပြီးမှ တည်းခိုခန်းပြန်ပြီး နားပေတော့'

အားနာစရာကောင်းသည်ထက်ပိုကောင်းတာက ညနေ (၃) နာရီအသုဘချမည့်ဆဲဆဲအိမ်က ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို နောက်ဘက်ထမင်းစားပွဲတွင် ထမင်းပိုင်းပြင်ထားသည်က စားသောက်ဆိုင်ပီပီ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ချိုချဉ်ကြော်၊ ဟင်းချို စသည်ဖြင့် ဟင်းအမျိုးကစုံနေသည်။ ဝက်အူချောင်းကြော်နှင့် အခြားစားစရာတွေလည်း ပါလိုက်သေးသည်။ သူ့တာဝန်နှင့်သူ သီးသန့်စီဆိုသော်လည်း တစ်လမ်းလုံး ပင်ပန်းလာသည့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမသုံးယောက်၏ အားရပါးရ ထမင်းမြိန်နေသည့်အဖြစ်က သိပ်တော့ ကျေနပ်စရာမကောင်း။

ထမင်းစားပြီးတော့ တစ်နာရီထိုးပြီးပြီ။ တည်းခိုခန်းပြန်ပြီး ညနေလေးနာရီအထိ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိပ်ခိုင်းပြီး ကျွန်မလည်း အပေါ်ထပ်တွင် နားလိုက်သော်လည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်မပျော်။ အောက်ထပ်ကောင်တာမှ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်အား ကျွန်မက*

'သူတို့နှစ်ယောက်ကို ညနေ ၄ နာရီမထိုးမချင်း ဘာကိစ္စရှိမှ မနှိုး ပါနဲ့၊ အကြောင်းရှိရင် ကျွန်မကိုပဲ လာပြောပါနော်'

ဟု မှာထားသည့်အတွက် ၃ နာရီခွဲတွင် ကျွန်မ အပေါ်မှဆင်းလာသော အခါ ထိုအစ်မကြီးက...

‘ဒီမြို့က ကလျာဏမိတ္တအသင်းက ဆရာမတို့နဲ့တွေ့ဖို့ လာပါတယ်။ ကျွန်မက ၄ နာရီထိုးမှနီးပါလို့ မှာထားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမလည်း နားရအောင် တစ်ခါထဲပဲ ချိန်းဖို့ကပ်တယ်။ လေးနာရီကျော်ရင် သူတို့ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်’

‘ဒီမြို့က အသင်းကို ကျွန်မတို့လည်း တွေ့ချင်နေတာ၊ တစ်ခေါက် ပြန်လာတဲ့အထိ မစောင့်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်’

အပြင်မှ ကျွန်မတို့အသံကြားပြီး နီးသွားသော အောင်အောင်နှင့် မိုးကျော်သူတို့ကလည်း တံခါးဖွင့်ပြီးထွက်လာကြ၍ ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးဦး တည်းခိုခန်းမှ အပြီးထွက်ကာ ချောက်မြို့ကလျာဏမိတ္တ နာမူကူညီရေးအသင်းမှ အမှုဆောင်များစောင့်နေသည့် အသုဘအိမ်နှင့် ကပ်လျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ အနားယူနေစဉ် အသုဘလည်း ချပြီးသွားပြီမို့ ခဏတစ်ဖြုတ် နှင်းလင်းနေသော နေရာတွင် အသုဘရှင် ကိုမှတ်ခင်တို့မိသားစုနှင့် ချောက်အသင်းမှ ဦးစိန်ဝင်း၊ ဦးကောင်း၊ ဦးကြည်မောင်၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးခင်ရွှေတို့ အဖွဲ့နှင့် အသင်းအတွေ့အကြုံများ ဆွေးနွေးဖလှယ်ကြရင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အသင်း၏ အရှည်ဆုံးခရီးစဉ်နှင့် တာဝန်အကျေခံ မိသားစုတို့နှင့်အတူ ကလျာဏမိတ္တအသင်းဝင်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ညနေ ၅ နာရီတွင် ကျွန်မတို့ မောင်နှမများ ရန်ကုန်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။

* * *

“အစ်မ... ပြောခိုင်းတော့လေ ကိုအောင်အကြောင်း”

မိုးကျော်သူက ချောက်မြို့ကထွက်လာကတည်းက မမေ့မလျော့ သဘောပေးလေသည်။ အပြန်တွင်တော့ ဓာတ်ဆီအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် မိတ္တီလာဘက်မှ မောင်းလာကြပါသည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ငါ့မောင်လေး၊ မင်းရဲ့နှလုံးသားခံစားချက်တွေအားလုံး ဖွင့်ထုတ်ပစ်လို့ရပြီ၊ ခံစားနားထောင်ပေးမယ့် သူတွေလည်း အသင့်ဖြစ်ပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ စပြောတော့မယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစပြောရမလဲ မသိပါဘူး၊ အခု မိတ္တီလာဘက်ကသွားမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ မိတ္တီလာမှာလည်း ကျွန်တော် ရူးသွပ်ကြေကွဲခဲ့ရဖူးတယ်၊ ကလေးမှာတုန်းကလည်း ဘဝပျက်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်၊ နည်းနည်းနောနော ခံစားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးစိုးပက်စက်ကို ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်ပေါ့’

‘မင်းဇာတ်လမ်းတွေကလည်း မြန်မာပြည်နဲ့မှ ဆန့်သေးရဲ့လားကွာ’

‘အဲဒါပေါ့ အစ်မလိုပဲ မသိရင်ကျွန်တော့်ကိုပြောကြမှာ အောင်အောင် တစ်ယောက်ဟာ အတော်ပြဿနာများတယ်လို့... ဒီမှာအစ်မ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အစ်မ ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်’

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘မင်းက လူချောပဲ၊ မင်းမျက်နှာ၊ အရပ်အမောင်း ကိုယ်နေဟန်ထား ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အခုနေတောင် မင်း ဒီလောက် လှနေချောနေရင် ငယ်ငယ်တုန်းကဆို သည့်ထက်ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိမယ်၊ မင်းရုပ်က အပျိုတွေ စွဲမယ့်ရုပ်၊ လူကြိုက်များမယ့်ရုပ်၊ အဲဒီရုပ်ကလေးနဲ့ မင်း ဘယ်လောက်စွပ်ခဲ့လဲ ပြောစမ်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်မပြောတာ မှန်တယ်၊ ကိုအောင်က ဝတ်တာစားတာလည်း စမတ်ကျတယ်၊ လူကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ပညာလည်းတတ်တယ်၊ အစ်မပြောသလို အပျိုချောတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်မယ့်ရုပ်မျိုး’

မိုးကျော်သူကပါ ထောက်ခံသည်။ ကျွန်မတို့အပြောကို နားထောင်ရင်း အောင်အောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံက အသက်မဝင်ဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်နေသလောက် ထင်ရသည်။

‘မာမိက ကျွန်တော့်ကို အမြဲပြောတယ်၊ ငါ့သားဟာ ရုပ်ကလေးချော သလောက် ကံဆိုးတယ်တဲ့၊ မင်းရဲ့ရုပ်က မင်းကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာပဲတဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ မာမိပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်က မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာ

ရင်ကပ်ကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ သူတို့ ကံဆိုးတာလား၊ သူတို့ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် ကံဆိုးတာလားတော့ မသိဘူးပေါ့၊ အစ်မရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချောလို့ ဆိုပြီး ကြောက်ကြသေးတယ်'

'ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေလဲ'

'ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ အသိုင်းအဝန်းနဲ့ မိသားစုတွေကပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝထမဆုံး ငယ်ချစ်ဦးက ကျွန်တော်နဲ့မိတ္တီလာမှာ တွေ့ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာ၊ မန္တလေးကနေ ကျွန်တော် မိတ္တီလာမှာ တာဝန်ကျတုန်း သုံးနှစ်သုံးမိုး ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ လက်ထပ် ဖယ်ဆိုတော့ မိတ္တီလာမှာအခြေချရမယ်၊ ခြံဝယ်၊ အိမ်ဝယ်ဆိုလို့ မာမီတို့က ခြံဝယ်ပြီး ခြံထဲမှာ တိုက်ကလေးဆောက်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရေတွင်းတူးဦး ဆိုလို့ ရေတွင်းပါတူးတယ်၊ အားလုံးစိတ်ကြိုက်ပြီးတော့မှ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရုတ်သတ်မှတ်၊ ဖိတ်စာတွေကမ်းပြီး မနက် (၇:၀၀) နာရီ ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ့်ဆဲဆဲ ည (၉:၀၀) နာရီမှာ သဘောမတူတော့ပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ စောင့်ကြပ်ထားလိုက်တာ မနက်ကျတော့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နဲ့လိုက်ရ တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထူပူနေတာ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ယုံလည်း မယုံဘူး၊ အိပ်မက်များဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ခံစားလိုက်ရတာ ရူးမတတ်ဘဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ဘာမှအပြစ်မလုပ်မိဘူး၊ ဘာကြောင့် သူတို့ဘက်က ဒီလိုဖြစ်ရတာလည်းဆိုပြီး နီးစပ်တဲ့လူတွေကနေ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်တောင်းပန်ခိုင်းတော့ အပြစ်က ကျွန်တော်ကရုပ်ချောတော့ ချောက်ပိုင်းကျရင် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှာ စိုးလို့တဲ့၊ ဗေဒင်ကလည်း ကွက်နီးရှိတယ်ဟောလို့ နောက်မှတော့ ဒုက္ခဖြစ်မခံဘူး၊ အခုကတည်းက လာမယ့် ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး သူတို့သမီး အပျိုရည်မပျက်ခင် ထိန်းသိမ်း လိုက်တာတဲ့ဗျာ... သေရော၊ အဲဒီကိစ္စဟာ အဲဒီအရပ်ထဲမှာ အုတ်အော်သောင်း တင်းကို ဖြစ်သွားတော့တာ'

'အဲဒါကတော့ မတရားပါဘူးဗျာ၊ နဂိုထဲက ဗေဒင်မေးပြီးမှ စီစဉ်ပါ လား၊ ယူကားနီးမှပဲ မေးရသလား၊ ကိုအောင်ကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့

လိုက်ရောလား'

'ဘယ်လျှော့မလဲဗျာ၊ သူတို့အလစ်မှာတော့ ကျွန်တော် သူတို့သမီး ထွက်ပြေးလာမှာပဲဆိုပြီး စောင့်လိုက်တာ နှစ်ပေါက်သွားတယ်၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အရူးကျနေတာပဲ၊ နောက်တော့ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချခေး လိုက်တယ်လို့လည်းကြားရော ကျွန်တော် မန္တလေးကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ကနေ အဝေးဆုံးရောက်အောင် ကလေးအထိ အလုပ်ကိုရအောင်ပြောင်းပြီး လွင့်ခဲ့တော့တယ်'

'ကလေးကျတော့ ဘာထပ်ဖြစ်ပြန်ရောလဲ'

'ကလေးမှာဖြစ်တာက ပိုဆိုးတယ်၊ အင်း... မိတ္တီလာကိစ္စကို ခံစားရလို့ ပြိမှတ်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုက အနေမတတ်လို့ ပြောရမလားပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ကလေးရောက်တော့ အဲဒီရုပ်ကြီးက ဒုက္ခပေးတာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားပစ်လိုက်တာ မနည်း ဘူး'

'အမယ်လေးတော် သနားစရာကောင်းလိုက်တာ'

'တကယ်ပြောတာ အစ်မရဲ့... ရည်းစားသာထားတာ၊ မိန်းမလူမိုကျ တော့ ကြောက်နေရော၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးမှာပဲ ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ရွေးယူတာ၊ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ လည်း နှစ်ယောက်သုံးယောက် တစ်ပြိုင်တည်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ် ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်ထားတာပါ'

'အဲဒါကြောင့် ကောင်မလေးတွေက နှင့်မယုံတာရှိမှာ'

'မဟုတ်ပါဘူးအစ်မရာ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက်ဆိုတာကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြိုက်ပြီး အဆင်မပြေကြလို့ ပြတ်သွား တာပါ၊ ကျွန်တော်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခင်ခင်မင်မင်နေတတ်တော့ ကျွန်တော့် ကိုမယုံတာ၊ ဝန်တိုတာလည်း ပါတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ... မဖြစ်တာ၊ အဲဒီတော့ မခံချင်လို့ရွံ့ပြီးဘုတောတော့ ပြဿနာဖြစ်ရော...'

'အေးပါကွာ... ထားလိုက်ပါတော့၊ သူများမကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ့်

ကောင်းကြောင်းတွေ၊ ကလေးမှာ မိန်းမရတော့ ဘာဖြစ်ပြန်ရောလဲ'

'အစ်မနော် ကျွန်တော့်ကို အသလွတ်ကြီးနာနေတယ်၊ မယုံရင် ဆက်မပြောတော့ဘူး'

'အလကား စတာပါကွာ... ဆက်ပြော၊ မင်းလွမ်းတော့မယ်မှန်းသိလို့ တမင်ပေါသွားအောင် ပြောတာပါ၊ ဇာတ်က ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ ဆက်ပြောပါဦး'

'မိန်းမရတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ္တကြီးကိုဖြစ်လို့၊ သားသမီး မရှိသေးသရွေ့ အလွယ်တကူ ကွဲနိုင်သေးတာကိုး၊ ပထမဦးဆုံးသားလေးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် စတင်တဲ့ အလင်းရောင်လေးမို့ 'အရုဏ်ဦး' လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒုတိယသားတစ်ယောက် ထပ်မွေးတော့ 'အောင်ပြည့်စုံ' လို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်'

'အဲဒီ သားနှစ်ယောက်ရော အခုဘယ်မှာလဲ'

'အဲဒီ ချင်းတောင်တန်းရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမှာပါ'

ကျွန်မ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ မေးမည်ပြုပြီးမှ ချောက်ကိုလာစဉ်က တောင်တန်းတွေကိုကြည့်ကာ ဆွေးမြည်သွားသော သူ့အသွင်နှင့် ယခု လတ်တလော မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ရီဝေဝေမျက်ဝန်းများကြောင့် မမေးဖြစ်တော့ဘဲ သူဆက်ပြောလာမည့် စကားလုံးများကိုသာ စောင့်ဆိုင်းပြီး နားထောင်နေဖြစ်တော့သည်။

'အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စီးပွားရေးကို အားသွန်လုပ်တာ၊ သားတွေ နာမည်နဲ့ ပွဲရုံတည်တယ်၊ ဆန်စက်တည်တယ်၊ စက်ထဲနဲ့ပွဲရုံထဲမှာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းထဲမှာ အလှည့်ကျ ဘဝကိုနှစ်ထားလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် သားမယားတွေအတွက် စီးပွားရေးအာမခံချက်ရှိအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတယ်၊ အိမ်ကို တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက်တောင် အနိုင်နိုင်ပြန်ဖြစ်တယ်၊ စီးပွားရေးကို ရတုန်းအချိန်မှာ အပင်ပန်းခံပြီး နည်းမျိုးစုံနဲ့ရှာတယ်၊ ကျွန်တော်က ချင်းတောင်တွေဘက်မှာ အနေများတော့ ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ကလေးကို ပြန်လာပြီးဆိုရင် မြို့ထဲမှာ ကျွန်တော်ကိုတွေ့တဲ့လူတွေက လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ကျန်နေတာ အဲဒီတုန်းက သတိမထားမိဘဲ

အခုမှတွေး... တွေးပြီး ရှက်နေတော့တာ၊ သူတို့က တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်လို ကရုဏာသက်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ကြတာကိုး'

'ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ၊ လုပ်စမ်းပါဦး'

မိုးကျော်သူက ကားမောင်းရင်းမှ စိတ်စောပြီး မေးမြစ်သွားသည်။

'ကျွန်တောက သားပစ်၊ မယားပစ် စီးပွားရှာတော့ သူ့ကို သာယာမှုမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မတွေးမိဘူး၊ အဲဒီအပေါ်မှာ သူက ဖိလင်ဖြစ်ပြီး... တာပဲ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကွာခိုင်းတယ်၊ ဘယ်လိုမှပြန်စည်းရုံးလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယူတာက သဘောကောင်းတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲနေပြီး သူ့ကို ယုယပြုစုနေမှာပဲဆိုပြီး အထင်ကြီးပြီး ယူတာတဲ့၊ တွဲသွားတဲ့လာနဲ့ လူမြင်သူမြင်နေချင်တာတဲ့၊ အဲဒါမှ ပထမရည်းစားတွေရှေ့မှာ မော်နေနိုင်မှာတဲ့၊ အခုတော့ ပိုက်ဆံနောက်ပဲ တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ယောက်ျား အလကားပဲဆိုပြီး မဖြစ်မနေကွာခိုင်းလို့ ကွာပေးလိုက်ရတယ်၊ နောက်မှ ကျွန်တော် မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ သူ့ရဲ့သာယာမှုက အသစ်တစ်ခုဆိုတာသိတော့ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီမြို့က ကျွန်တော် နာကြည့်ခံပြင်းစိတ်၊ ရှက်ကြောက်ကြေကွဲစိတ်တွေနဲ့ အလဲလဲအပြုပြု ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့၊ ကနေ့အထိ အဲဒီအကြောင်းတွေကို တွေးလိုက်ရင် ရှက်နေတုန်းပဲ'

'သားလေးတွေကရော'

'ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်နီးပွားတွေ၊ ငွေတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး သူတို့နဲ့ထားခဲ့ပြီး ကားတစ်စီးပဲယူပြီး မောင်းထွက်လာတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း အမေ့ရှင်ခွင့် ပြန်ဝင်ခိုရတာပေါ့ အစ်မရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါဒုက္ခရောက်ပြီးတိုင်း မာမိက ကျွန်တော့်ကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်တာ၊ အဲဒီကနေ အတော်ကြီးကြာမှ မာမိစိတ်တိုင်းကျ ဆွေမျိုးလည်း သိပ်မကင်းတဲ့ မစံပါယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက စီစဉ်ပြီးပေးစားတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းလည်းမသာ၊ ငြင်းလည်းမငြင်းဘဲ မာမိစိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ စေံပါယ်က ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကလေးဘဝထဲက အတူနေလာတဲ့ အကြောင်း

သိတွေ၊ သူကအမျိုးမို့ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ လက်ခံရင် သူ့ဘက်ကလည်း ငြင်းစရာမရှိပါဘူးဆိုပြီး ခမ်းခမ်းနားနားပဲ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြတယ်။ မစံပါယ်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဖြူဖြူစင်စင် ချောချောလှလှလေး၊ စိတ်ရင်းလည်း သိပ်ကောင်းပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ မစံပါယ်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ကံအကောင်းဆုံး အချိန်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူနဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကလေးပဲ နေခွင့်ရလိုက်တယ်။ နာမည်ကလည်း ပန်းနာမည်၊ လူကလည်း ဖန်းကလေးတစ်ပွင့်လို့ပဲ နှုတ်နေတော့တယ်။ ဒါကြောင့်များ နွမ်းလွယ်၊ ကြေလွယ်တာလား မသိပါဘူး အစ်မရယ်'

သူ့စကားနားဆုံးတင်တော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်လုံး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ညဉ့်က တဖြည်းဖြည်းနက်လာသဖြင့် အအေးဓာတ်က ဝင်လာသည်။ မိတ္တီလာက ရွှေအုန်းပင်မှာ ထမင်းဝင်စားခဲ့ပြီးပြီမို့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ရောက်လျှင် ကော်ဖီခါးခါးသောက်ပြီး မိုးလင်းပေါက် ခရီးဆက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

'ကိုမိုးကျော်သူ နားတော့၊ ကျွန်တော်တစ်လှည့်မောင်းမယ်' တစ်နေရာတွင် ကော်ဖီသောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် လူချင်းလဲမောင်းကြသည်။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အလာတုန်းကလို ပါးစပ်ကပဲ အလုပ်လုပ်နေဖြစ်သည်။ ကားမောင်းရင်း အတွေးလွန်သွားမည်စိုး၍ ကျွန်မက အာရုံပြောင်းပေးလိုက်သည်။

'ကဲ ... တစ်ယောက်ကတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြီးပြီ၊ ငါလည်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရပြီ၊ အဲဒီတော့ နောက်တစ်ယောက်'

'ဟုတ်တယ် အစ်မ ... ကိုမိုးကျော်သူအကြောင်းမေး' အောင်အောင်က ထောက်ခံသည်။ သူလည်း စိတ်ကို ချက်ချင်းပြန်ဖြေချလိုက်ဟန်တူ၏။

'ကျွန်တော့်အကြောင်းလား၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းက ပြောရရင် တော်တော်ရှည်မယ်'

မိုးကျော်သူက ကားမောင်းရင်းမှ ပြန်ပြောသည်။

'ရတယ် မိုးလင်းအထိပြော'

'ကျွန်တော်က မိန်းမလူမို့ အစက စိတ်ကူးကို မရှိဘူး၊ အသက်ငယ်တုန်းမှာ စီးပွားရှာမယ်၊ ပြီးရင် အမေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားပေးနိုင်ပြီဆို အသက်လေးဆယ်ကျော်ရင် သာသနာ့တောင်ဝင်လိုက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ နောက်တော့ အမေကလည်း သဘောကျ၊ ကျွန်တော်ကလည်းကြိုက်တဲ့မအေး (စမ်းစမ်းအေး) နဲ့တွေ့ပြီး ယူဖြစ်သွားတာ၊ သူ့ကိုရတာ ကျွန်တော်တော်တော်ကံကောင်းတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်အပေါ် အရမ်းနားလည်မှုရှိတယ်'

'ဆက်ပြောဦး'

'ဒါပဲလေ၊ ပြောစရာမှ မရှိတော့တာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အဲဒါအကုန်ပဲ'

'ဟောတော့... သူ့ကျတော့လည်း'

* * *

'ဒုတ်'ခနဲ ခြေထောက်ပေါ်ကျလာသည့် ထုထည်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်မရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း...

'ဟ ... ဘာကြီးလဲ' ဟု ယောင်ထွက်သွား၍ မိုးကျော်သူက ကားမောင်းနေရင်းမှ...

'အစ်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဟု လှမ်းမေးသည်။ အောင်အောင်က အလယ်မှာကျောမို၍ မှိန်းနေမင်းမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။

'ဟဲ့... ဘာကြီးလဲမသိဘူး၊ ပြုတ်ကျနေတယ် တန်းလန်းကြီး'

မိုးကျော်သူက ကားစီးကိုဖွင့်ရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

'ဟာ... ကပ်တောက်ကြီး ပြုတ်ကျသွားပြီ'

'အဲဒါဆို ဘာဖြစ်တတ်လဲ'

'ကားဘဝ္တရီကို ချာချင်သွင်းတဲ့ဆက်သွယ်မှု ပြတ်တောက်သွားတာပေါ့' ပြောရင်းဆိုရင်း သွန်သန်လျှာပြီး ထိုနေရာမှ မီးခိုးထွက်လာ၍ မိုးကျော်သူနှင့် ကျွန်မ ထိတ်လန့်သွားသည်။

‘အောင်အောင်... အောင်အောင်... ခဏထည်း’

‘ဟင်... ဘာလဲ အစ်မ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကိုအောင်ရေ ကပ်တောက်ပြတ်သွားပြီ၊ ပြန်ဆက်ဆက်လို့ရပါ့မလား၊ ကြည့်ပါဦး၊ မီးခိုးတွေထွက်ပြီး ညော်လာပြီ’

အောင်အောင်က ချက်ချင်း မျက်လုံးကျယ်သွားပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ် အသေးလေးတစ်လုံးနှင့် ထည့် ချည်နှောင်ဆက်သွယ်ပြီး လောလောဆယ်မောင်း လို့ အဆင်ပြေအောင် သူ့နည်းသူ့ဟန်သူ့အကြံနှင့် ဖန်တီးလိုက်နိုင်၍ လတ်တ လော အဆင်ပြေသွားသည်။ အောင်အောင်သာ ပါမလာရင်တော့ ဤလမ်းခရီး က ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာ လှုပ်ရှားမှုရှိသေးသော် လည်း ကျွန်မတို့ကားတွေက အလုပ်လုပ်ရလွန်း၍ ချူချာနေကြလေပြီ။ အကွေ့ အကောက်၊ အနိမ့်အမြင့်တွေနှင့် အမှောင်လမ်းမှာ မီးရောင်ကိုအားကိုးပြီး မောင်းလာကာမှ ကားမီးလုံးကြီး ကျွမ်းသွားပြန်သည်။

‘သွားပြီအစ်မရေ... မီးမှလင်းအောင်ထိုးမရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကား အန္တရာယ်နဲ့နီးပြီ’

‘ဟား... ဒီအချိန်ကျမှ ဟိုင်းဝေးကားတွေ၊ ကုန်ကားကြီးတွေ လာတဲ့ အချိန်၊ တကယ့်အချိန်ကျမှ လာဖြစ်တော့တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါ... ရှေ့ကလာတဲ့ကားက မီးထိုးလာရင် သူ့မီးရောင် ကိုယ် မြင်ရလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်လို့ ရချင်ရဦးမယ်၊ လမ်းမပေါ်ရပ်ထားတဲ့ သစ်ကား ကြီးတွေကို မမြင်ရတဲ့ နောက်ကဝင်ကျွမ်းမိမှ ဒုက္ခ၊ ကိုယ့်ထိတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ အသင်းကား ပျက်စီးသွားရင် ဒီခရီးစဉ်အတွက် အရှုံးထွက်သွား ဦးမယ်၊ ကားက အများပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားတာ၊ အလှူရှင်တွေမျက်နှာကို ငဲ့ ရဦးမယ်’

မောင်နှမသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း နာရီကိုကြည့် လိုက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် သုံးနာရီခွဲလှပပြီ။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစ်မရေ’

သူတို့နှစ်ဦးက ကျွန်မကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသည်။ သည်အတိုင်းဆို ကားကို အမြန်မောင်း၍မရ။ တစ်ယောက်ယောက်ကဆင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ရှေ့က

အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရမည်။ ပြီးတော့မှ မပြောပလောက်တော့သော မီးရောင်ထူထူ သာရှိတော့သည့် ကားကို လမ်းပြပြီး ခေါ်ရမည်။ အဲဒီလိုကလည်း မီးလင်း အထိ ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်လုပ်နိုင်သည်ထားဦး ကားက ခရီးမတွင်နိုင်။ လိပ်သွား၊ သွားနေရပေမည်။ အချိန်ကုန်သလောက် အကျိုးမရှိ နိုင်။

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ... ကားကို အခု နည်းနည်းလေးမှူးမောင်း၊ လူသိပ်ပြတ် တဲ့ နေရာလည်း မဖြစ်ရဘူး၊ လူနေအိမ်ရှေ့ ဆိုင်ရှေ့တွေလည်း မဖြစ်ရဘူး၊ မီးလင်းလင်းချင်းချင်းရှိတဲ့ နေရာလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုနေရာမှာ နားမဝ၊ မနက်မိုးလင်းမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’

‘အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ’

ကျွန်မတို့သုံးယောက်စလုံး သဘောတူဆုံးဖြတ်ပြီး အနီးဆုံးနေရာမှာ ရင်း ကားကို သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့ကြသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

‘ဟာ... ရှေ့မှာ မီးချောင်းတွေတန်းစီပြီး လင်းထိန်နေတဲ့နေရာဟာ ဘာလဲမသိဘူး အစ်မရေ၊ အဲဒီနေရာမှာ ရပ်လို့ရရင်ကောင်းမယ်’

‘ရပ်မယ်၊ အဲဒီမှာ ရပ်မယ်၊ မီးတိုင်တွေရှေ့တည့်တည့် လမ်းဘေးမှာ ချရပ်လိုက်စို့၊ အဲဒါ အစိုးရအဆောက်အအုံ မြေနေရာတစ်ခုခုပဲ၊ ရုံးဆိုရင် နေမြင့်မှပွင့်မှာဆိုတော့ အတော်ပဲ’

ကုသိုလ်ကံက ကျွန်မတို့ဘက်မှာ ရှိနေသည်ဟုပဲ ပြောလိုက်ချင်သည်။ မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော နေရာသည် ကျွန်မတမ်းတသလို လူသူ ပြတ်သောနေရာလည်းမဟုတ်၊ လူနေအိမ်ရှေ့၊ ဆိုင်ရှေ့မဟုတ် စီမံကိန်းတစ်ခု အတွက် လျာထားသောနေရာနှင့် စာတိုက်အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ နေရာရှေ့ တွင် ဖြစ်သည်။ အောင်အောင်က ကားကို ခပ်စိပ်စိပ် စိတ်နားနေသော မီးတိုင် တွေ၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘အိုကေ... ငါ့မောင်တွေ ရတဲ့အချိန်လေးမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လေး အိပ်စက်အနားယူဖို့လိုတယ်၊ မနက်ကျရင် မင်းတို့ ကားမောင်းကြဦးမှာ၊ ဒီတော့ ကားရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ချလက်ချအိပ်ကြ’

‘အစ်မကရော’

‘ငါက ကားနောက်ခန်းမှာ မနေ့က အဘွားကိုတင်လာတဲ့ နေရာမှာ သွားပြီးကျောဆန့်မယ်’

‘ဟာ... မသွားပါနဲ့၊ အခင်းမရှိဘာမရှိ အေးစက်စက်ကြီး၊ တော်ကြာ လေတွေဘာတွေ ဖြတ်နေပါဦးမယ် အစ်မကလဲ’

‘ဒီလောက်တော့လည်း ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး’

တကယ်တော့ ကျွန်မလည်း ကျောမဆန့်ချင်၊ အိပ်လည်းမအိပ်ရဲပါ။ ဒီနှစ်ကောင်အိပ်ပျော်လျှင် ကျွန်မက မော်တော်ကားလုံခြုံရေးအတွက် နီးနီး ကြားကြား ရှိနေရမှာပင်။ တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဆော့ရှုများ ကားမှန် ကွဲသွားတာမျိုး၊ ကားဘီးပေါက်သွားတာမျိုးနှင့် အခြား တစ်စုံတစ်ရာ ဘေး အန္တရာယ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျရောက်လာမည်ကို တွေးပူနေ၍ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

‘နောက်ဘက်ကြီးတော့ မသွားပါနဲ့ အစ်မရာ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် မသွားရဲဘူး၊ ရှေ့မှာပဲနေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ငုတ်တုတ်အိပ်တတ်ပါတယ်’

‘ခါဆိုလည်း အိပ်ကွာ၊ မင်းတို့အတွက် အချိန်ဟာ ခုနေမှာ သိပ်တန် မိုးကြီးတယ်’

လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် သုံးနာရီဆယ်ငါးမိနစ် တိတိ။ မိနစ်ပိုင်းကလေးမှာပင် တရားရှုံးနှင့် အိပ်ပျော်သွားကြသော စိတ်ရာ ကိုယ်ပါ ပရဟိတနှင့်အတွင်းမှာ နစ်မြောပါလာကြသူ မောင်ငယ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ကရုဏာသက်နေမိလျက်ကပဲ ကျွန်မကတော့ ကားတံခါးဘောင်ကို မှီကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ကြယ်ပွင့်များကို ရေတွက်ငေးမောလျက် ရောင်နီလာမည့် အလင်းတန်းများကို တမ်းတနေမိတော့သည်။

* * *

‘အိပ်လိုကောင်းလိုက်တာ အစ်မရာ... မိုးတောင်ဘယ်လိုလင်းသွားမှန်း မသိဘူး’

နံနက်လင်းတော့ အောင်အောင်ဝယ်လာသည့် စနီးတာဝါနှင့် ဖုံအလိမ်း လိမ်း ချေးအထပ်အထပ် ဖြစ်နေကြသော မျက်နှာများကို သန့်စင်၍ ခရီးဆယ် ခဲကြသော ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက်မှာ ပဲနွယ်ကုန်းကို ကျော်ဖြတ်ရင်း

ကားလမ်းမပေါ်ရှိ မိုးကျော်သူအမျိုးတွေ အိမ်ရှေ့ကျမှ ခဏရပ်ကာ သွားတိုက်၊ ‘ခြေလက်ဆေးပြီး နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မောင်နှမသုံးယောက် ခရီးစဉ်အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် “ဆင်ကြီး” မှာ ကျွန်တော် အစ်မနဲ့ကိုအောင်ကို ထမင်းကျွေးမယ်’

မိုးကျော်သူ၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို ကန့်ကွက်ရန်မရှိ သဘောတူပြီးသည့် နောက်တွင်တော့ ကျွန်မတို့ခရီးစဉ်က အဆင်ပြေချောမောစွာပင် ညနေသုံးနာရီ ခန့်မှာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

အသင်းရုံးတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများက ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်ကို စောင့်ကြိုနေကြပြီး အချို့ကလည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း၍ သတင်းမေးနေကြသည်က ကျွန်မတို့၏ သွေးစည်းညီညွတ်မှု သာဓက တစ်ခုပင်။

‘ဆရာမတို့ ကိုမိုးတို့ ကိုအောင်တို့ကို စိတ်ပူနေကြတာ၊ ကားကလည်း ချူချာတော့ လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေမပြေပါ့မလား၊ ချောချောမောမော ပြန် ရောက်ကြပါ့မလားလို့ပေါ့၊ ကိုဝင်းနိုင် (ဘဏ္ဍာရေးမှူး) ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်နေတာ၊ ချောက်ကိုဆက်တော့ ထွက်သွားပြီဆိုလို့ ဒီနေ့တော့ အသေအချာ ပြန်ရောက်မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် လာစောင့်နေတာ၊ အစစ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား’

ဟု မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီဝင် ဦးအေးလွင်က ကျွန်မတို့ကိုမြင်မှ စိတ်အေးသွားပုံနှင့် ပြောသည်။

‘အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ နာရေးရှင်မိသားစုကလည်း တာဝန်အလွန် ကျေပဲ၊ အလှူငွေလည်း တစ်သိန်းခွဲထည့်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကို ညနေစာမစားခင် ပြန်လာကြလို့ လမ်းမှာထမင်းစားဖို့ဆိုပြီး ဧည့်ခံစား စရိတ် ငွေ ၅၀၀၀/- ကို အတင်းပေးနေလို့ ငြင်းမရတာနဲ့ အစ်မက အလှူခံ ဖြတ်ပိုင်းတစ်စောင်ဖြတ်ပြီး အဲဒီငွေ ၅၀၀၀/-ကို အသင်းအတွက်ပဲ အလှူခံ ခဲ့တော့ အားလုံး တစ်သိန်းငါးသောင်းငါးထောင်ပေါ့’

တစ်ယောက်တစ်ယောက် မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ လမ်းခရီးက မော်တော် ကားအခက်အခဲ ပြန်ပြောကြနှင့် ရုံးတွင် ပျော်ရွှင်စည်ကားစွာဖြင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ၏ အောင်မြင်သော ခရီးစဉ်အတွေ့အကြုံကို ပြောမကုန်အောင်

ဖြစ်နေကြသည်။

သုံးရက်တာခရီး၏ နောက်ဆုံးနေ့ ကိုယ့်ရပ်ရွာနေပြန်ရောက်ပြီး လမ်းခွဲ
ထာနီးတွင်တော့...

‘လူတွေဟာ ခရီးသွားဖူးမှ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ကောင်း
ကောင်းသိသတဲ့။ ကိုမိုးတို့ အစ်မတို့ကို ကျွန်တော် ညီရင်းအစ်မလို စွဲစွဲလမ်း
လမ်း ချစ်ခင်သွားပြီ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဒီလိုပဲ ၅၂၈ သွယ်
သော မေတ္တာတရားတွေနဲ့ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေသင့်ပြီလို့ထင်တာပဲ’

‘သေချာလား...’

လမ်းခွဲကာနီး အောင်အောင်၏အပြောကို မိုးကျော်သူက ရယ်ကျဲကျဲ
နှင့် ကျီစယ်လိုက်၍ ကျွန်မကပါဝင်ပြီး...

‘သေချာလိုက်စမ်းပါကွာ... မင်းက နှလုံးသားမှာ ကျွန်းခံနေတဲ့ကောင်ပဲ
ဟာ၊ နောက်တစ်ခါ ရင်ခုန်သံ အသစ်ထပ်ရှာရင်လည်း “ကျွန်း” တင် မဟုတ်
ဘူး “သောင်” ပါ ထွန်းသွားဦးမယ်၊ ဘုန်းကြီးဝတ်ဖိုစိတ်ကူးထားတဲ့ သူက
တောင် မင်းထက် အများကြီးကံကောင်းနေသေးတာ၊ ကဲ... မိုးကျော်သူရေ
ဇနီး အလိမ္မာလေး မျှော်ရှာရောမယ်၊ သွားပေးဦးတော့ ငါ့မောင်ရေ’

‘အစ်မလည်း လိုက်ခဲ့လေ၊ အစ်မကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပို့ပေးမှာပေါ့’

ကားသောတရမ်းရမ်းနှင့် ထွက်ခွာသွားသော မိုးကျော်သူနှင့် ကားကြို
လိုက်မည့် ကျွန်မတို့ကို အောင်အောင်က မော်တော်ကားနားအထိလိုက်ပို့ရင်း
လက်ပြန့်တံဆက်ကာ...

‘ခုတော့ သားသားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားသား
လည်း နေတတ်သွားပါပြီ’

ဟု နောက်ပြောင်ဟန် ရယ်မောက အတည်ပြောသည်။

‘လာခဲ့ ... သားသားကို ဖေကြီးလိုက်ဖို့မယ်’

ဟု ကိုအေးလွင်က နောက်မှနေ၍ ပခုံးကိုလာဖက်ကာ သူ့ကားဖို့ရာ
သို့ ဆွဲခေါ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာဖြစ်ကြသည်။

တကယ်တော့ လောကလူ့ဘောင်အတွင်းမှာ ကိုယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား
ကို ကိုယ်ထိန်းကျောင်းရင်း၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ဆောက်တည်ရင်း လူ့

နောင်ကြိုးမဲ့ခရီးသည်

၁၆၉

အဖွဲ့အစည်းနှင့် လူသားမျိုးနွယ်စုတွေအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်း
အတာလေးတစ်ခု အထိတော့ အကျိုးပြုနိုင်အောင် ရပ်တည်ရှင်သန်နေသင့်တာ
တော့ သေချာသည်။ အောင်အောင်ပြောသလို လက်ရှိဘဝမှာ နေတတ်ဖို့လို
သည်။ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြရမည်လေ။

သန်းမြင့်အောင်

(၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ကလျာဇ္ဇာစုန်း)

တကယ်
မေတ္တာ
အသက်အသက်



ချစ်မှိုင်းတဝေဝေ

(၁)

‘မှိုင်းဝေ... ဒီခြံပဲ၊ အတော်ပဲ တံခါးဟနေတယ်၊ ငါဆင်းမယ်’
‘ဟောကောင် ဗျတ္တ၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ’

ဗျတ္တက ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်မှဆင်း၍ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလျှင် မှိုင်းဝေက ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်၏။ လှပသော ပန်းဥယျာဉ်အလယ်တွင် ခုံညားသော နှစ်ထပ်တိုက်၊ နှစ်ဦးသား ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တိုက်တံခါးရှေ့နားသို့ ရောက်လျှင် သံကြိုးချည်ထားသော အယ်လ်စေးရှင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်က မာန်မီလျက် ပြိုင်တူ လှမ်းဟောင်လိုက်ကြရာ ခွေးဟောင်းသံများ ဟိန်းထွက်လာ၏။

‘ဟိုက်... ရှေ့မတိုးနဲ့ ရုပ်၊ ဗုဒ္ဓေါ’

ဗျတ္တကအော်ပြီး ခြေစုံရပ်လိုက်၏။ ကြောက်မက်ဖွယ် အစွယ်ကြီးများက တင်ငါငါ။

‘တိုရှိတာနဲ့ ဆိုနီ ဘယ်သူ့ဟောင်နေတာလဲဟင်’

ချိုမြသောအသံနှင့် ဘာဂျာတံခါးနားသို့ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ လှပသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦး နောက်ရှိလာ၏။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင်’

‘စာရေးဆရာမ ဒေါ်ဖြူဖွေးသန့်စင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ’

ဗျတ္တက သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်၏။

‘ဪ... ကြပါရှင်’

ပြန်လည်ငြိမ်သက်၍ ဝပ်နေသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကြားမှ မှိုင်းဝေမှာ ခြေလှမ်းတုန်ရင်စွာဖြင့် တိုက်ထဲသို့ မဝံ့မရဲခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွင် မိန်းမချောနှင့်အတူ ထိုင်ကြ၏။

‘ကိစ္စပြောပါ’

‘ဒီက လမင်းတစ်ထောင်စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ကိုမှိုင်းဝေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဗျတ္တပါ’

‘ကျွန်တော် ထုတ်ဝေတဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကို လက်ဆောင်ပေးပါတယ်’

မှိုင်းဝေက ပလတ်စတစ်အိပ်ဖြူကြီးဖြင့် ထည့်ယူလာသော ရုပ်ပြစာအုပ်မျိုးစုံကို လက်ကမ်းပေးလိုက်လျှင် မိန်းမချောမှာ လှမ်းယူထုတ်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာရွှင်ဖြူးသွားလေသည်။

‘ဟာ... စာအုပ်တွေ မျိုးစုံနေတာပဲ၊ ဒီက ရုပ်ပြစာအုပ် သိပ်ကြိုက်တာ အတော်ပဲ’

တခစ်ခစ်သဘောကျနေသော သူမကိုကြည့်ပြီး ဗျတ္တက ပြုံးလှယ်မိမှိုင်းဝေ မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

‘ဆရာမ ဝတ္ထုသာမကဘူး၊ ရုပ်ပြစာအုပ်ကိုပါ ဝါသနာပါတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ နောက်ထပ်လည်း ယူလာပါဦးမယ်၊ အခုလာတဲ့ ကိစ္စကလည်း “ကြယ်တာရာ” မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ ဆရာမရဲ့ “ချစ်လှိုင်းခေါ်သံ” ဝတ္ထုရှည်ဇာတ်လမ်းကို သဘောကျနှစ်သက်လို့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း ထုတ်ဝေဖို့ ကိစ္စပါ၊ အဲဒါ ဆရာမဆီက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်’

မှိုင်းဝေက စကားမဆုံးမီ မိန်းမချောကလေးသည် တခစ်ခစ်ရယ်တောပြီး...

‘အိုး... မမဖွေးကို လာတွေ့တာကိုး၊ ကျွန်မက မမဖွေးရဲ့ညီမ ချစ်မြေသာယာပါ’

ဗျတ္တက နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီး ရယ်လေတော့၏။

‘မှားပါပြီလေ’

‘ခဏစောင့်နော်... မမဖွေးကို သွားခေါ်လိုက်မယ်’

အိမ်ခန်းထဲက မိန်းမချောလေးတစ်ဦး ထွက်လာချေပြီ။ မှိုင်းဆေးက ဗျတ္တဆိုင်ကိုပုတ်ရင်း မမှားစေရန် အချက်ပေး၏။

‘ညီမလေးနဲ့ စကားပြောသံကြားလို့ စာရေးရင်းထွက်ကြည့်တာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်’

ပါဝါဒီဂရီမျက်မှန်ကိုပင့်တင်ရင်း ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လေသည်။ စာရေးနေသည်ဆိုသဖြင့် ဗျတ္တမှာ စိတ်ချသွား၏။

‘စာရေးနေတုန်း ကျွန်တော်တို့လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလို ဖြစ်သွားသလားမသိဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘ဆရာမဆီလာရတဲ့ကိစ္စက “ချစ်လှိုင်းခေါ်သံ” ဝတ္ထုရှည်ကို ဟောဒီကိုမှိုင်းဆေးက ရုပ်ပြစာတတ်လမ်းအဖြစ် စာအုပ်ထုတ်ချင်လို့ ဆရာမဆီက ခွင့်ပြုဖို့ လာတောင်းတာပါ။ ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်း ဗျတ္တပါ’

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ မမပွေးဆီလာကြတာနဲ့ တူတယ်’

‘ဗျာ... မှားပြန်ပြီ၊ ဆရာမ ဒေါ်ဖြူပွေးသန့်စင်ဆိုတာ...’

‘ကျွန်မပါ’

ဗျတ္တနှင့်မှိုင်းဆေးတို့နှစ်ဦး အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်ရာ တိုက်အပေါ် ထပ်စုနေ၍ လှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသက်လာနေသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး။

ရှည်ရွန်းလှဲနေသော မျက်လုံး၊ မထူးမပါး မျက်ခုံးမွေး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်း၊ နက်မှောင်သောဆံပင်မှာ နဖူးမှနောက်လှန်ပြီးထားသဖြင့် ဖွာကျနေသည်မှာ ခြေသလုံးအထိပင်။

မိုးမြာရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် ခရမ်းရောင်ပိုးထမိပျော့ကို ခပ်အိအိထလေး ဝတ်ဆင်လျက် အချိုးအစားကျသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ဤမြေရှေ့ ဆင်းသက်လာနေသည်။

မှိုင်းဆေးသည် ဖြူပွေးသန့်စင်၏ ရူပါရုံစက်ကွင်းတွင် ညှိချက်မီနေဘိအလား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အနီးသို့ရောက်လာသည်အထိ စူးစူးစိုက်စိုက် လေးမောကြည့်နေမိသည်။

‘မမပွေးနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဝတ္ထုကို ရုပ်ပြထုတ်ဖို့ ဆိုလားပဲ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါနဲ့ ဆရာမဖြူပွေးသန့်စင်တို့မှာ ညီအစ်မဘယ်နှစ်ယောက် ရှိကြပါလဲ ခင်ဗျာ၊ လူချင်းမှားပြောမိတာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ’

ဗျတ္တက ရယ်လျက်မေးလိုက်၏။ အားလုံးရယ်ကြ၏။

‘ကျွန်မက အကြီးဆုံး “ဖြူပွေးသန့်စင်”၊ အလတ်က သူ ... “ကြည်လင်အေးမြ” တဲ့၊ နောက်အငယ်က “ချမ်းမြေ့သာယာ” တဲ့၊ ညီအစ်မသုံးယောက် ရှိပါတယ်’

‘နာမည်တွေက ဆန်းတယ်၊ မြန်မာစာ မြန်မာစကားတွေပဲနော်၊ ပြီးတော့ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ နာမည်တွေချည်းပဲ၊ နာမည်ပေးတဲ့ ဆရာမမိဘတွေကို လေးစားစရာပါပဲ’

မှိုင်းဆေး၏ နှလုံးသားရင်မှ ပွင့်အန်ထွက်သွားမိတော့၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးမှိုင်းဆေး၊ ဖေဖေက ဦးမိုးဟိန်း၊ မေမေမှာမည်က ဗျာတို့ထက်တောင် ပိုပြီးလှသေးတယ်၊ ဒေါ်မြတ်နိုး’

‘ဟာ... ရှာမှရှားတဲ့ နာမည်တွေပဲ၊ ဗျတ္တဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်တော့ အန်ကယ့်ဆီမှာ နာမည်သစ်တောင်းပြီး ပြောင်းမှည့်လိုက်ချင်လာပြီ’

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စကားပြောမိကြရင်း ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာရရှိလာကြပြီး ချမ်းမြေ့သာယာလည်း ဝင်ထိုင်၏။

‘ဗျတ္တဆိုတဲ့နာမည်က မြန်မာရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘည်းတင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာအဆုံး နာမည်ပဲ၊ ပွေးတော့ကြိုက်တယ်’

သားချင်းကပ်လျက်ထိုင်လာသော ဖြူပွေးသန့်စင်၏ သနပ်ခါးရသင်းသင်းကလေး၊ စကားပြောတိုင်း ပြုံးလျက်ချိုင်ဝင်သွားသော ပါးချိုင့်ကလေး မှိုင်းဆေးမှာ သာယာကြည်နူးနေလေပြီ။

‘ဒီကို ကြယ်တာရာမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာဆီက ဆရာမလိပ်စာတောင်း၊ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါ၊ ကိစ္စကတော့ တတိယအကြိမ်မြောက် ပြန်ပြောပါရနော် ဒေါ်ဖြူပွေးသန့်စင်’

အားလုံး ရယ်မောမိကြ၏။

‘အစ်ကိုရယ်... ချမ်းမြေ့တို့နာမည်တွေကရှည်လို့ ခပ်တိုတိုပဲ ခေါ်နိုင် ငါတယ် ဖွေး၊ ကြည်လင်၊ ချမ်းမြေ့’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ချစ်လှိုင်းခေါ်သံ ဝတ္ထုကိုကြိုက်လို့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း ထုတ်ချင်ပါတယ်၊ ဉာဏ်ပူဇော်လည်း ပေးချင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပေးဖို့လည်း ဆော့ရပ်ခံပါတယ်’

‘ဖွေးက ဝတ္ထုပဲရေးတတ်တာ၊ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း မရေးတတ်ဘူး။ ဝတ္ထု တောင်မှ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတိုလေး ဆယ်ပုဒ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်ဟာ ဒီဟာ ပထမဆုံးပဲ၊ ဝါသနာပါတာတော့ တက္ကသိုလ်ကတည်း ထဲ’

‘ရုပ်ပြဇာတ်ညွှန်းကို ကျွန်တော်တို့ မူရင်းဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအတိုင်း ပြန်ခွဲရေး ဇာတ်လမ်းမှာပါ၊ ဖွေးက ခွင့်ပြုရုံပါပဲ၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါ ယေ’

‘ဒီအတိုင်းဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ခွင့်ပြုပါတယ် ကိုမှိုင်းဝေ၊ ဖွေးက တော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ ကောင်းအောင်ကြည့်လုပ်ပါနော်’

‘ကျွန်တော် သန်ဘက်ခါလာပြီး စာမူခ လာပေးပါမယ်၊ အခုလိုခွင့်ပြု လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ’

အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိပြီး မှိုင်းဝေနှင့် ဗျတ္တတို့သည် နှုတ်ဆက်ကာ တိုက်ပေါ်မှဆင်း၍ ခြံထဲမှ ကားမောင်းထွက်လာကြလေတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် မှိုင်းဝေ... ဖွေးဟာ လှေကားပေါ်က ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ဆင်းလာချိန် သူ့ဆံပင်ဟာ လေထဲဖြန့်ဝံ့ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်က အချစ်နတ် သမီးလေး ပျံဝဲဆင်းလာတဲ့အတိုင်းပဲကွာ၊ လှလိုက်တာ’

ဗျတ္တက ဘေးမှထိုင်ရင်း အားရပါးရ ချီးမွမ်းလိုက်၏။

‘ငါ ချီးမွမ်းဖို့လည်း ချန်ထားပါဦး ဗျတ္တရယ်၊ ဟား... ဟား’

* * *

(၂)

“ချစ်လှိုင်းခေါ်သံ” ဝတ္ထုကို ဇာတ်လမ်းခွဲရန် “ကသစ်နီ” ထံ အပ် လိုက်ပြီးနောက် ပင်တိုင်ရုပ်ပြပန်းချီဆရာ “ဇံယောဒီ” နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ၍ အပ်နှံလိုက်၏။

‘ဖွေးကိစ္စ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ’
‘လုပ်ငန်းပိုင်း စီစဉ်ပြီးသွားပြီ၊ အခုပဲ ဖွေးဆီ စာမူခသွားပေးမလို့၊ မင်း လိုက်ခဲ့ဦး’

မှိုင်းဝေက ဗျတ္တကိုခေါ်သည်။
‘အခုသွားမလို့လား၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ လက်စမပြတ်သေးဘူး၊ မဂ္ဂဇင်း ရိုက်ဖောင်တွေ ရုံးတင်ဖို့ အချိန်မီအားချင်းလုပ်နေရတယ်၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ပဲ၊ မနက်ဖြန်မှ သွားပါလား’

ဗျတ္တမှာ အော့ဖ်ဆက်ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ စက်သံကြားဝယ် အလုပ် သမားများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန် ဖြစ်၏။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် တချို့က လာစောင့်၍နေသည်။

‘ကနေ့ စာမူခလာပေးမယ်လို့ ဟိုနေ့ကပြောခဲ့တာ ကတိမပြုချင်ဘူး၊ မင်းမအားလည်း နေခဲ့လေ’

‘ဟိုမချောသုံးယောက်ကြား ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား’
ဗျတ္တက နောက်ပြောင်လိုက်၏။ မှိုင်းဝေသည် နှုတ်ဆက်လက်ပြ ကား မောင်းထွက်လာ၏။ ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် လမ်းမီးများ လင်းထိန် နေသည်။ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် ခြံထဲသို့ အလွယ်တကူမောင်းဝင်နိုင် ခဲ့သည်။

‘ကိုမှိုင်းဝေ အထဲကြပါ’
ဖြူဖွေးသန့်စင်ကိုယ်တိုင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ချမ်း မြေသာယာနှင့် မိခင်ခေါ်မြတ်နိုးတို့လည်း ထိုင်နေကြသည်။

‘ဖတ်ဖို့ နောက်ထပ်အသစ်’
ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ရုပ်ပြဇာတ်အုပ်များကို ချမ်းမြေ့သာယာထံ လက်ကမ်း ပေးလိုက်၏။

‘မေမေ... သမီးရဲ့ဝတ္ထုကို ရုပ်ပြစာအုပ် ထုတ်ဝေပေးမယ့် ကိုမှိုင်းဝေ ဆိုတာ’

‘အေးကွယ်... သမီးက စာရေးစာဖတ် သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ အခုလို ကူညီတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’

‘ဝတ္ထုနဲ့ရုပ်ပြဟာ ဆက်နွှယ်နေပါတယ်၊ ရုပ်ပြစာအုပ်ဟာ ကနေ့ ကလေးတွေရော၊ လူငယ် လူကြီးတွေရော စိတ်ဝင်အစားဆုံးအရာ ဖြစ်ကြပါတယ်၊ လူငယ်တွေအတွက် အပျော်ဖတ်ရုပ်ပြမျိုးတွေရှိသလို ဟောဒီ ဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်လမ်း၊ သမိုင်း၊ ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းတွေဆိုရင် လူကြီးတွေအတွက် ကျွန်တော် ထုတ်ဝေထားပါတယ်’

ဖြူဖွေးသန့်စင်ဆီသို့ စာမူကို လက်ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

‘နည်းတယ်၊ များတယ် သဘောမထားပါနဲ့ ဆရာမဖွေး၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေငါးထောင်ကို လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမှိုင်းဝေရယ်၊ ဖွေးက စာမူခ ငွေကြေးအတိုင်းအတာတွေ ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲ စိတ်ကူးထဲ ရှိရှိသမျှတွေ ရေးချင်တာပဲသိတာ’

ချစ်မြေသာယာက လင်ပန်းဖြင့် အအေးဖန်ခွက်ယူလာကာ တည်ခင်း၏။

‘မောင်မှိုင်းဝေရဲ့ မိဘတွေကကော ဘယ်ဇာတိလဲ’

‘မော်လမြိုင်ကပါ၊ ဦးကျော်ဇင်နဲ့ ဒေါ်ခင်လေး၊ ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်း လုပ်ကြပါတယ်၊ ခြံတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ခူးရင်း၊ ကြက်မောက်၊ မင်းဝွတ်၊ သီးပင်မျိုးစုံ ထွက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရုပ်ပြစာအုပ် တွေ၊ ပန်းချီတွေ ဝါသနာပါခဲ့တော့ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ဒီရုပ်ပြစာအုပ် ထုတ်ဝေတဲ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ အနိတိ’

မှိုင်းဝေ ပြောပြသည်ကို အားလုံးက နားထောင်နေကြ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြတ်နိုးနှင့် ချမ်းမြေ့သာယာတို့ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်ရန် ထိုင်ရာမှ ရှောင်၍ ထသွားကြ၏။

‘ဒါနဲ့ ဖွေးရဲ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းက ရုပ်ပြဆွဲလို့ကော ရသလား၊ လိုအပ်တာတွေရှိလည်း ပြောပါ၊ ဖြည့်စရာ ဖြတ်စရာတွေပေါ့နော်’

‘ဝတ္ထုက စာနဲ့တင်ပြတယ်၊ ရုပ်ပြကတော့ အရုပ်ကို ဦးစားပေးရတော့ တချို့နေရာမှာ ဖြည့်စရာ၊ ဖြတ်စရာတွေကို ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ အဓိကကတော့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကျောရိုး မပျောက်ဖို့ပါပဲ၊ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ တကယ့် ဇာတ်လမ်းလား၊ စိတ်ကူးယဉ်လား ဖွေး၊ ဖတ်မိမိချင်း ရင်ထဲစွဲနစ်ပြီး ခံစားခဲ့မိလို့ပါ’

‘တကယ့်ဇာတ်လမ်း အဖြစ်အပျက်ပါ၊ ဇာတ်ကောင်အမည်တွေ လွဲပြောင်းထားတာကလွဲလို့ ကျန်တာအားလုံး တကယ်အစစ်တွေပါပဲ’

‘ငပလီကမ်းခြေကိုရောက်ရင်း ရရှိခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖွေးမှာ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါ ရှိပါတယ်၊ မကြာခဏ ပင်လယ်လေကောင်းလေသန့်ရှူဖို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေမှာ အနားသွားယူလေ့ရှိပါတယ်’

‘ဪ... နှလုံးရောဂါရှိတယ်ကိုး’

မှိုင်းဝေ၏နှုတ်ဖျားမှ ကရုဏာသံများ ထွက်သွားမိ၏။

‘တစ်မြန်နှစ်က ငပလီမှာ တစ်လနီးပါး သွားရောက်အဝန်းကြည့်ရင်း “ဥဇ္ဈိ” က မိန်းကလေးနဲ့ သံတွဲက အမျိုးသားလေးရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း အဖြစ်အပျက်ပါ၊ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ဆုံမိရင်း သူမရဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောပြရှာခဲ့တယ်လေ၊ အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ အလွှာနှစ်ခုကြားမှာ လူမှုရေးပြဿနာမျိုးစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပြီး နောက်ဆုံး အမျိုးသားလေးဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားရရှာတဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးပါပဲ ကိုမှိုင်းဝေရယ်’

‘အင်း... ကာယကံရှင်နှစ်ဦးကတော့ ဘယ်လောက်အထိ နှလုံးသားဝေဒနာ ခံစားကြရမလဲ မသိဘူး၊ ဖွေးရဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်မိတာတောင် ကျွန်တော့်မှာ ရင်နှင့်အောင် ခံစားမိသွားရတယ်လေ၊ ဖွေးရဲ့ရေးသားမှုကလည်း လက်ရာမြောက်တာကိုး’

မှိုင်းဝေက ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ဖြူဖွေးသန့်စင်မှာ ရှက်သွေးလေး မြာသွားရှာ၏။ နှစ်ဦးသား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်းစိုက်ကြည့်မိနေကြသည့် ရင်ခုန်မိလာကြပြီ။

‘ဗွေးလည်း ရန်ကုန်မြို့လယ်ဘက်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ လမင်းတစ်ထောင် စာပေတိုက်ကို အလည်ဝင်ခိုပါဦး၊ ဖွေးရဲ့စာအုပ်ကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ထုတ်ပေးပါမယ်နော်၊ စိတ်ချပါ၊ ကဲ... ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကိုမှိုင်းလည်း ဗွေးဆီ အချိန်မရွေး လာလည်နိုင်ပါတယ်နော်’

‘ဝမ်းသာပါတယ် ဗွေးရယ်’
မှိုင်းဝေသည် မိသားစုအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ခြံထဲမှ ပြန်လည်၍ ကားမောင်းထွက်လာလေတော့သည်။

* * *

(၃)

‘ခဲယောဒီ... တချို့ရေးချက်တွေမှာ မိန်းကလေးပုံက မျက်နှာသိပ်မလှသေးဘူးဗျာ၊ ဒီထက်ချောအောင် ပြင်ဆွဲပေးပါဦး’

‘အာစရိုကလဲ... အစွမ်းကုန်ချောလှအောင် ဆွဲထားတာပဲဗျာ၊ လှပါတယ်ဗျာ’

‘ပင်လယ်ကမ်းခြေပုံတွေက အရင်ရုပ်ပြပုံ ရှုခင်းတွေနဲ့ ထပ်နေသလိုပဲ၊ ရောဗျာ ကျွန်တော်ရိုက်ထားတဲ့ ငပလီကမ်းခြေရှုခင်းဓာတ်ပုံတွေ ယူသွားပြီး ဒီထက်ကောင်းအောင် ကြည့်လုပ်ပေးပါဦး’

ထိုစဉ် စာပေတိုက်သို့ ဗျတ္တဝင်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ဆရာကြီး... ရိုက်ဖို့ရုပ်ပြဖောင်တွေလည်း လာပေးမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ စက်ရပ်ထားရတယ်၊ ဪ... လက်စသတ်တော့ ဆရာမဖွေးက အားလုံးထက် အရေးကြီးနေတာကိုး ဟား... ဟား’

ဗျတ္တက သဘောပေါက်ပြီး ရယ်လေတော့၏။ ‘ခဲယောဒီက အကူအညီတောင်း၏။

‘ကိုဗျတ္တရယ်... ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်ဆွဲထားတဲ့ မိန်းကလေးပုံ မချောဘူးလား၊ မလှဘူးလားဗျာ၊ အာစရိုက မချောမလှလို့ အသစ်ပြန်ဆွဲခိုင်းနေတယ်လေ’

‘အဲ... ခင်ဗျားဆွဲတဲ့ မိန်းကလေးပုံက ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမက ဒီထက် ပိုချော၊ ပိုလှနေလို့ ထပ်ပြီး ကြိုးစားဆွဲခိုင်းနေတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘ခွေးကောင်... ဗျတ္တ’

အားလုံး သဘောကျရယ်မိကြလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် စာရေးဆရာမကို မြင်ဖူးရင်ကောင်းမှာ၊ ဓာတ်ပုံရှိရင်လည်း ပြစမ်းပါဦး အာစရို’

‘ကိုင်း... ဆွဲမှာသာဆွဲပါတော့၊ ဒီလမကုန်ခင် ရုပ်ပြအားလုံး ပြီးချင်တယ်’

‘ဟာ... လောလှချည်လား ဆရာရယ်၊ ပြည်းပြည်းပေါ့’

‘မမြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှေ့လထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လမင်းတစ်ထောင် စာပေတိုက် ငါးနှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီပွဲနေ့အမိ ဒီစာအုပ်ထွက်ချင်တယ်’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ’

ဗျတ္တက သတိရ၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

‘မင်းပုံနှိပ်စက်ကလည်း အချိန်မီထွက်နိုင်အောင် အမြန်ဆုံးရိုက်ပေးရမယ် ကိုယ့်လူ’

ထိုစဉ် အပေါင်းအသင်းထုတ်ဝေသူ ကိုမောင်မောင် ရောက်လာသည်။

‘မန္တလေးက ထိုထွန်းထွန်း ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး တည်းခိုခန်းမှာ စာအုပ်ဖိုးငွေ စာရင်းရှင်းပေးနေတယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို ငွေလာယူဖို့ မှာခိုင်းလိုက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်လာပေးမလို့ဟာ တခြားသူတွေကို ထိုင်စောင့်နေရလို့တဲ့’

မှိုင်းဝေသည် မန္တလေးစာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ကိုထွန်းထွန်းထံမှ စာအုပ်ဖိုးငွေများ ရရန်ရှိသဖြင့် သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

‘ခဲယော၊ ဗျတ္တ ငါနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ကြကွာ၊ ငါ မနက်စာထမင်းကျွေးမယ်’

‘ဟေး... ဒါဆိုရင် မိန်းမပုံ ဒီထက်ပိုချောအောင် အသစ်ဆွဲပေးပါမယ်၊ ဟား... ဟား’

သုံးဦးသား စာပေတိုက်မှထွက်၍ ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ရုတ်တရက် ကားနောက်ကျောမှ မတ်တူးဆလွန်းကားဖြူလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လျက် ဟွန်းကို နှစ်ဆင့်ဆက်တိုင်းတီးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဟာ... ဖွေးတို့ပါလား’

မှိုင်းဝေမှာ အံ့အားသင့်လျက် ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၏။ ဝမ်းသာသွား၏။ ချမ်းမြေ့သာယာမောင်းနှင်လျက် ဘေးတွင် ဖြူဖွေးသန့်စင်။

‘ဟော... ဖွေးနဲ့ ချမ်းမြေ့ပါလား၊ ဆင်းပြီး တိုက်ထဲဝင်ပါဦး’

‘အစ်ကိုတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ’

ချမ်းမြေ့သာယာက ဆင်းလျက်မေး၏။

‘မသွားသေးပါဘူး၊ လာလေ’

မှိုင်းဝေက စာပေတိုက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်လည်း ဝင်လာ၏။ ရုပ်ပြစာအုပ်ပုံများ၊ စက္ကူထုတ်ပုံများနှင့် စားပွဲပေါ်တွင်လည်း လုပ်ငန်းပစ္စည်းများ တင်ထား၏။

‘ဟယ်... တစ်ခန်းလုံး ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ’

ချမ်းမြေ့သာယာမှာ အံ့သြပျော်ရွှင်သွား၏။ ဗျတ္တတို့လည်း တိုက်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကြသည်။

‘ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ’

‘ဖေဖေတို့ မေမေတို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာပစ္စည်း ထွက်ဝယ်ရင်း ကိုမှိုင်းဝေဆီ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လှည့်ဝင်လာခဲ့ကြတာ’

‘ဟောဒီမှာလေ... ဖွေးရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ရေးဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပုံတွေ’

ရုပ်ပြပန်းနဲ့ကားများကို ပြသလိုက်၏။

‘ရုပ်ပြပုံတွေက လှလိုက်တာနော်၊ ဘယ်သူဆွဲတာလဲဟင်’

‘သူပါပဲ၊ အဲဒါ ဒီပုံတွေဆွဲတဲ့ ရုပ်ပြကာတွန်းပန်းချီဆရာ ဇံယောဒီတို့ ကိုယောဒီ... ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာမ ဖြူဖွေးသန့်စင်ဆိုတာ ဆရာမပဲ’

မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ဗျတ္တက ဝင်ထောက်၍...

‘အဲဒီထဲက မိန်းကလေးပုံတွေကော ချောရဲ့လား ဆရာမ’

‘အလွန်လှတယ်၊ အပြင်မှာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး’

မှိုင်းဝေက ဗျတ္တအား မျက်မှောင်ကျုံ့ပြလိုက်ရာ ပြုံးနေကြ၏။ တပည့်တစ်ယောက်က အအေးနှစ်ပုလင်း ပိုက်တံတပ်၍ ယူလာပေး၏။

‘သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး’

ထိုစဉ် ရုပ်ပြပန်းချီဆရာ သိန်းနက်နှင့် ဇာတ်ညွှန်းဆရာ ကသန်နီတို့ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်လာကြပြီး ထိုင်ကြ၏။ ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

‘ဆရာတို့အားလုံးနဲ့ အခုလိုတွေ့ရတာ ဖွေး ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဖွေး ဟာ စာပေသက် နှုတ်ပါသေးတယ်၊ စာပေလောကအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို အခုမှ စတင်ရောက်စ ရှိပါသေးတယ်၊ ဆရာတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်၊ ကူညီပေးမှုကို အမှန်တကယ် လိုအပ်နေပါသေးတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာမ အကူအညီလိုသမျှကိုပေးဖို့ အဆင်သင့် ပါပဲခင်ဗျာ’

အားလုံး တရင်းတနှီးဖြစ်လာကြ၏။ ချမ်းမြေ့သာယာက ရုပ်ပြလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မေးမြန်း၏။

‘အစ်ကိုမှိုင်း... ဒီဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပုံတွေက အကြီးကြီးနော် စာအုပ်ထဲ မှာတော့ ငယ်ငယ်လေး’

‘ဒီလိုလေ... ရုပ်ပြစာအုပ်ဖြစ်စဉ်ကိုပြောရရင် ပထမ စာရေးဆရာရဲ့ နှလုံးသားထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားမှုဇာတ်လမ်းကို စာလုံးနဲ့ရေးတယ်၊ အဲဒီ စာလုံးထဲက အဖြစ်အပျက်ကို ဟောဒီဇာတ်ညွှန်းဆရာက ဇာတ်လမ်း ခွဲထုတ်ပေးတယ်၊ ပန်းချီဆရာတွေက ခံစားပြီး ရုပ်ပုံရေးဆွဲတယ်၊ ဒီရုပ်ပုံတွေကို ဟောဒီ ဗျတ္တတို့ပုံနှိပ်စက်တွေက ဖလင်ရိုက်ကူးတယ်၊ ပြီးတော့ စက်ထဲ ထည့်ပြီး ရိုက်တယ်၊ ဟောဒီလို ရုပ်ပြစာရွက်ကြီးတွေ ထွက်လာတယ်၊ စာအုပ်ချုပ်လိုက်တော့ ရုပ်ပြစာအုပ် ဖြစ်လာတာပဲ’

လုပ်ငန်းဖြစ်စဉ်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပစ္စည်းများဖြင့် ပြသလိုက်ရာ ညီအစ်မနှစ်ဦး သဘောပေါက်သွား ကြလေတော့၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဝတ္ထုရယ်၊ ဇာတ်ညွှန်းရယ်၊ ပန်းချီဆရာရယ်၊ ပုံနှိပ်စက်

ရယ်၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နွယ်ပူးပေါင်းမှ ရုပ်ပြစာအုပ် ဖြစ်လာရတာပေါ့နော်၊ ဒါဖြင့် အစ်ကိုမိုင်းကကောဟင်'

ချမ်းမြေ့သာယာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းလိုက်ရာ ဖြူဖွေးသန့်စင် မှာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွား၏။

‘ညီမလေးကလဲ’

‘ကိုမိုင်းက အားလုံးရဲ့ အဓိကပေါ့’

ဗျတ္တက ဝင်ပြောပြသည်။

‘ဝတ္ထုစာမူကစပြီး စာအုပ်ဖြစ်တဲ့အထိ အဲဒီရုပ်ပြစာအုပ်ကို စာမတ်သူ အားလုံးရဲ့ လက်ထဲရောက်အောင် ဖြန့်ချိပေးရတဲ့ သူပဲပေါ့၊ ပြီးတော့ စာအုပ်ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ် အရင်းအနှီးတွေကိုထုတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရတဲ့သူပဲ၊ အဲဒီလုပ်ငန်း ရှင်ကို ထုတ်ဝေသူလို့ခေါ်တယ်’

‘ချမ်းမြေ့ သဘောပေါက်ရှင်းသွားပြီ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

‘မသိတာကို သိခွင့်ပေးလိုက်ရလို့ အစ်ကိုဝမ်းသာပါတယ်’

‘ထုတ်ဝေသူဆိုတာလည်း စာပေအနုပညာစိတ်ရှိသူပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သူတွေထဲမှာ ကိုမိုင်းဟာ စာပေအနုပညာစိတ် ပိုပြင်းထန်သူပဲ၊ လမင်းတစ် ထောင် စာပေလုပ်ငန်းသက်တမ်းဟာ ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ်’

ပန်းချီဆရာ ‘ဇေယျာဒီ’ က ဆက်လက်ပြီးပြောပြလိုက်ရာ ဖြူဖွေးသန့်စင် နှင့်မိုင်းဝေတို့ အပြုံးချင်းဆုံမိကြလေပြီ။

* * *

(၄)

‘ဘာမှမဆိုးရိမ်ပါနဲ့ဗွေး၊ မကြာခင် သက်သာသွားမှာပါ’
ဦးမိုးဟိန်းကို ဆေးတိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်က ဖြူဖွေး သန့်စင်နှင့် ဒေါ်မြတ်နိုးအား ပြောလိုက်၏။

‘မနက်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ဒံပေါက်နဲ့အိုက်စကရင်တော့ စားမိခဲ့တယ်လေ၊ အစားမှားသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်’

‘နှလုံးရောဂါသမားတို့၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုသမားတို့ကတော့ ဒီလိုပါပဲ၊

နည်းနည်းမှ အစားမှား မခံဘူးအန်တီ’

ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဆေးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း...

‘ဗွေးရော နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကိုနိုင်ပေးတဲ့ဆေးလည်း မှန်မှန်သောက်ပါတယ်’

စင်စစ် ဦးမိုးဟိန်းမှာ နှလုံးရောဂါရှိခဲ့သဖြင့် သမီးသုံးယောက်တွင် ဖြူဖွေးသန့်စင်၌ နှလုံးရောဂါ ပါရှိခဲ့လေသည်။ သို့ပေမည် မိသားစုအဖို့ ကံကောင်းခဲ့သည်မှာ နှလုံးရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်သည် မိသားစု ဆရာဝန်အဖြစ် ရင်းနှီးခင်မင်နေကြခြင်းပင်။

‘ဟင်... ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော ကြည်လင်အေးမြက အခန်းထဲ ဝင်လာ ၏။ နောက်မှ အင်ဂျင်နီယာ ကိုစောဦးလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ဝင်လိုက်လာ သည်။

‘နှလုံးကြောင့် နည်းနည်းလေး မောလို့ပါ၊ ခဏနေရင် သက်သာသွား မှာပါကြည်လင်’

‘သူငယ်ချင်း... အန်ကယ့်အတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

ကိုစောဦးက သူငယ်ချင်းကျော်စွာနိုင်ကို မေး၏။

‘ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ မနက်က အစားနည်းနည်း မှားသွားလို့’

ဒေါ်မြတ်နိုးမှလွဲ၍ အားလုံး ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ကြလေ၏။ ဒေါက်တာ ကျော်စွာနိုင်က အအေးသောက်ရင်း ကြည်လင်အေးမြနှင့် ကိုစောဦးတို့အား အား ပြီးကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှလျက် မိဘလူကြီးများထံ ချစ် ကြောင်းလမ်းပြီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်နေကုန် အပြင်ထွက်သွားကြပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်မှာ ကိုစောဦးနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၍ ဦးမိုးဟိန်းနှင့် ဖြူဖွေးသန့်စင်တို့မှာ နှလုံးရောဂါရှိသူများဖြစ်၍ သိသော မိသားစုဆရာဝန်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာမှ မိသားစုအားလုံးထံ အတွက် ချစ်ခင်လေးစား အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ကြသည်။

စာအုပ်ဖတ်ရင်း...

‘ကနေ့ ဘယ်ရောက်ခဲ့ကြလဲ’

‘ကိုဦး လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ရုံးရောက်တယ်၊ အဲဒီကနေ့ သမ္မတရုံးမှာ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ပြီး ပြန်လာကြတာ၊ ကိုဦးလည်း ကံကောင်းလို့ ရှမ်းပြည်နယ် ကွန်စထရပ်ရှင်း မလိုက်ရတော့ဘူး မမဖွေး’

‘အဟမ်း... မမကြည်လင် အရမ်းပျော်နေတယ်ပေါ့’

‘အေးပေါ့ဟ... နင်တို့မှာ ချစ်သူတွေမရှိကြလို့ ကိုယ်ချင်းမစာနာ တတ်ကြသေးဘူး’

အားလုံး ပြုံးကုန်ကြ၏။ ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်က ဖြူဖွေးသန့်စင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်၏။

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကြီးလည်း အစ်မီတုန်းက စာတွေပဲပြီးနေလို့ အချစ်ဆိုတာ မရှာခဲ့ဘူး၊ အခု ဆရာဝန်ဖြစ်တော့လည်း အိမ်ကနေ ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံကနေ ဆေးခန်း၊ အချစ်ကိုရှာချိန် မရှိဘူးကွာ’

ကိုစောဦးက စီးကရက်မီးညှိပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီတော့ ကိုနိုင်ကို အချစ်နှလုံးသား ပါ၊ မပါ ခွဲစိတ်ပြီးကြည့်ကြရရင် မကောင်းဘူးလားဟင်’

ကြည်လင်အေးမြက...

‘ဒီ အော်ပရေးရှင်းမျိုး တစ်ယောက်တည်းသောသူ တစ်ဦးတည်းသာ ခွဲစိတ်နိုင်တဲ့ကွေ့စ်၊ ဟုတ်ဖူးလား... ဟင်း... ဟင်း’

ကိုစောဦးနှင့် ကြည်လင်အေးမြတို့နှစ်ဦးက စကားရပ်များသန်းလျက် ပြောပြီး ရယ်ကြ၏။ ဖြူဖွေးသန့်စင်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုင်း... သူငယ်ချင်း... ကိုယ် လူနာတစ်ဦးဆီ သွားရဦးမယ်၊ ဖြူဖွေးတို့ညီအစ်မတွေလည်း အန်ကယ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မနက်ကျရင် လန်းဆန်းသွားမှာပါ၊ ပြန်ဦးမယ်နော်’

ဒေါက်တာ ကျော်စွာနိုင်က အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တိုက်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ကိုယ်ပိုင်ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

‘မနက်ဖြန် လာဦးမလား ကိုနိုင်’

‘ဆေးရုံမှာ ဂျူတီမဝင်ခင် တစ်ခေါက်လာကြည့်ပေးပါဦးမယ်၊ ဖွေးလည်း ဆေးမှန်မှန်သောက်၊ အညောင်းမထိုင်နဲ့၊ လေကောင်းလေသန့်ရှူ၊ လမ်းလျှောက်ပေးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဖြူဖွေးသန့်စင်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

* * *

(၅)

လမင်းတစ်ထောင်စာပေတိုက် ငါးနှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်ကျွေးမွေး ဧည့်ခံပွဲနှင့်အတူ ဖြူဖွေးသန့်စင်၏ ချစ်လှိုင်းခေါ်သံ ရုပ်ပြစာအုပ်ကို အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ပြီ။ စာပေတိုက်ခန်းထဲတွင် ဧည့်ပရိသတ် နှလင်းလှ၏။ မှိုင်းဝေသည် စာပေနယ်တွင် လူချစ်လူခင်ပေါ်ပြီး လုပ်ငန်းဆက်သွယ်လျက်ရှိကြသော စာပေအသိမိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ၊ ထုတ်ဝေသူများ၊ ပုံနှိပ်တိုက်မှ မိတ်ဆွေများ တပျော်တပါး စားသောက်ကြသည်။

ထိုစဉ် တိုက်ရှေ့သို့ ချမ်းမြေ့သာယာက မတ်တူး ဆလွန်းကားကို ထိုးဆိုက်ရပ်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် ကြည်လင်အေးမြတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စားပွဲဝိုင်းများမှ ဧည့်သည်များ၏ မျက်လုံးများက ခြေဖနောင့်ထိ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဝိတုန်းရောင်ကောသာ ဆံပင်ပိုင်ရှင် ဖြူဖွေးသန့်စင်ထံတွင် အာရုံစိုက်မိနေကြသည်။

‘အဝစားနော်၊ ဧည့်သည်တွေအားလုံးဟာ ဖွေးရဲ့ စာပေအနုပညာ သမားတွေချည်းပဲ၊ အားနာစရာမလိုဘူး’

‘ဖွေးက အုန်းသီးရှောင်ထားလို့ ဟင်းရည်သိပ်မထည့်ပါနဲ့နော်’

‘ဒီလိုဆို ခေါက်ဆွဲကို ကြက်သားဖတ်နဲ့ သုတ်ပေးမယ်လေ၊ ဒါဆိုရင် စားလို့ရပါတယ်’

‘တကူးတက လုပ်ပေးလို့ အားနာစရာကြီး ကိုမှိုင်းရယ်’

မှိုင်းဝေကိုယ်တိုင် ကြက်သားဖတ်များများနှင့် ခေါက်ဆွဲသုတ် လုပ်ပေး

လေ၏။

‘မကြီး... ငါတို့ပန်းကန်ထဲမှာ ကြက်သားဖတ်တွေ မတွေ့ပါလား၊ ဘယ်ပျံသွားလဲ မသိဘူး၊ ဟား... ဟား’

ဗျတ္တက ခံယောဒီကိုပြောရင်း မှိုင်းဝေ အဖြစ်သည်းနေပုံကို လှမ်း နောက်ပြောင်လိုက်၏။ ချမ်းမြေ့သာယာက ဗျတ္တဆီလှမ်း၍ပြီးကြည့်ကာ ဟင်း ရည်ပန်းကန်ကိုယူပြီး...

‘အစ်ကိုဗျတ္တ... ရော ဒီမှာကြက်သားဖတ်တွေ’

‘ဟိုး... ဟိုး... မထည့်နဲ့၊ ချမ်းမြေ့တို့ဝေအောင်စား၊ ဒီမှာ ကြက်သားဖတ် တွေရှိပါတယ်၊ မှိုင်းဝေကို နောက်ပြောင်တာပါ ညီမရယ်’

ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် မှိုင်းဝေတို့နှစ်ဦးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြုံးမိကြလေ ၏။ ကြည်လင်အေးမြမှာမူ ဣန္ဒြေရရဖြင့် အားလုံးအပေါ် အကဲခတ်ရင်း စားနေလေသည်။

‘မွေးရဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ်ကို တစ်အိမ်သားလုံး သဘောကျနေကြတယ်၊ ရောင်းရော ရောင်းရရဲ့လားဟင်’

‘လူကြိုက်များတယ်၊ ရောင်းကောင်းပါတယ်၊ နောက်ထပ်မွေးရဲ့ ဇာတ် လမ်းတွေကိုတောင် တချို့က စောင့်မျှော်နေကြလေရဲ့၊ မွေး အောင်မြင်သွားပါပြီ’ မှိုင်းဝေက ပြောပြလေသည်။

‘ဝမ်းသာသာလိုက်ရာ ကိုမှိုင်းရယ်၊ မွေးဇာတ်လမ်းကောင်းတာထက် အဓိက အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးသူက ဟောဒီက ကိုခံယောဒီကြောင့်ပဲ၊ ပန်းချီရုပ်ပုံတွေက အရမ်းကောင်းတာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ပန်းချီဆွဲခထုတ်ပြီးမှ ဆရာမကို ဒဲပေါက်ကျွေးပါ့မယ်’

ခံယောဒီက အရွန်းဖောက်လိုက်၏။

‘ဒဲပေါက်နဲ့ မွေး မတည့်ဘူးလေ၊ စားတော်ဆက်မှာ ဝမ်းတော့ယ်လီ ဆို လုံလောက်ပါပြီလေ’

‘ခါးချီအောင် ဆွဲလိုက်စမ်း မကြီး... ဟား... ဟား’

မှိုင်းဝေသည် ဝင်လာသော ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုရင်း ပြန်သွားသူများ

ကို နှုတ်ဆက်နေရသည်မှာ အားသည်မရှိတော့ချေ။

‘မွေးတို့ ပြန်တော့မယ်၊ ကိုမှိုင်းရဲ့ လမင်းတစ်ထောင် စာပေတိုက်ကြီး လည်း နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် အခွန်ရှည်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ တိုးတက် ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်နော်’

နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

‘ကိုမှိုင်း... အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပြီးရင် အင်းလျားလိပ်မှာ ကျုပ်တို့ကို ဧည့်ခံဦးဗျာ၊ မကြာမီ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး နောက်ထပ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ စားချင် သေးတယ်’

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ဝိုင်း၍ နောက်ပြောင်ကြရာ မှိုင်းဝေ မှာ မျက်နှာမထားတတ်ဘဲ ရှက်ပြီးပြီးလိုက်မိတော့သည်။

မှိုင်းဝေမှာ ဧည့်ခံပွဲကြီး ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ ညမိုးချုပ်အချိန်တွင် မော်လမြိုင်ရှိ မိဘများထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ဝမ်းသာစကားများ ပြောကြားခဲ့လေ၏။ သီးသန့်ဧည့်ခန်းရှိ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် တစ်နေကုန် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းသမျှ အေးချမ်းစွာ အနားယူအပန်းဖြေရင်း

‘ဪ... ဘာလိုလိုနဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်၊ ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေလုပ် ကိုင်ခဲ့တာ ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ခဲ့ပါကလား၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ကူး ယဉ်အိပ်မက်မက်ခဲရတဲ့ ဒီစာအုပ်တွေကို ငါ့စိတ်ကြိုက် ထုတ်ဝေခဲ့တာ စာအုပ် အမျိုးပေါင်း များခဲ့ပြီပဲ၊ ငါဟာ အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့သလို ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေလည်း အများကြီး၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ၊ အခက်အခဲပေါင်းစုံနဲ့လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ချီးမွမ်းခံရသလို၊ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှုလည်း ခံခဲ့ရတယ်၊ အနစ်နာခံစိတ်၊ သည်းခံစိတ် ကို ကြုံကြုံခံခဲ့ရတာ ငါ့ရဲ့လဲ့လ၊ ဝီရိယအကျိုးကြောင့် ဒီငါးနှစ်အတွင်း ငွေ ကြေး ပြည့်စုံခဲ့ရပြီလေ၊ ငါ့ဘဝ ဘာလိုသေးသလဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ၊ အစီအစဉ်သစ်တွေဆွဲပြီး ရှေ့တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်ရမယ်’ ဟု စဉ်းစားနေစဉ်...

‘ကလင်... ကလင်’

မှိုင်းဝေသည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်လျက် တွေးတောနေစဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်သံသည် အတွေးစများကို ပြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။

နတ်သမီးဗွီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ မိတ်ဆွေကြီး ကိုဝင်းမြင့် ဖြစ်နေ၏။
ဖြူဖွေးသန့်စင်၏ ရုပ်ပြစာအုပ်ဇာတ်လမ်းကို နှစ်သက်၍ ဗွီဒီယိုရုပ်ရှင်ကား
ရိုက်ကူးလိုကြောင်း ဆက်သွယ်လာ၏။ စာရေးဆရာမ ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့်
ဆွေးနွေးရန် အကူအညီတောင်းခံ၏။ သို့ဖြင့် မှိုင်းဝေသည် တယ်လီဖုန်းခွက်
ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လို... ဖွေးလား၊ ကျွန်တော် မှိုင်းဝေပါ’

‘ကိုမှိုင်းလား၊ ဒီနေ့ တော်တော်ပင်ပန်းသွားမှာပဲနော်’

‘အခုမှပဲ အမောပြေရတော့တယ်၊ ဒါနဲ့ အခုပဲ ဖွေးအတွက် ဝမ်းသာ
စရာသတင်းရလို့ ချက်ချင်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ’

‘ဘာများလဲ ကိုမှိုင်း’

‘နတ်သမီးဗွီဒီယိုပိုင်ရှင် ဦးဝင်းမြင့်က ဖွေးရဲ့ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းကို
သဘောကျလို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ သဘောတူလား၊ စာမူစ ဘယ်
လောက်ပေးရမလဲ၊ ဖွေးနဲ့လည်း လူချင်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ
ဖွေးရဲ့သဘောထား သိရအောင် ကျွန်တော့်ကို မေးမြန်းခိုင်းလို့’

‘ဪ... ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်တဲ့လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုမှိုင်းရယ်၊
ဖွေးဟာ စာရေးချင်တာ တစ်ခုပဲသိတာ၊ ဒီကိစ္စ ဖွေး ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ ဖွေး
ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ကိုမှိုင်းပဲ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်စိစဉ်ပေးပါလား
ဟင်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဖွေးဆီ ဦးဝင်းမြင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်’

‘ဟင်အင်း... ရုပ်ရှင်ကိစ္စတွေ ဖွေး စကားမပြောတတ်ဘူး၊ ကိုမှိုင်း
စိတ်ကြိုက်သာ ကြည့်လုပ်ပေးပါ၊ အားလုံးပုံအပ်လိုက်တယ်’

‘ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီလောက် ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်၊
ကိုဝင်းမြင့်ဆီ အတူသွားကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဖွေးစောင့်နေမယ်နော်၊ ကိုမှိုင်းလည်း ဖွေးကို စိတ်ညစ်နေ
မလားပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖွေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အခြားအလုပ်တွေ များနေတဲ့ကြားက ကူညီမှုတွေ

ဟာ အရမ်းအားနာစရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါ၊ မနက်ကလည်း
ဖွေးအတွက် ကိုမှိုင်း ဝိုင်းနောက်ပြောင်ခံရတယ်’

‘သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်တတ်လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ မနက်က ကျွန်တော်သုတ်ပေး
တဲ့ ခေါက်ဆွဲသုတ်ကော စားလို့ရရဲ့လား၊ မသုတ်တတ်၊ သုတ်တတ်နဲ့ ချဉ်၊
ငန်၊ စပ် ဘယ်လိုနေမှန်းတော့ မသိဘူး၊ စပ်များသွားလားဟင်’

‘ဟာ... အရမ်းစားလို့ကောင်းတာ’

‘ဒီလိုဆို ရုပ်ပြစာအုပ်မထုတ်ဘဲ ခေါက်ဆွဲသုတ်ရောင်းစားမှနဲ့တူတယ်’

‘ဟင်း... ကိုမှိုင်းက ပြောရောမယ်’

နှစ်ဦးသား ရယ်မိကြတော့လေ၏။

‘အခု ဘာလုပ်နေလဲ ဖွေး’

‘ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမှိုင်းဆီမှာ တွင်းသင်းမင်းကြီး
သိကုံးရေးခဲ့တဲ့ သလ္လာတိယပျို့စာအုပ် ရှိလားဟင်’

‘မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ပြထုတ်တော့ နိုင်ငံခြားက ကောမစ်စာအုပ်
တွေ၊ ကာတွန်းစာအုပ်တွေပဲ ရှိတယ်’

‘ဒီလိုဆို နေတော့’

‘အရေးတကြီးလိုချင်လို့လား၊ မနက်ကျရင် ပန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်က
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တန်းမှာ သွားရှာယူလိုက်မယ်လေ၊
အဲဒီစာအုပ် သူငယ်ချင်းဆိုင်မှာ တွေ့ထားမိတယ်၊ ကိုင်း... ဘာလိုချင်သေးလဲ
ပြော’

‘အို... ကိုမှိုင်းရယ်၊ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းလို့ အနားယူနေတာ၊ ဖွေးနောင်
ယုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်နော်၊ ဂွတ်နိုက်’

(၆)

နတ်သမီးဗွီဒီယိုရုပ်ရှင် ဦးဝင်းမြင့်နှင့် ဖြူဖွေးသန့်စင်တို့သည် ချစ်မှိုင်း
ခေါ်သံ ဇာတ်လမ်းရိုက်ကူးရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြလေသည်။ ဦးဝင်းမြင့်က
မှိုင်းဝေမျက်နှာဖြင့် ဇာတ်လမ်းစာမူခဏ တစ်သောင်းကို အပြီးအပြတ် ပေးချေ

လေ၏။ ထို့နောက် ဦးဝင်းမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းနှင် ထွက်ခွာလာ၏။

‘အားလုံး အဆင်ပြေတယ်နော်၊ ကိုမှိုင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ’

‘ဘယ်သွားချင်သေးလဲ’

‘အိမ်ပဲ ပြန်စရာရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမှိုင်းရယ် မထူးတော့ပါဘူး၊ ဆယ် နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီ၊ စားတော်ဆက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး နံနက်စာ စားကြရအောင်၊ ကိုမှိုင်းကိုလည်း ဖွေး ကျွေးချင်တယ်လေ’

‘အားနာစရာကြီး... မကျွေးပါနဲ့’

‘ဟင်အင်း... မစားရင် ဖွေး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

ဝမ်းနည်းသံလေး လှိုက်ခနဲပေါ်လာသဖြင့် မှိုင်းဝေက ခေါင်းညိတ်ရင်း နောက်ဆုံး စားတော်ဆက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ မောင်းနှင်လာတော့၏။ လူရှင်း သော စားတော်ဆက်ဆိုင်ကိုရွေးပြီး ကားရပ်လျက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။ သီးသန့်အခန်းထဲ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

‘ကိုမှိုင်းကြိုက်တာ အကုန်မှာနော်’

‘ဖွေးပဲမှာပါ၊ ဖွေး ကျွေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကြိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ’ ဟင်းလျာ အမျိုးစုံမှာသည်။

‘ဟာ... များလှချည်လား၊ စားမှာက နှစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်ကုန်မလဲ ဖွေးရယ်၊ သိပ်မမှာနဲ့လေ’

‘ကျွေးချင်လွန်းလို့တာ၊ ကိုမှိုင်း တစ်ခွန်းပဲစားစား ကျေနပ်တယ်’

ဖြူဖွေးသန့်စင်က သူ၏ မေတ္တာစေတနာ တုံ့ပြန်မှုကို ပြသလိုက်သဖြင့် မှိုင်းဝေမှာ မပြောသာတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ငွေတစ်သောင်းဆိုတာ ဖွေးအဖို့ အသေးအဖွေငွေကြေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေးရဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်၊ ဦးနောက်နဲ့ဖန်တီးခဲ့ရတဲ့ စာပေအနုပညာ အတွက် ရရှိတဲ့ စာမူခငွေကြေးဟာ တစ်ကျပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွေး အလွန်တန်ဖိုးထား ပါတယ် ကိုမှိုင်းရယ်၊ ဒီလိုရရှိတဲ့ စာမူခငွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရှိနဲ့ သုံးစွဲချင်တယ်’

စကားလုံးများမှာ ပီပီသသနှင့် ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ထွက်ပေါ်

လာနေရှာ၏။

‘ဖွေးရဲ့ မိသားစုတွေဟာ စာပေတန်ဖိုး နားမလည်ကြသေးဘူး ကိုမှိုင်း၊ ဖွေးဟာ မိသားစုထဲမှာ စုန်းပြူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်၊ ဝတ္ထုတွေ ဘာလို့ အညောင်းခံရေးနေရတာလဲတဲ့၊ ခြောက်ပြားတစ်ပုံရတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ရေးမနေနဲ့တဲ့၊ အထင်သေးခဲ့ကြတယ်၊ အခုမှ ညီအစ်မတွေ နည်းနည်း သဘောပေါက်စ ပြကြတာ၊ ကြည်လင်ဆိုရင် အပြောဆုံးပေါ့၊ ချမ်းမြေ့က အခု ကိုမှိုင်းနဲ့ပတ် သက်ပြီး စာပေလောကသားတွေနဲ့ ထိတွေ့မှုများလာလို့ တဖြည်းဖြည်း နားလည် လာပြီလေ’

စားသောက်ရင်း ပြောပြနေသည်။ မှိုင်းဝေက စားရင်း နားထောင် နေမိ၏။

‘ညက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့မယ် ကြားကြတော့ အားလုံး ဝမ်းသာကြတယ်၊ အခုမှ စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဆက်နွယ်နေတဲ့ အနုပညာပါလားဆိုတာ ဝီပြီး သဘောပေါက်လာကြတယ်’

‘ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဖွေးကို စာပေချစ်မြတ်နိုး တတ်လို့ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်၊ ဖွေးရဲ့မိသားစု ဒီလိုအမြင်မျိုးရှိတာ မဆန်းပါဘူး၊ စာပေလောကသားထဲက တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် အခုလိုရုပ်ပြ စာအုပ်ထုတ်ဝေတာကို သဘောမကျ ဖြစ်ကြသေးတယ်၊ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း စာအုပ်တွေအပေါ် အထင်မြင်သေးကြသူတွေ ရှိနေပါသေးတယ်’

မှိုင်းဝေက လေးလေးနက်နက် ပြောပြလေသည်။

‘အမှန်တော့ အဲဒီဝေဖန်ရေးသမားတွေဟာ ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို လွတ်ပြီးပြောမိကြတယ်လို့ပဲ ယူဆမိပါတယ်၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံတွေရဲ့ စာပေပညာရှင် များရဲ့ အဆိုအမိန့် ရှိခဲ့ပါတယ်၊ စာပေဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းရဲ့ မူလဗီဇဓွေးဖွား သူမှာ ရုပ်စုံပဲဖြစ်တယ်၊ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေက အရပ်စာကို အစဉ်အဆက် ရေးဖတ်ရင်းကနေ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကိုယ်ပိုင် စာလုံးတွေ ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီကနေ စာပေယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရ တာပဲတဲ့’

ဖြူဖွေးသန့်စင်က မှိုင်းဝေ၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ဟင်းလျာ

ဈားကို ထည့်ပေးနေသည်။

‘ဖွေးလည်း မစားပါလား’

‘မစားနိုင်တော့ဘူး၊ တော်ပြီ၊ ညက ဝမ်းသာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလို့ အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရေးပျက်လို့ အားနည်းလား မပြောတတ်ဘူး၊ အခု နည်းနည်းမောပြီး ခေါင်းမူးသလို ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် စကားသိပ်မပြောဘဲ အနားယူလိုက်၊ ဆေးခန်းသွားမလား၊ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမလား’

‘မိုင်းဝေမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လာမိ၏။’

‘ဒီလိုပဲ၊ ဖွေးမှာ နှလုံးရောဂါရှိတော့ ဝမ်းသာလဲမရ၊ ဝမ်းနည်းလဲမရ၊ နှလုံးတုန်အားနည်းတတ်လေရှိတယ်၊ ဆေးပါတယ်၊ သောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ’

ပြောပြောဆိုဆို သောက်ရေတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး ဆေးသောက်လိုက်၏။ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်မြန်လျက် ခေါင်းမူးနေရှာသဖြင့် မိုင်းဝေက ပန်းကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ထိန်းပေးထား၏။

‘ဆေးရိုးနော်ဖွေး... ဖွေး ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့၊ အပြင်ဆေးခန်း သွားပြကြရအောင်’

ဖြူဖွေးသန့်စင်မှာ မျက်လုံးမှိတ်လျက် အသက်ရှူမောလာသဖြင့် မိုင်းဝေ၏ပန်းကို ခေါင်းမှိထား၏။ မိုင်းဝေမှာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ချွေးစို့နေသော သူမ၏နဖူးကို သုတ်ပေးလေသည်။

‘ဖွေး... ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာရဲ့လားဟင်... ခေါင်းမူးနေသေးလား’

‘ခေါင်းမူးတော့ သက်သာသွားပါပြီ၊ ဖွေးအတွက် ကိုမှိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပြီလား၊ ဆေးသောက်ပြီးရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အမောရပ်တာပဲ’

မှိုင်းဝေ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျောမှိထားရာမှ ပြန်လည်၍ လူချင်းခွာလိုက်လေ၏။

‘ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဖွေး’

‘ဆေးသောက်မြန်လို့ တော်တော်သက်သာသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမှိုင်းရယ်’

နှစ်ဦးသား ယုယကြင်နာမှု သမုဒယသံယောဇဉ်လှိုင်းများနှင့် သီးသန့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြတော့ အပြီးကိုယ်စီနှင့်...

* * *

(၇)

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရှိရိုးကန်တော့ကြပြီးနောက် ဦးမိုးဟိန်း၊ ဒေါ်မြတ်နိုးနှင့် ကြည်လင်အေးမြတို့သည် စေတီရင်ပြင်ကို တစ်ပတ်လှည့်လည်ပြီး ကြည်ညိုဖူးမြော်ကြလေသည်။

‘သမီးကြီးဖွေးတစ်ယောက် နှလုံးရောဂါပျောက်ကင်းပြီး စာပေတွေများများ ရေးနိုင်ပါစေ၊ ရုပ်ပြတွေရေးနိုင်ပါစေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်နိုင်ပါစေ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်ပါစေဘုရား’

ဒေါ်မြတ်နိုးက သမီးကြီးအပေါ် ရောဂါသည်မို့ အချစ်ပိုပြီး ဘုရားတွင်းဆုမွန်တောင်းလေသည်။ ကြည်လင်အေးမြက အနားမှဘုရားရှိခိုးရင်း မိခင်၏ဆုတောင်းသံအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်လာ၏။ ရှိရိုးကန်တော့ကြပြီးသည်နှင့် ဘုရားရင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာကြစဉ် ကြည်လင်အေးမြက မိဘနှစ်ပါးကို ရင်ဖွင့်လိုက်လေတော့၏။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို သမီး ဖွင့်ပြောစရာရှိတယ်၊ မမဖွေးနဲ့ ကိုမှိုင်းတွေတို့ ချစ်နေကြပြီမေမေ၊ လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်လဲတကင်းအဆင့်ထိတောင် ရောက်နေကြပြီ ဖေဖေ’

‘ဟုတ်ရဲ့လားသမီး... အိမ်လာတုန်းက မောင်မှိုင်းဝေကြည့်ရတာတော့ ရိုးရိုးသားသားရုပ်ပါ၊ ဖွေး ဒီလောက်တော့ မေမေတို့ကို အသိမပေးဘဲ မမိုက်ဝံ့ပါဘူးကွယ်’

‘မနေ့က မမဖွေးနဲ့ကိုမှိုင်းဝေတို့ စားတော်ဆက်တစ်ဆိုင်မှာ စားသောက်ပြီး အတူထွက်လာကြတယ်၊ ကိုမှိုင်းဝေက မမဖွေးကို ပန်းဖက်ပြီး သွက်လာကြတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုစောဦးနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ

စားနေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အချစ်စိတ် ဘယ်လောက်မွန်နေကြသလဲ မသိဘူး။ ကိုစောဦးကိုတောင် မမြင်ကြဘူးတဲ့။ မယ့်ရင် မေးကြည့်ပါလား။

ကြည်လင်အေးမြ၏စကားကြောင့် ဦးမိုးဟိန်းနှင့် ဒေါ်မြတ်နိုးတို့မှာ မျက်နှာပျက်ပြီး ကြည့်မိကြ၏။

‘မောင်စောဦးကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုဟာ သမီးပြောသလိုများ ဖြစ်နေကြပြီလားပဲ’

ဒေါ်မြတ်နိုးမှာ ယခုမှ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်လာမိ၏။

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က မမဖွေးကို တအားလွတ်ထားတာ မှားတာပဲ။ ကိုမှိုင်းဝေက ရုပ်ပြထုတ်ပေးပြီး မှိုင်းတိုက်၊ အခု ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး သွေးဆောင်၊ မမဖွေးဟာ ကိုမှိုင်းဝေရဲ့ မှိုင်းငွေ့မိနေပြီ။ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေက ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အဆင့်အတန်းသိကွာ မရှိကြပါဘူး။ ဘာပြောပြော သမီးတို့ ကတော့ ကိုစောဦးလို အင်ဂျင်နီယာမျိုး၊ မိဘတွေကလည်း အဆင့်အတန်းတူ ချမ်းသာကြတယ်။ မိဘချင်းကလည်း သဘောတူ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပြီ။ တကယ်ဆို... မမဖွေးဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်’

ကြည်လင်အေးမြက အပြတ်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်သို့တက် လိုက်၏။ ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် ချမ်းမြေ့သာယာတို့နှစ်ဦးမှာ အိပ်ရာက မထကြ သေးသဖြင့် ကြည်လင်အေးမြကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး နံနက်စောစော မိဘများ အား ဘုရားပို့ပေးခြင်းပင်။

‘ဒီလိုဖြစ်နေကြပြီဆိုရင် ဖွေးကို ဘယ်လိုစီစဉ်ကြရင် ကောင်းမလဲ အဖေကြီး၊ သူ့ကို နှလုံးရောဂါသည်ကလေးဖို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စာရေး စာဖတ် ဝါသနာပါတာကို ခွင့်ပြုထားခဲ့မိတာ ကျွန်မတို့ မှားခဲ့တာပဲ’

ကားစီးလာကြရင်း ဒေါ်မြတ်နိုးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

‘စာဖတ်တာကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အားပေးတယ်။ စာပေဝါသနာပါ တာကိုလည်း ငါသဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်စာရေးဆရာလုပ်မိတော့ အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဆက်သွယ်မိပြီး မင်းရဲ့သမီးဟာ ငြိသွားရတာပဲ။ ဒီတော့ ဘာဝတ္ထုမှ မရေးခိုင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေပြောတာ အမှန်ဆုံးပဲဖေဖေ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဖွေးကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွား အောင် အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ဒေါ်မြတ်နိုးက ပြောရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

* * *

(၈)

‘မဟုတ်ဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ ကိုမှိုင်းနဲ့ သမီး တို့ အားလုံးထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ မှားနေကြပြီ’

ဖြူဖွေးသန့်စင်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး စာမရေးရန်တားမြစ်ခံရပြီး မှိုင်းဝေ နှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။ ကိုစောဦးပြောသလို စားတော်ဆက်၌ နှစ်ယောက်အတူစားခဲ့ ပုံများ၊ နှလုံးရောဂါထ၍ မူးဝေခဲ့ပုံများ၊ မှိုင်းဝေက ပြုစုထိန်းသိမ်း၍ အိမ်ပြန် ပို့ခြင်း အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် သမီးနဲ့မောင်မှိုင်းဝေတို့ ရိုးရိုးတန်းတန်းပဲ ခင်မင်နေကြ တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ’

‘မှိုင်းဝေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း အခြေအနေကို ဒီလိုအဖြစ်မှန်သိရလို့ အမေ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်’

ဦးမိုးဟိန်းမှာ မလှမ်းမကမ်း၌ထိုင်ပြီး နားထောင်နေ၏။

‘ဖေဖေတို့က သမီးဝါသနာပါတဲ့ စာရေးတာကို ခွင့်မပြုတော့လို့ သမီး ဝမ်းနည်းတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေအပေါ် သမီး ကြောင့် မစော်ကားကြပါနဲ့လေ။ ကိုမှိုင်းဝေဟာ ဖေဖေတို့ထင်သလို စိတ်ဓာတ် ယုတ်ညံ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကြောင့် သူ့အပေါ်အပြစ်မြင်ကြပါနဲ့တော့။ ဖေဖေမေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် သမီး ကိုမှိုင်းဝေကို အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေရယ်’

ဖြူဖွေးသန့်စင်က ခေါင်းလေးငုံ့လျက် ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးလေ တော့၏။ ကြည်လင်အေးမြက ထိုင်ရာမှထသွား၏။ ချမ်းမြေ့သာယာမှာ အနီး

ကပ်ထိုင်လျက် ပန်းကိုဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးနေရှာသည်။

‘ဖေဖေနဲ့မေမေ လာကြည့်ဦး၊ မမဖွေး မူးလဲသွားလို့၊ မြန်မြန်လာကြပါဦး၊ လာကြပါ’

ရုတ်တရက် မိသားစုအားလုံး စုပုံပြီး ပြေးတက်လာကြ၏။ ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်ဆီ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြား၏။ မကြာမီ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ အန်ကယ်’

‘နှလုံးရောဂါရှိသူဖို့ ဝတ္ထုတွေ၊ စာတွေ မရေးစေချင်ဘူး၊ စာရေးတယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ကိုအလုပ်ပေးရတာ၊ စာရေးတော့ အညောင်းမိပြီး အိပ်ရေးပျက်၊ အစားပျက်နဲ့ အားအင်ချိနဲ့ပြီး ရောဂါထမှာစိုးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောမိခဲ့ကြတယ်၊ သူလည်း စာမရေးဖို့ တားမြစ်ခံရလို့ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်နဲ့ တူတယ် မောင်ကျော်စွာနိုင်’

‘သူ စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်မိကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ခါတိုင်းထက် နည်းနည်း ပိုပြင်းထန်တယ်၊ ‘ဟတ်အတက်’ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ အန်ကယ်၊ တကယ်လို့ မသက်သာရင်လည်း ကျွန်တော် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါမယ်၊ သူ့ကိုတော့ စိတ်အနားပေးထားကြပါ၊ အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေ များများကျွေးပေးပါ အန်တီ’

ပြန်ရန် ကားပေါ်တက်ရင်း ရောဂါအခြေအနေကို အရိပ်အမြွက် ပြောကြားလေ၏။

‘အားလုံးကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ချင်တာကတော့ သူဝါသနာပါတဲ့ စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတိုက်အခံမပြောမိဖို့ပါပဲ၊ စာဖတ်ပါစေ၊ စာရေးပါစေ’

အားလုံးမှာ သက်ပြင်းချကြလေတော့၏။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ကြည်လင်အေးမြ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဖွေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော်မှိုင်းဝေပါ’

‘ဪ... ကိုမှိုင်းဝေ၊ မမဖွေး ပြင်ဦးလွင်ကို ရက်ရှည်အနားယူဖို့ ခရီးထွက်သွားပါပြီ၊ အိမ်မှာမရှိဘူး’

တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်၏။

* * *

(၉)

နှုတ်မဆက်ဘဲ ခရီးရှည်ထွက်သွားသော တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ရာ ဖြူဖွေးသန့်စင်အား နေ့စဉ်ညတိုင်း သတိရလာ၏။ မှိုင်းဝေသည် ခွဲခွာရာ မိမိနှလုံးသား၏ အချစ်တုန်ခါမှုကို သိရှိခံစားမိတော့သည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် အခွင့်အရေးများ ရရှိခဲ့သော်လည်း ချစ်မိသည့်ဝေဒနာကို ရင်ဖွင့်၍ မပြောဝံ့ခဲ့ချေ။

အတူသွားအတူလာ ယုယုယယနှင့် အပျော်စကားလေးများ နှစ်ဦးသားပြောဆိုခဲ့ကြပုံကလေးများကို မြင်ယောင်ကြားယောင်လာမိ၏။ အထက်ကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရရှိပြီးသည်အထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိခဲ့သူ မိန်းကလေး မရှိခဲ့ချေ။

စာပေလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်တစ်လျှောက်မှာလည်း အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ချစ်သူကို မက်မက်မောမော မတွေ့မိ။ မိဘများကလည်း အသက် ၂၉ နှစ်ရှိ၍ အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ခွင့် ပြုထားသည်။

‘ခဏတာခွဲခွာရုံမျှနဲ့ မှိုင်းဝေရင်ထဲမှာ လွမ်းငွေ့တဝေဝေ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဖွေးကို မှိုင်း တကယ်ချစ်မိနေပြီ ဖွေးရယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့က ချန်တုန်ပြန်ရောက်ရင် မှိုင်းရင်ခွင်ထဲကို ဖွေး ဝင်ခဲ့ပါနော်’

တစ်နေ့တော်လုပ်ငန်းရပ်နား၍ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းမိလေတိုင်း ဖြူဖွေးသန့်စင်ကို လွမ်းဆွတ်မိလေ၏။ ဝေဒနာကို ဖုံးကွယ်၍ မရချေ။

‘မှိုင်းဝေဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းမှာ ဖွေးကို မတွေ့ရလို့ အလွမ်းမှိုင်းတွေ ဝေနေပြီလားကွာ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ အတူတွေ့နေစဉ်ကတော့ ဒီလောက်ထိ ငါစွဲလမ်းနေမိမယ် မထင်ခဲ့ဘူး၊ အခုကျမှ ဖွေးကို မမြင်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ချစ်နေမိမှန်း သိရတယ်၊ ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ’

‘ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ရောက်ရင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အသက်အရွယ်တွေ ရောက်နေမှပဲ၊ တို့တတွေ တကယ်တော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပါးနေကြလို့သာ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ နောက်ကျနေကြပြီပဲ’

‘အေး... ဖွေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွာ’

‘မင်းဘဝအတွက် ဖွေးလို စိတ်တူကိုယ်တူ စာပေပညာရှင်မလေးဟာ

အလွန်သင့်တော်ဆုံးပါပဲ သူငယ်ချင်း'

ဗျတ္တကပါ ကျေနပ်သဘောတူခဲ့လေပြီကော။

* * *

(၁၀)

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖြူဖွေးသန့်စင်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ဆယ်ရက်ပင် ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ မှိုင်းဝေသည် ကန်တော်လေးသို့ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ကားမောင်းလာစဉ် ရှေ့မှာမောင်းနှင့်နေသော ချမ်းမြေ့သာယာ၏ မက်တူးဆလွန်း ကားဖြူလေးကို မြင်တွေ့နေရပြီး ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီး၍ ခေါ်၏။ ချမ်းမြေ့သာယာက လှည့်ကြည့်ရာ မြင်တွေ့သွား၏။ ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်၏။

မှိုင်းဝေလည်း ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းတွေ့၏။

'မချမ်းမြေ့ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ၊ ဖွေးကော ပြင်ဦးလွင်က ပြန်မရောက်သေးဘူးလား၊ တိုက်ကို ဖုန်းဆက်တာ ကြည့်လင်က ဖွေး ပြင်ဦးလွင်သွားတယ်ပဲ ပြောတယ်၊ ဖွေး... နေကောင်းရဲ့လားဟင်'

မှိုင်းဝေက အဆက်မပြတ်ပြောနေသည်။ ချမ်းမြေ့က ခပ်ယုယုကလေး ပြုလျက် ကရုဏာအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေရှာသည်။

'ညီမလေးနဲ့လည်း မတွေ့တာကြာပြီ၊ တိုက်ကို ရုပ်ပြစာအုပ်အသစ်တွေ လာယူဦးလေ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒါနဲ့ ဖွေး ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေဦးမှာတဲ့လဲဟင်၊ ကိုမှိုင်းမှာ ဖွေးအတွက် လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးချင်တယ်၊ ဖွေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ'

'ဪ... မမဖွေးကို လုံးချင်းဝတ္ထု ထုတ်ပေးမလို့လား'

ချမ်းမြေ့သာယာ ဝမ်းနည်းလာမိတော့သည်။

'ပြင်ဦးလွင်ဘယ်မှာ ဖွေးနေလဲ၊ ဖွေးရဲ့လိပ်စာလေး ပေးထားစမ်းပါဦး၊ သူ့ဓမ္မာ ဝမ်းသာအောင် ကိုမှိုင်း စာရေးချင်လို့ပါ'

ချမ်းမြေ့သာယာမှာ ရင်ခုန်မြန်လာ၏။ နောက်ဆုံး စိတ်မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ပွင့်ထွက်သွားသည်။

'မမဖွေး အိမ်မှာရှိပါတယ်'

'ဘာ... ဖွေး... ဖွေး အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဟုတ်လား'

မှိုင်းဝေသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

'မမဖွေးလည်း ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ ပေးမတွေ့ဘဲထားတာ၊ ကဲ... အစ်ကိုမှိုင်း ဖေဖေမေမေတို့အတွက် စားစရာ ပစ္စည်း အဝယ်ထွက်လာတာ၊ မြို့လယ်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်နော်'

ချမ်းမြေ့သာယာက ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး နှုတ်ဆက်လေ၏။ ပြီးကားမောင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

လူချင်းခွဲ၍ ကားချင်းခွဲထွက်လာကြရာ မှိုင်းဝေသည် လုပ်ငန်းကိစ္စကို ဆော့မှထားပြီး ဖြူဖွေးသန့်စင်ရှိနေကြောင်း သိရသဖြင့် တွေ့ချင်စောဖြင့် အိမ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာသည်။ ခြံဝင်းထဲရောက်လျှင် ကားရပ်ပြီး တိုက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

'အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ကျန်းမာကြတယ်နော်'

ဧည့်ခန်း၌ မိဘနှစ်ပါးကို တွေ့ရ၍ ဦးညွတ်လျက် အရိုအသေပြုရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ဪ... မောင်မှိုင်းဝေကိုး၊ ဘာကိစ္စရှိပါလိမ့်ကွယ်'

ဦးမိုးဟိန်းက မေးလိုက်၏။ ဒေါ်မြတ်နိုးမှာ မျက်နှာတင်းမာသွား၏။

'ဖွေး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်လာတွေ့တာပါ အန်ကယ်'

နှစ်ဦးသား မျက်နှာပျက်နေကြ၏။

'အေးကွာ... သူ့ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ လူချင်းတွေ့ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ မောင်မှိုင်းဝေ အခုလိုလာတွေ့ပြီး မေးမြန်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

'ဖွေးကို လူချင်းခဏလောက် တွေ့ပါရစေလားခင်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့ လုံးချင်း ဝတ္ထုစာအုပ်ထုတ်ဖို့ စကားပြောချင်လို့ပါ အန်ကယ်'

'ဪ... ခက်လှချည်လားကွယ်၊ မင်းကို လူကြီးတွေက အကောင်းကောင်း

မွန်မွန် ဆက်ဆံနေတဲ့ကြားက အလိုက်သိဖို့ကောင်းပါတယ်’
ဒေါ်မြတ်နိုးက ဝင်ပြောလိုက်ရာ မှိုင်းဝေမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။

‘အခုချိန်ကစပြီး သမီးမွေးကို တွေ့ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ကွာ၊ ကျန်းမာရေး ကြောင့် စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကို အပြီးအပိုင် ရပ်နားသွားပြီ၊ မင်းလည်း မွေးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

‘မွေး... ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဟင်’
‘မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ သူငယ်ပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့ကို မေးခွန်း ထုတ်တဲ့သူကို အမုန်းဆုံးပဲ၊ မင်းထွက်သွားတော့’

ဦးမိုးဟိန်းက စိတ်မရှည်ဘဲ ဒေါသဖြင့် မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်သည်။
မှိုင်းဝေမှာရှက်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် ကားမောင်းလျက် ခြံထဲမှ ထွက်လာတော့ သည်။

‘မွေးရဲ့အဖေကို နာကြည်းသွားပြီဗွေးရေ’
မှိုင်းဝေသည် မွေး၏မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့၏။
ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်တိုးတက်အောင် ကြိုးစား လေတော့သည်။

ဤရက်အတွင်း မှိုင်းဝေသည် မိခင်ဒေါ်ခင်လေး နေမကောင်းသဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဒုတိယဖေငံ ဦးမိုးဆွေကလည်း ဝမ်းသာ လျက်ရှိသည်။ သား၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိခင်မှာ ကျန်းမာရေး တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာရှာသည်။

‘လူကလေး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအခြေအနေ တိုးတက်ရဲ့လား’
‘ကောင်းပါတယ် အဖေ’

ဦးမိုးဆွေနှင့် မောင်မှိုင်းဝေတို့သည် ‘သီးပင်ခြံပင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာကြ၏။ သရက်၊ မာလကာ၊ ပိန္နဲ၊ ကျွဲကော ပင်၊ ဒူးရင်းပင်များ၊ မင်းဂွတ်ပင်များ၊ ကြက်မောက်ပင်များနှင့် ဥယျာဉ်ခြံထဲ တွင် ပြည့်နှက်လျက်ပင်။

‘တချို့ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းမှာ ပန်းချီအရုပ်ကွက်တွေ တော်တော်များများ

ထပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ နောက်ခံတွေကလည်း ရုပ်ရုပ်ထွေးထွေးနဲ့ ဇာတ် ကောင်ရဲ့ပုံကို ထိခိုက်နေတယ်၊ အဲဒါ ဂရုစိုက်လုပ်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဖေလည်း ပြီးခဲ့တဲ့လက စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ် ပုဒ်တောင် ရေးထားသေးတယ်၊ လူလေးဖတ်ကြည့်ပြီး ရုပ်ပြထုတ်ချင်ထုတ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အရင်တစ်ခါ အဖေရေးတဲ့ ဟံသာဝတီသူရဲကောင်း ရုပ်ပြလိုတော့ ပုံဆွဲ မညံ့စေနဲ့ကွယ်၊ ပန်းချီဆွဲပြီးရင် အဖေလဲပြပါဦး’

မှိုင်းဝေသည် မိဘများနှင့်အတူ တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်လေသည်။ မိခင် မှာ ပကတိကျန်းမာလာ၏။

‘သားလည်း စီးပွားရေးတော့ ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဒီတစ်လပြန်လာတာ သာသနာ့တော်တော်ရုပ်ကျ သွားတယ်’

‘လူကလေးအမေပြောသလို အဓိကက ကျန်းမာရေးပဲ၊ လူလေးမှာ ဘာအခက်အခဲ ပြဿနာတွေရှိလဲ၊ ရှိရင်ပြောနော်၊ လူလေးအတွက်ဆို အဖေ ရှေ့ဆုံးက ဖြေရှင်းပေးမယ်’

ဦးမိုးဆွေမှာ သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် သြဇာကြီးမားနေဆဲပင်။ တကယ်ဆိုတော့ မှိုင်းဝေ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေသည်မှာ ချစ်လှစွာသော ဖြူမွေးသန့်စင်၏ စိတ်ကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အဖေရေးသောဇာတ်လမ်း ဖတ်ကြည့်လျှင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေ၏။ မန္တလေးမြို့တက္ကသိုလ်၌တက်နေသော ကျောင်း သားတစ်ဦးနှင့် အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်၏။ စွန့်စွန့် စားစား ဇာတ်လမ်းများလည်းပါ၏။ မရှင်းလင်းသည့် အခန်းများကို မေးမြန်း ညှိနှိုင်းလျက် နောက်ဆုံး ဝတ္ထုစာမူကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ မော်လမြိုင်မြို့မှ ရန်ကုန် မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

မှိုင်းဝေသည် ပန်းချီဆွဲယောဒီလက်ရာဖြင့် နှစ်လအတွင်း စာအုပ်ဖြစ် မြောက်အောင် စီစဉ်လေ၏။ ဤအချိန်ကာလတစ်လျှောက် မှိုင်းဝေမှာ ပြုပြင် သန့်စင်နှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။

(၁၁)

ဝတ္ထုမိုးဆွေ၊ ဇာတ်ညွှန်း ကသစ်နီ၊ ပန်းချီဖယောဒီတို့၏ ‘ရွှေမင်းသမီး မြဒါလီ’ ရုပ်ပြစာအုပ် ထွက်လာချေပြီ။ တစ်ပြည်လုံး ဖြန့်ချိလိုက်၏။

‘ကိုမိုးဆွေဆိုတဲ့ စာရေးဆရာက ဘယ်ကလဲဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းက ကောင်း လှသဗျာ’

အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများက ချီးမွမ်းနေကြ၏။ စင်စစ် ဦးမိုးဆွေမှာ မှိုင်းဝေ၏ ဒုတိယဖခင်ဖြစ်ကြောင်းကို အရင်းနှီးဆုံးဗျာဠာကလွဲ၍ မသိချေ။ ဖခင်၏ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အောင်မြင်သဖြင့် မှိုင်းဝေမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးလျက် ရှိ၏။ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မောင်မှိုင်းဝေရှိသလား၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ’

လူကြီးတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်၏။ မသိမကွဲဖြစ်သဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘မောင်မှိုင်းဝေလား၊ အန်ကယ် ဦးမိုးဟိန်းပါ’

‘ဗျာ’

‘မောင်မှိုင်းဝေလား၊ အန်ကယ်ဆိုကို ခဏလာပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ဆက်ဆက်လည်း လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်ကွာ’

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားချေပြီ။

‘ဘာကိစ္စရှိလဲ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခြံထဲကမောင်းထုတ်တာ ကျွန်တော်မလာဘူး’

‘အဲဒီကိစ္စအတွက် အန်ကယ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အန် ကယ်ဆို လာသာလာခဲ့ပါ’

‘ငါ့ကို အနုနည်းနဲ့ဆက်ဆံတာ ဘာသဘောပါလိမ့်၊ နှလုံးရောဂါသည် ဖွေးတစ်ယောက်နဲ့များ ပတ်သက်နေသလား၊ ဖွေး ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်’

မှိုင်းဝေ မကြာမီ ဦးမိုးဟိန်းထံသို့ ထွက်လာမိသည်။

‘ဪ... မောင်းမှိုင်းဝေလာပြီကိုး၊ ကဲ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ် လပ်လပ်ထိုင်ကွာ’

မှိုင်းဝေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ‘ရွှေမင်းသမီး မြဒါလီ’ ရုပ်ပြစာအုပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အိမ်သူအိမ်သားအားလုံးကို

မတွေ့မမြင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ဟောဒီရုပ်ပြစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်မှိုင်းဝေကို အန်ကယ်မေးစရာ ရှိလို့ပါ၊ ဒီစာအုပ်ကို မင်းထုတ်တာနော်’

မှန်ပါတယ်’

ဒါဖြင့်ရင် ဒီဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမိုးဆွေဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့’

‘ဘာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လဲ’

‘ငါသိချင်တာ မိုးဆွေကို သိချင်တာ၊ သူဟာ လူငယ်လား၊ လူကြီးလား၊

အဲဒါ သိချင်တယ်ကွာ’

‘အဲဒီ စာရေးဆရာ မိုးဆွေဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေပဲ’

‘ဘာကွ... မင်းဟာ မိုးဆွေရဲ့သားလား၊ ငါ မရှင်းသေးပါဘူး၊ မင်း အရင်ပြောတော့ မင်းအဖေက ဦးကျော်ဇင်ဆို’

‘ကျွန်တော့်အဖေအရင်းက ဦးကျော်ဇင်ပါ၊ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သား အရွယ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ လေးနှစ်အရွယ်လောက်မှာ အမေဟာ ဦးမိုးဆွေနဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုတယ်၊ ဦးမိုးဆွေဟာ ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းလိုချစ်တယ်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အထိ၊ နောက် ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ ရုပ်ပြစာအုပ် ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းကို လက်ရှိဖေဖေဦးမိုးဆွေက ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးတယ်၊ အားပေးတယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း စာပေရုပ်ပြကို ဝါသနာ ပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ ကိုမိုးဆွေက အခုဘယ်မှာလဲ’

‘ဖေဖေနဲ့ မေမေ မော်လမြိုင်က ဒူးရင်းခြံထဲမှာ နေထိုင်ကြတယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ ဖေဖေဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ’

ဤတွင် ဦးမိုးဟိန်း၏ မျက်နှာသည် ခက်ထန်မာကျောခြင်းမရှိတော့ ဘဲ ပျော့ပျောင်းလာသည်။

‘အဲဒီ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်ထဲက မိုးကုတ်သူဌေးသား ဟိန်း လတ်ဆိုတာ အယ်ကယ်ပဲ၊ အငြိမ့်မင်းသမီး မြဒါလီဆိုတာ အန်ကယ်ချစ်သူ၊ သူငယ်ချင်းမိုးဆွေဆိုတာ မင်းဖေဖေပဲ’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး’

‘မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးတဲ့ညမှာပဲ အန်ကယ်ဟာ မြဒါလီကို မိုးဆွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မိုးဖြေကြတယ်။ မြဒါလီကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ စာတိုပိုင်ရှင်မင်းသားနဲ့လူတွေက တုတ်၊ ဓားတွေနဲ့ဝိုင်းတော့ အန်ကယ်အသက်ကို မိုးဆွေက ခုခံကာကွယ်ပေးရင်း ဓားခုတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ အန်ကယ်မိဘတွေက မိုးကုတ်ကို ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်။ မြဒါလီနဲ့ ကွဲခဲ့ကြတယ်။ မိုးဆွေဟာ ဓားခုတ်မှုနဲ့ ထောင်ချခံခဲ့ရတယ်လို့ကွာ။ အန်ကယ်လည်း သူထောင်ကျ ချိန် သွားမတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ထောင်က လွတ်သွားချိန်မှာ အန်ကယ်လိုက်ရှာတော့ လုံးဝ လူချင်းအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တယ်။ မိုးဆွေရဲ့ကျေးဇူးက အန်ကယ် အပေါ်မှာ ရှိနေဆဲပါကွာ’

ဦးမိုးဟိန်းက ရင်ဆို့စွာဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်က အဖြစ်အပျက်များ ကို ပြန်လည်ပြောပြရှာလေတော့၏။

‘ဒါနဲ့ အန်ကယ်၊ ဖွေးရဲ့ကျန်းမာရေးကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ အိမ်မှာရှိလား’

‘အင်း... အားလုံးအချိန်တွေနှောင်းသွားပြီ။ မိုးဆွေရဲ့သားမှန်း အသိ နောက်ကျခဲ့သလို အန်ကယ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ မြန်ဆန်ခဲ့တယ်’

‘ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်သေးဘူး။ ဖွေးနဲ့တွေ့ခွင့်မရဘူးလား အန်ကယ်ရယ်’

‘အေး... မိုးဆွေရဲ့သားမှန်း သိတဲ့အချိန်ကစပြီး ဖွေးနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးပြီးပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ဖွေးကို ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်နဲ့ လူကြီးချင်း စေ့စပ် ပေးထားပြီးပြီ’

‘ဗျာ’

‘အန်ကယ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သလား၊ မှားသလားပဲ၊ နှလုံးရောဂါသည် ဖွေးရဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုဟာ မောင်မိုင်းဝေထက် မောင်ကျော်စွာနိုင်အပေါ် မှာ ရပ်တည်ခွင့်ပေးသင့်တယ်လို့ အန်ကယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မောင်ကျော်စွာနိုင်က နှလုံးရောဂါအထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမက ဖွေးအပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်လည်း ငယ်ရာကကြီးလာသူ ပါ၊ သိပါတယ်။ တကယ်တော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုအတွက်

မောင်ကျော်စွာနိုင်ကို လက်ခံခဲ့ပေမယ့် သူ့အချစ်သံယောဇဉ်ကတော့ မောင်မိုင်း ဝေပဲ’

ဦးမိုးဟိန်းရင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာ၏။
‘ဖွေးကိုတွေ့ခွင့်ပေးတယ်ဆိုရင် အိမ်ပေါ်မှာရှိသလား အန်ကယ်’
‘ချောင်းသာကမ်းခြေကို သူ့အမေနဲ့သွားပြီး အနားယူနေကြလေရဲ့’

* * *

(၁၂)

ချောင်းသာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

‘ဪ... မောင်မိုင်းဝေက လက်စသတ်တော့ ကိုမိုးဟိန်းရဲ့ သူငယ် ချင်းသားကိုး’

ဒေါ်မြတ်နိုးက ဦးမိုးဟိန်းကိုယ်တိုင် သမီးနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးရန် ရှေးလိုက် သောစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဖွေး... စောစောကပဲ ကမ်းခြေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်သွား လေရဲ့ကွယ်’

မိုင်းဝေ ဒေါ်မြတ်နိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တည်းခိုရိပ်သာမှနေ၍ သောင်ဖြင့် ရေစပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းလာသည်။

‘ဟောဟိုမှာ’

သဲသောင်စပ်ရှိ အုန်းပင်ရိပ်အောက်တွင် စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေသော ဖြူဖွေး သန့်စင်ကို တွေ့လေပြီ။ ဆံပင်ရှည်နှင့် နတ်မိမယ်။

‘ဖွေး’

‘ကိုမိုင်း’

‘ချစ်လိုက်တာဖွေးရယ်’

‘ကိုမိုင်းကိုလည်း ဖွေး သိပ်ချစ်တယ်။ ဖွေးကိုချစ်တာ အခုမှလာဖွင့် ပြောရသလား ကိုမိုင်းရယ်၊ စောစောစီးစီးကတည်းက ဖွေးကိုဖွင့်ပြောရင် ဖွေး လေ ကိုကျော်စွာနိုင်နဲ့ စေ့စပ်တာကို ငြင်းပစ်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖွေးဟာ တစ်ဖက်သက်အချစ်နဲ့ ရုန်းကန်ဖို့ခွန်အား နည်းခဲ့ရတယ်လေ၊ ဖွေး

ကို အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘာလို့မချစ်သေးတာလဲဟင်'

ဖြူဖွေးသန့်စင်မှာ ဖော်ထားရင်းမှ မချိတင်ကဲ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်ရည်
ဝဲလာရှာ၏။

'ပထမဆုံးအကြိမ် ပွေးရဲ့တိုက်ထဲ ရောက်ခဲ့တုန်းက လှေကားပေါ်က
ပွေးဟာ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ဆင်းလာချိန်ပေါ့၊ ပွေးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ စွဲလမ်း
ချစ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပွေးနဲ့အတူသွား အတူစားခဲ့ကြပေမယ့် ကိုမှိုင်း ဘာအခွင့်
အရေးမှ မယူခဲ့ပါဘူး၊ ပွေးရဲ့အထင်အမြင်သေးခံရမှာ အလွန်စိုးရိမ်မိခဲ့ပါတယ်၊
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ကိုမှိုင်းရဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာကို ပွေးရိပ်စားမိတဲ့တစ်နေ့
မှာ ပွေးကို ဘယ်လောက်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောခဲ့မလို့ပါ၊ အခုတော့...'

မှိုင်းဝေသည် ရင်နင့်စွာ ခံစားလိုက်ပြီး ဖြူဖွေးသန့်စင်ကို ဖက်ထား
သော လက်ချောင်းကလေးများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာချလိုက်တော့သည်။

'မှိုင်းကို ပွေးချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားသံကြားချင်လွန်းလို့ ဒီအထိ မှိုင်း
လိုက်လာတာ၊ အခု မှိုင်း ကျေနပ်တယ်၊ မှိုင်း အရမ်းပျော်သွားပြီ ပွေးရယ်'

ပင်လယ်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပြေးလာနေသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီး
များသည် သံသောင်ခြေဆီသို့ ရိုက်ခတ်လျက် တဖြည်းဖြည်းတက်လာနေသည်။

'အင်းလေ... တကယ်တော့ အန်ကယ်ဦးမိုးဟိန်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ
ပွေးအတွက် အချစ်တရား အနှစ်အသားမပါဘဲ ဘဝရှင်သန်မှုတစ်ခုကို ဖန်တီး
ခဲ့ခြင်းပါပဲလေ၊ မှိုင်းဟာ အချစ်ကံဆိုးသူပါ ပွေး၊ ဒေါက်တာကျော်စွာနိုင်နဲ့
ပွေးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ အသက်ထက်ဆုံး
တိုင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်နိုင်ကြပါစေလို့ မှိုင်း ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်'

မှိုင်းဝေသည် ဖြူဖွေးသန့်စင်အနီးမှ ကျောခိုင်းလျက် သောင်ပြင်တွင်
ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းခဲ့လေပြီ။

တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍... ဝေး၍...။

တက္ကသိုလ်မောင်အောင်ဆွေ